ILIE CIOARĂ

Pe urmele Absolutului

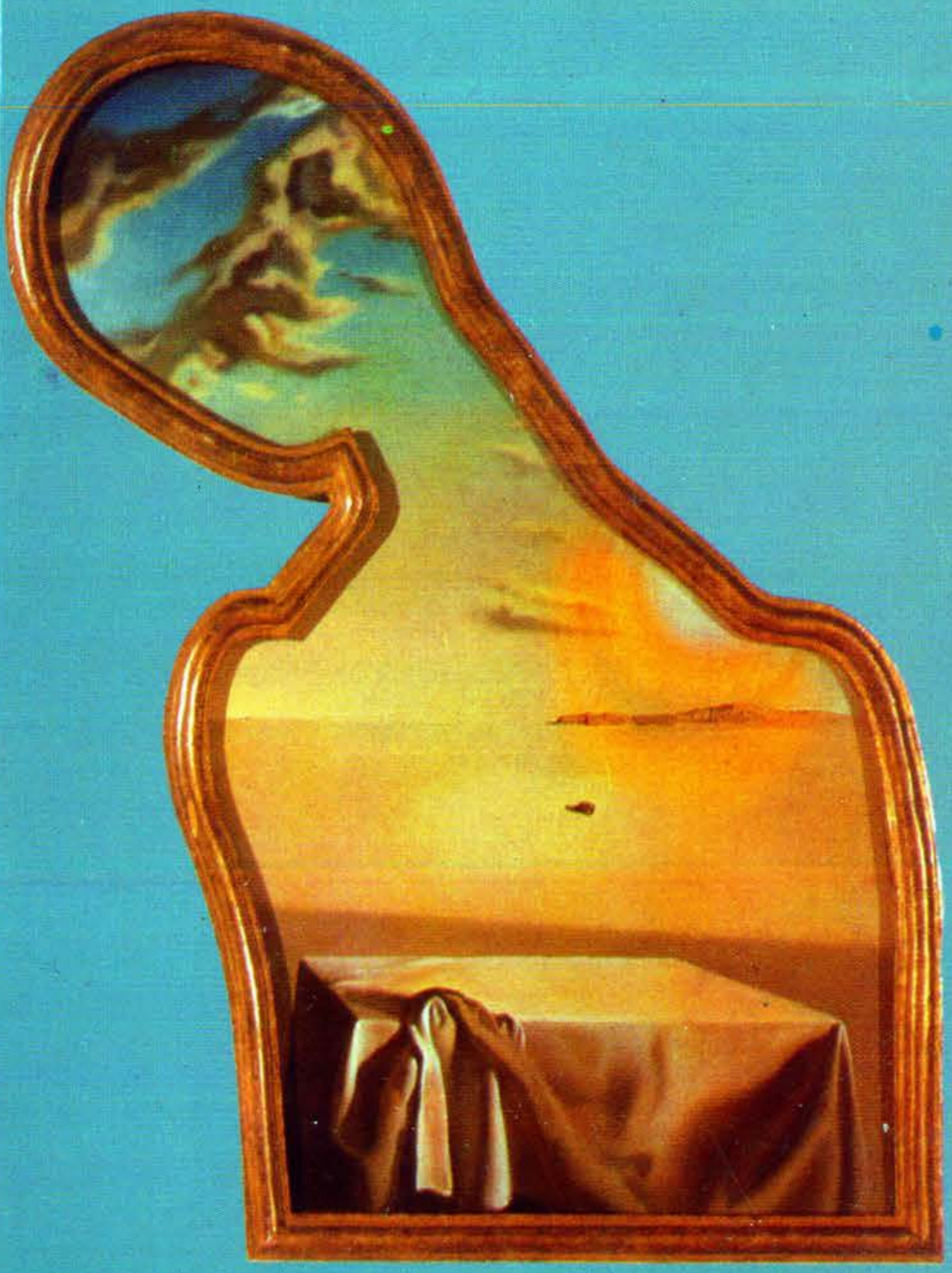

EDITURA HERALD

Colecţia

EXPERIENŢA INTERIOARĂ

7

Lucrarea este scrisă de un practicant al "Cunoaşterii nemijlocite" şi se adresează în primul rând tuturor semenilor însetaţi de aflarea Adevărului absolut.

În aceeaşi măsură, ea este de un real folos şi celor interesaţi de descoperirea "Naturii divine" a propriei fiinţei.

De asemenea, prin simplitatea soluţiilor pe care le oferă, cartea vine şi în întâmpinrea oamenilor nemulţumiţi de modul personal de funcţionare la nivel psihologic.

Şi, în sfârşit, valoarea lucrării constă şi în faptul că oferă, încă de la bun început, practicantului care este cinstit cu el însuşi, dovezi clare, evidente de rezolvare a problemelor cu care omul se confruntă în relaţiile cu el însuşi, cu familia, şi cu societatea în întregul ei.

Ilie Cioară

ISBN 973-9453-52-X

EDITURA HERALD

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naţionale a României

ILIE CIOARĂ
Pe urmele Absolutului/
Ilie Cioară
ed.: Aurelian Scrima
Bucureşti: Herald 2001
160 p.: 19.5/13 cm
(Experienţa interioară)
ISBN 973-9453- 52-x

I. Scrima, Aurelian (ed.)

821.135.1-1

© Drepturile asupra prezentei versiuni în limba română aparţin Editurii Herald. Reproducerea integrală sau parţială a textului sau a ilustraţiilor din această carte poate fi făcută numai cu acordul editorului.

ILIE CIOARĂ

Pe urmele Absolutului

EDITURA HERALD
București

Cuprins

Cuvânt înainte 5
ABSOLUTUL ESTE ÎN NOI 18
ABSOLUTUL ŞI RELATIVUL 19
ACCEPTAREA ŞI REFUZUL 20
A FI ÎNTREG "ACUM ŞI AICI" 21
A FI "CINEVA" ŞI A FI "NIMENI" SAU "NIMIC" 22
A FI MEREU ETERNITATEA 24
AMBIŢIA 25
ANTICIPAREA ESTE FANTASMĂ! 26
APARENŢA ÎNŞELĂTOARE 28
AŞTEPTAREA 29
AUTOVINDECAREA 30
CALEA SPRE ETERNITATE 32
CAUZĂ - EFECT (RĂSPUNS) 33
CĂUTAREA DRAGOSTEI 35
CEEA CE CUNOAŞTEM E REAL 36
CE ESTE PERSOANA? 37
CORP ŞI MINTE - ÎN DOUĂ IPOSTAZE 39
CREAŢIE ŞI DISTRUGERE 40
CUNOAŞTEREA DIRECTĂ ŞI CEA INDIRECTĂ 42
CUVINTELE CREEAZĂ CUVINTE 43
DEMOLAREA "EGO"-ULUI 44
DINCOLO DE LUMESC ÎNTÂLNIM DIVINITATEA 46
DRAGOSTEA ŞI TREZIREA 48
DROGURILE ANCESTRALE 49
DUMNEZEU ŞI AJUTORUL SĂU 50
DUMNEZEU ŞI LUMEA 51
ELIBERAREA DE ROBIA HAOSULUI 53
EXISTENŢA ATEMPORALĂ 54
EXISTENŢA ŞI NEEXISTENŢA 55
EXPERIENŢA ŞI TIMPUL 57
FALSUL 58
FERICIREA 59
FRAGMENTAREA ŞI UNITATEA FIINŢEI 61
IDEEA DE "MINE" ŞI "AL MEU" 62
ILUMINAREA UN ETERN ÎNCEPUT 63
IMPERFECŢIUNEA 64

INTERESUL PERSONAL ŞI EGOISMUL 66
ÎNDRUMĂTOR SPIRITUAL 67
ÎNDRUMĂRI SPRE ÎMPLINIRE 68
INTEGRITATEA 70
ÎN "NIMICUL PSIHOLOGIC" ÎNTÂLNIM REALITATEA 72
ÎNTREBAREA ŞI RĂSPUNSUL ÎNTREGULUI 73
ÎNSUŞIRI DEOSEBITE 74
IUBIREA ESTE UN FAPT PREZENT 75
LĂSAŢI CORPUL CU-ALE SALE! 77
LA SUPRAFAŢĂ ACTIV, NECLINTIT ÎN 78
PROFUNZIME 78
LINIŞTEA 79
LUMEA REALĂ 80
LUMEA SUBIECTIVĂ ŞI CEA OBIECTIVĂ 81
MESAJUL 82
MEDITAŢIA ŞI EFECTELE EI 84
MINTALUL 85
MINTEA DISTRUGE CORPUL 87
MINTEA ŞI FUNCŢIILE SALE 88
MINTEA ŞI MATERIA 90
MIRACOLUL 91
MIŞCAREA MINŢII ŞI NECLINTIREA 93
MOARTEA ŞI SENSUL EXISTENŢEI 94
NAŞTEREA ŞI RENAŞTEREA 95
NATURA, ENERGIA ŞI VIAŢA 97
NECLINTIREA 98
NECUNOSCUTUL 99
NU LĂSAŢI CLIPA SĂ TREACĂ! 100
NU SUNTEM NICI TRUPUL ŞI NICI MINTEA 101
NU VĂ AMĂGIŢI! 103
OMUL RELIGIOS 105
PERSONALITATEA 106
PERSOANA ŞI MARTORUL 108
PE URMELE ABSOLUTULUI 109
PLĂCEREA ŞI DUREREA 111
PROBLEMA ŞI DEZLEGAREA EI 112
PROSPEŢIMEA VIEŢII ŞI NECLINTIREA 113
PSIHIC – FIZIC – LAOLALTĂ 115
RĂMÂI ÎN OGLINDA MINŢII! 116
RĂUL ŞI BINELE 117
RĂSPUNSUL MINŢII ŞI RĂSPUNSUL CONŞTIINŢEI 118
REALITATEA 119
REAL NUMAI ÎN ACUM FIINŢARE 121
REALIZAREA ETERNITĂŢII 122

REÎNNOIREA FIINŢEI 124
REZISTENŢA - ACCEPTAREA 125
SĂNĂTATEA ŞI BOALA 127
SCHEME EDUCAŢIONALE 128
SCOPUL REAL AL VIEŢII 129
SCLAVI AI NECUNOSCUTULUI 131
SERIOZITATEA 132
SIHASTRUL - PUSTNICUL 133
SPĂLAREA CREIERULUI 135
STAREA DE AŞTEPTARE 136
STĂPÂNI AI CUNOSCUTULUI 138
SPULBERAREA AGITAŢIEI MINTALE 139
SUPREMUL - UNICITATEA 140
TEAMA - FRICA DE MOARTE 142
TRECUT, PREZENT, VIITOR 143
TRECI DINCOLO DE SPERANŢĂ! 144
TREZIREA 146
UNITATEA TRINITĂŢII 147
VIAŢA - O CĂLĂTORIE ÎN NECUNOSCUT 148
VIAŢĂ IRAŢIONALĂ 149
VIDUL PSIHOLOGIC 151
ÎNCHEIERE 152

Editura Herald

CĂRŢI FUNDAMENTALE	
HERMES TRISMEGISTUS	Corpus Hermeticum
HUI-NENG (ch'an/zen chinez)	Sutra despre Nestematele Legii
***	Bhagavad-Gita
TSONGKHAPA	Şase Yoga ale lui Naropa
PITAGORA	Imnurile sacre
PATANJALI	Yoga-Sutra
IBN ARABI	Cartea înţelepciunii
*** (shivaism Kaşmir)	Vijnana Bhairava
*** (mistică iudaică)	Zoharul
*** (hinduism)	Upanişade
*** (buddhism)	Dhammapada
*** (evanghelii gnostice şi creştine)	Marele Duh Nevăzut
ŚANKARACHARYA	Upadeśa Sahasri (Cartea celor o mie de învăţături)
*** (român-sanskrit)	Sāmkyā-karika Tarka-Samgraha
VARAMIHIRA	Brihad Jataka (Marele tratat clasic de astrologie)
SPIRITUALITATE CREŞTINĂ	
***	Filocalia rugăciunii inimii
ORIGEN	Tratat despre rugăciune
GRIGORIE DE NAZIANZ	Cuvântări teologice
ELAINE PAGELS	Evangheliile gnostice
EVAGRIE PONTICUL	Scrieri alese
MEISTER ECKHART	Consolarea divină
CH'AN / ZEN	
T.DESHIMARU	Zen şi viaţa cotidiană
***	SATORI - Mari Maeştri Zen
HUANG PO	Mintea universală
OSHO	Calea perfectă
HUI HAI	Iluminarea subită
BODHIDHARMA	Marea Trezire
RINZAI	Cronica Realizării
SECOLUL XX	
J.KRISHNAMURTI	Trezirea lintelegenţei
SOGYAL RIMPOCHE	Cartea tibetană a vieţii şi a morţii

Viziune grafică:
Silvia Marin

Procesare text &
tehnoredactare computerizată:
Lidia Handrea

Corectură text:
Sorin Done

Cuvânt înainte

Calea spre aflarea Adevărului Absolut se află înscrisă în destinul fiecărei forme de existenţă din interiorul întregului Univers. Scara evoluţiei psiho-somatice cuprinde toate componentele, de la formele de existenţă cele mai rudimentare, până la fiinţele cele mai elevate.

Omul are în urma sa milioane de ani de evoluţie, prin parcurgerea celor trei regnuri de manifestare a lumii obiective. La început a fost piatră, apoi plantă, animal şi, în sfârşit, aici pe această planetă, ca vârf al evoluţiei sale, se află în stadiul de făptură umană. Toate aceste forme de existenţă au ca fond una şi aceeaşi Energie Cosmică, numită şi Adevăr Absolut sau Dumnezeu. Pentru a înlesni şi mai mult înţelegerea, o mai putem numi şi Viaţă, adică Viul existent, mai mult sau mai puţin sesizabil, în cele trei regnuri de care aminteam anterior.

În ceea ce priveşte materia brută – stânca, de pildă – în aparenţă fără mişcare, ca ceva inert, mort, realitatea este cu totul diferită. Oamenii de ştiinţă au demonstrat că în interiorul fiecărui bob de nisip există o necontenită mişcare. Or, această mişcare, prin energie proprie, se manifestă într-o perfectă coerenţă, care permite menţinerea întregului. Şi în piatră aflăm deci mişcare permanentă, adică Viul în acţiune şi la fel, inerenta sensibilitate. Lovirea sau brutalizarea unei pietre o face să sufere şi să se vaite de durerea provocată de un factor exterior. De asemenea, frigul sau căldura excesivă o impresionează în mod negativ, ca pe oricare altă făptură vie. Desigur, toate acestea nu pot fi percepute la nivelul nostru de vibraţii.

Prin urmare Viaţa, sau Viul existent peste tot şi în toate câte există, se află în aceeaşi măsură şi în piatră, la fel cum se află şi în noi oamenii. Această Energie Universală şi Perfecţiune Absolută, datorită existenţei

Sale ca fundament a toate câte fiinţează, este cea care face să funcţioneze totul.

Ceea ce ne deosebeşte pe noi oamenii de toate celelalte forme existenţiale, este doar aparenţa – forma exterioară, prin natura ei de o diversitate infinită.

Acel "Atom de existenţă divină" – existent în fiecare ins în parte – ne uneşte nu numai cu semenii noştri, ci şi cu toate formele de manifestare obiectivă aflate în întregul Univers. Acea "Particulă spirituală" din piatră va ajunge şi Ea, cândva, prin procesul îndelungat al evoluţiei, într-un corp omenesc.

Trecerea de la o existenţă la alta sau de la un regn inferior la altul superior, nu poate avea loc decât prin suferinţă şi moarte. Se moare într-o formă şi se învie într-o altă formă superioară de funcţionare.

Nicăieri în necuprinsul Univers nu există forme statice. Totul se află într-o permanentă mişcare şi constantă evoluţie. Creaţia divină nu a încetat niciodată. Imperfecţiunea este în mod continuu impulsionată spre desăvârşire de către "Scânteia divină", comună tuturor formelor existenţiale de manifestare, deopotrivă vizibile şi invizibile.

Întâlnirea omului cu el însuşi, pe care încerc să o prezint şi în această lucrare, este rezultatul unor experienţe personale, la care poate avea acces fiecare ins în parte. Iar pentru aceia care n-au avut posibilitatea să cunoască vreuna din cărţile apărute mai înainte, voi expune pe scurt, fenomenele care mi-au marcat existenţa în ultimele decenii.

La vârsta de treizeci şi doi de ani, urmărit fiind de către organele de securitate, ca sute de mii de alţi români consideraţi potenţiali duşmani ai regimului comunist, am fost nevoit să trăiesc ascuns într-un pod întunecat vreme de circa doi ani şi jumătate. În tot acest timp am cunoscut şi practicat fenomenul de dedublare sau decorporalizare. La data respectivă nu posedam nici un fel de informaţii asupra unei asemenea posibilităţi. Impresionat de ineditul acestui fenomen, declanşat spontan, am trecut la practicarea lui prin efort de voinţă şi concentrare.

După verificarea minuţioasă pe plan fizic a veridicităţii descoperirilor făcute în afara corpului carnal, am trăit o nouă surpriză: contactul cu lumea celor decedaţi. Iată câteva descoperiri din acea lume, devenită pentru mine mult mai reală decât cea legată de factorul somatic. Deplasarea în acea lume – paralelă cu lumea fizică – se face în funcţie de intensitatea dorinţei. Iar relaţia şi comunicarea între suflete se înfăptuieşte într-un singur limbaj, şi anume, gândirea. Toate lucrurile pe care ni le dorim: o bijuterie, o haină, o maşină, o casă etc., le putem avea, folosindu-ne imaginaţia Însă renunţăm uşor la ele, văzându-le inutilitatea.

Adresându-mă unui Dumnezeu impersonal, am cerut să mi se dezvăluie încarnările anterioare. La solicitarea mea, mi s-a descoperit un număr de patru încarnări legate de epoci diferite. Nici una din acele încarnări nu semăna cu actuala mea înfăţişare fizică şi astrală (dedublată).

În continuare, am avut posibilitatea să cunosc cu anticipaţie: întâmplări, fapte şi evenimente din această existenţă, care s-au petrecut pe parcursul a doi, trei ani cu o exactitate perfectă.

Încurajat de noutatea fenomenelor pe care le trăiam în mod direct, am dorit la un moment dat – pur şi simplu să întâlnesc pe Dumnezeu. Pentru mine, la acea dată, Creatorul lumii era imaginea oferită de către religia creştină. M-am născut şi am crescut privind icoana de pe perete, care reprezenta Divinitatea în ipostaza Sfintei Trinităţi. Cu toate acestea, de fiecare dată m-am adresat unui Dumnezeu nu sub înfăţişarea unui chip de om, ci, la ceva impersonal. Şi, o dată desprins de corpul carnal, aflat deci în corp astral, mă adresez cu o rugă fierbinte: "Doamne, vreau să Te întâlnesc. Te rog, ajută-mă!" Am pornit ca un bolid spre slăvile cerului. La scurt interval de timp de la pornire, iată că un corp s-a desprins de mine, printr-un uşor zgomot. Au urmat încă alte două desprinderi în acelaşi mod.

În final, m-am oprit. Eram doar un punct luminos – ca un vârf de ac sau un atom. În interior mă aflam eu,

ca stare de Pură Conştiinţă. Pe bolta unui cer luminos şi în jurul meu, se vedeau puncte asemănătoare mie, distanţate unele de altele. "Oare, îmi zic eu, acele puncte sunt vii la fel ca mine?" Două dintre ele au făcut o deplasare, apreciată de mine cam de 40–50 cm, cu scopul vădit de a răspunde la nedumerirea mea.

Nu ştiu cât am stat în acea ipostază, pe care aş putea să o numesc de asemenea stare de mulţumire atotcuprinzătoare. În mine nu mai era loc de nimic altceva. Apoi, fără vrerea mea, am revenit instantaneu în corpul fizic.

În continuare, intelectul a preluat desfăşurarea întregului fenomen şi a început să judece după propriile calapoade educaţionale. Dar, după o profundă meditaţie, am înţeles că Dumnezeu era Lumina existentă în fiecare "punctişor" de pe bolta Imensităţii Universului.

Acest experiment mi-a marcat, după aceea, întreaga existenţă. În anii grei de temniţă care au urmat, aveam momente de adevărată fericire prin simpla postură de Pură Conştiinţă. Ea contrasta flagrant cu acele condiţii greu de imaginat pentru cei care nu au cunoscut acele grele încercări ale sufletului omenesc.

Acum, după scurgerea a patru decenii mă întreb: Câţi oare au înţeles că întreaga suferinţă din acele vremuri de grele încercări – nu numai pentru cei întemniţaţi, ci şi pentru o mare parte din restul populaţiei – au fost pentru noi, în folosul nostru şi, cândva în trecut, determinate de noi înşine prin diverse fapte reprobabile?!

În fond, ce este suferinţa decât o baie binefăcătoare pentru purificarea sufletului? Şi noi, cei implicaţi în acest îndelungat proces de evoluţie morală, cum răspundem? Ce altceva este cârtirea, neacceptarea, revolta, dacă nu o formă de lepădare a crucii pe care o meritäm cu prisosinţă? Înţelepciunea ne sfătuieşte, ne îndeamnă şi ne ajută în acelaşi timp să urcăm drumul Golgotei, acceptând cu smerenie toate câte ni le scoate în cale Viaţa în permanenta Ei mobilitate. Acceptarea suferinţei constituie un adevărat balsam pentru sufletul celui care plăteşte o nedreptate făcută de el, cândva, în trecut.

Cu mintea şi corpul fizic în care suntem întrupaţi, nu facem altceva decât să ne supunem Legii Universale a Cauzalităţii. Suntem întrupaţi ca să plătim datorii, greşeli şi păcate săvârşite în aceleaşi condiţii în şirul de vieţi anterioare. Deşi nu ne amintim acele vieţi, totuşi să încercăm şi acest mod de comportare. Vom descoperi singuri că orice încercare, atunci când este acceptată, îşi pierde din acuitate, este mai puţin aspră, patina suferinţei mai uşor de suportat.

Şi, în plus, mai constatăm ceva – desigur mai greu de acceptat, dar nu imposibil. Acel agent karmic care ne chinuieşte sau ne nedreptăţeşte – cum ne place nouă să spunem – devine mai îngăduitor, mai blând, îndată ce atitudinea noastră faţă de el este mai înţelegătoare. Iubirea cu adevărat a presupusului vrăjmaş determină adevărate minuni, până la transformarea pozitivă a acestuia. Duşmanul de ieri poate deveni un fidel prieten, doar prin simpla noastră atitudine faţă de el – desigur dezinteresată.

După această largă paranteză, să revenim la derularea evenimentelor care mi-au punctat cursul vieţii. În luna martie 1951 am fost silit de împrejurări să-mi părăsesc locul de claustrare voluntară, plecând la locuinţa mea din Braşov, unde am fost arestat. În decursul celor cinci ani şi şase luni de temniţă grea, din care un an de muncă la canalul Dunăre – Marea Neagră, am avut puţine evadări în lumea duhurilor.

La eliberare, am cunoscut un cerc de spiritişti condus de un medic. Ghidul astral al acestui cerc s-a recomandat sub numele de Antal. Învăţătura dată de această entitate astrală a fost mistica creştină. Am fost îndrumaţi către Rugăciunea Inimii şi viaţa de monah în lume. Apoi, el ne-a dat şi câteva sfaturi privind "Cunoaşterea de sine". Acest cerc a activat timp de treizeci de ani, după care acelaşi ghid l-a desfiinţat, spunându-ne în final: "Cine a ajuns la "Cunoaşterea de sine" nu mai are nevoie de mine"!

După anul 1956, când am fost eliberat, am avut prilejul prin intermediul acestui cerc de înaltă spiri-

tualitate, să mă documentez asupra tuturor fenomenelor de parapsihologie. De asemenea, am studiat îndeosebi partea practică a tuturor religiilor. În final, m-am statornicit la Rugăciunea neîncetată şi la mistica religiei creştine.

Pe lângă activitatea mea de contabil, prestată pentru câştigarea celor necesare existenţei pe plan fizic, restul timpului l-am consacrat diferitelor practici, care toate promiteau mântuirea sufletului sau evoluţia spirituală.

Nemulţumit de activitatea haotică a minţii mele, am dorit la un moment dat să duc viaţa de sihastru - influenţat, desigur, de studierea patrologiei. Însă împrejurările s-au opus dorinţei mele sincere de desăvârşire pe această cale.

Şi, din nou, rămas singur cu mine însumi, cu nenumăratele încercări de a depăşi efemerul, latura meschină a tentaţiilor cotidiene, iată că, într-o bună zi, de undeva din profunzimea fiinţei, a apărut ideea de a renunţa la activitatea minţii, pentru transformarea omului vechi din mine, de care eram nemulţumit.

"Dacă activitatea minţii - mi-am zis eu - nu poate opera transformări radicale asupra "sinelui" meu personal, să încep cu inactivitatea mintalului". Efectele nu au întârziat să se arate, ele devenind tot mai vizibile.

Cu ajutorul Atenţiei-Lumină doar întâmpinam reacţiile minţii, determinate de provocările Vieţii în permanenta Ei mişcare. Fiecare gând, imagine, dorinţă, teamă, ambiţie, orgoliu, ură - doar iluminate cu ajutorul Atenţiei atotcuprinzătoare. Nu urmăream nici un scop şi nici nu aşteptam vreun anume rezultat. Simplitatea întâlnirii cu toate acestea mă goleau pur şi simplu, oferindu-mi pentru o clipă pacea sufletului. Cu vremea, gândurile cele mai insistente şi-au pierdut energia şi însemnătatea. Iar, în final, ele au dispărut cu desăvârşire.

După circa doi ani de zile de practicare a acestei simple întâlniri cu mine însumi - repet, cu totul dezinteresată - trăiesc un nou fenomen-surpriză. Într-o dimineaţă, la trezire, observ cu vădită uimire că mecanicitatea minţii îşi pierduse capacitatea func-

ţională ce o caracterizează. Adică, eu funcţionam de-acum ca un Întreg: corp, minte şi spirit, prezent la prezent, însoţit de o energie globală, nesusţinută de ceva anume.

Numai după trecerea a circa două ore mi-am dat seama, că pe căi nevăzute se produsese fenomenul de spargere a cetăţii "ego"-ului sau Eliberarea. Despre acest fenomen citisem destulă literatură. Dar una este să ştii că există o asemenea operaţie asupra psihicului uman şi altceva este când tu însuţi eşti pacientul asupra căruia s-a produs fericita operaţie.

Din acea clipă, practica întemeiată pe credinţă religioasă şi-a pierdut orice semnificaţie. La fel s-a întâmplat şi cu fenomenul dedublării. Am început o viaţă nouă, cu totul diferită de cea anterioară.

Concomitent, un îndemn profund, irezistibil, m-a determinat să scriu despre "Cunoaşterea de sine", folosind versul. Mai înainte nu am avut asemenea preocupări. În decurs de un an şi jumătate am scris 300 de teme, fiecare temă fiind însoţită în mod constant şi imediat de trăirea directă a celor cuprinse în cuvinte.

Pentru a uşura înţelegerea şi trăirea personală imediată, pe loc, a temelor, acestea au fost însoţite şi de explicaţii cu ajutorul prozei. Reamintirea practicării corecte a "Cunoaşterii" nu poate fi decât folositoare, atât pentru cel care o aminteşte, cât şi pentru cel care o ascultă sau citeşte. Aşadar, revenim asupra a ceea ce am explicat deja mai înainte, pentru a sesiza şi alte nuanţe ale întâlnirii cu noi înşine.

Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată este unicul instrument de care ne folosim tot timpul la întâmpinarea reacţiilor mecanice ale minţii proprii. O precizare se impune. Aici nu este vorba de atenţia dirijată de voinţă într-un anumit scop sau interes, ci de acea Atenţie care se declanşează singură la apariţia zgomotului sau la apariţia unui gând, unei imagini, unei dorinţe, sau a fricii. Fiind atotcuprinzătoare şi iluminatoare, ea face ca ceea ce a apărut pe oglinda minţii să dispară, fără a lăsa urme memoriale.

În acea clipă de "gol psihologic" se pierde noţiunea de "eu" şi se realizează unitatea propriei fiinţe, o dată cu integrarea în Marele Tot. Să mai precizăm că Atenţia este chiar manifestarea Sacrului din noi, adică "Natura noastră divină", care, prin iluminarea minţii, face să dispară întunericul şi ne uneşte pentru o fracţiune de timp cu Divinitatea.

O minte cu adevărat sănătoasă nu funcţionează decât atunci când este nevoie de ea. În rest, ea trebuie să tacă. Din această tăcere sau pace decurg toate binefacerile, atât la nivel spiritual, cât şi pe plan fizic. În acel scurt moment de neclintire a minţii, "ego"-ul îşi pierde atât energia, cât şi însemnătatea fictivă de care este înconjurat. Iar corpul fizic funcţionează în mod perfect, nemaifiind stingherit de gândurile haotice, stresante, cauzatoare de energii fragmentare şi tulburare psihologică.

Un alt element important în practicarea "Cunoaşterii" îl constituie înţelegerea intuitivă. Când mintea tace, prin iluminarea spontană a Atenţiei lucide, Scânteia divină din profunzimea fiinţei proprii ne oferă fericita îndrumare prin impulsuri intuitive, privind rezolvarea oricărei probleme de viaţă.

În orice împrejurare de Viaţă ne-am afla, să nu recurgem la compromisuri, privind respectarea adevărului obiectiv! Niciodată să nu folosim mantia minciunii, pentru a camufla realitatea absolută a Adevărului.

Viaţa, prin însăşi mişcarea Ei, noutate de la o clipă la alta, ne este cel mai bun maestru, căci Ea ne scoate în faţă o gamă variată de fenomene şi întâmplări la care noi suntem datori să luăm atitudine. Şi noi, discipolii ei, cum răspundem? Pur şi simplu nu vrem să le vedem, ne opunem sau fugim din faţa lor?

De fapt, toate câte ni le scoate în faţă Viaţa, în eterna Ei mişcare, ne sunt destinate nouă şi sunt în folosul nostru. Datoria noastră este aceea de a răspunde prin

acţiuni impersonale. Să împlinim deci, pe loc, ceea ce Viaţa ne cere cu acuitate în clipa respectivă, fără să ne gândim la interesul nostru personal, egoist prin însăşi natura lui.

Şi, în sfârşit, "Cunoaşterea" ne mai cere ca o condiţie *sine qua non*, seninătatea interioară. Şi această binefăcătoare armonie o putem realiza în orice împrejurare ne-am afla, dacă ne aducem aminte să ne întrebăm: Sunt eu întreg aici - corp, minte şi spirit? Şi în această alternativă tot Atenţia-Lumină este cea care ne ajută să ne realizăm integritatea fiinţei.

Un alt factor esenţial în procesul "Cunoaşterii" îl reprezintă desigur, "ego"-ul, "sinele personal", personalitatea sau conştiinţa de suprafaţă. De fapt, acest "ego" nu este o entitate de sine stătătoare, având un conţinut propriu determinat. El împlineşte doar anumite funcţii de manifestare ale fiinţei umane. Prin urmare, el gândeşte, imaginează, judecă, apreciază, face analize, acumulează şi păstrează informaţii, cunoştinţe şi experienţe. El condiţionează şi decondiţionează, fiind depozitarul unui număr însemnat de amintiri, pe care memorându-le le permanentizează. Datorită acestei ficţiuni, fiinţa umană devine prizonieră a tot ceea ce ştie, cunoaşte şi posedă.

"Ego"-ul reprezintă natura falsă a fiinţei umane şi el a luat naştere printr-o interpretare cu totul greşită, şi anume: prin identificarea insului cu natura lui somatică şi cu mintea cu întreaga ei zestre memorială.

Datorită acestei greşite interpretări, întreaga sa activitate se desfăşoară într-un cadru limitat de egocentrism dus la extrem. Eu ştiu, eu posed, eu am şi vreau să fiu, îi marchează toată activitatea, de la naştere şi până la ultima suflare a corpului său carnal. El nu face nimic fără un scop sau un ideal bine determinat, în care centrul de interese îi este adevăratul dumnezeu, care-i dirijează întreaga activitate.

Fiinţa umană se naşte cu înclinaţii şi aptitudini, care i-au structurat existenţele de-a lungul şirului de reîncarnări. În acest ins, la nivel de "ego", se află înscris întregul său trecut milenar. Astfel, în fiecare om se află

însuşiri şi atitudini, de la duritatea pietrei, la viclenia vulpii, lăcomia lupului şi ferocitatea leului. La om toate aceste activităţi sunt şi mai accentuate. De fapt, cruzimea omului o depăşeşte cu mult pe cea a fioroaselor animale. Animalele ucid ca să se hrănească, fiind aşadar împinse de necesităţile lor organice. Dar omul, de ce ucide oare? Canibalismul se pierde în negura vremurilor de mult apuse. Totuşi ura, violenţa şi uciderea omului de către om a continuat şi în lumea creată de insul cu pretenţii de cult şi civilizat. O minte sănătoasă cu adevărat găseşte oare vreo justificare, cât de cât raţională, cu privire la declanşarea marilor războaie, în care este antrenată direct sau indirect aproape întreaga omenire?

Cine oare răspunde de toate conflictele dintre state şi grupuri de state? Să fie oare de vină, doar conducătorii dornici de glorie şi renume?! Dar ei nu sunt altceva decât creaţia maselor de cetăţeni. La apariţia lor a contribuit fiecare membru al respectivei colectivităţi, prin contribuţia lui pur egoistă. Calitatea morală a conducătorului unei ţări nu poate fi decât creaţia atitudinii fiecărui cetăţean în parte.

Acest "ego", caracterizat printr-o neobosita activitate haotică, creează climatul psihologic propice tuturor nenorocirilor dintr-o anumită regiune de pe suprafaţa planetei. Ambiţia, lăcomia, minciuna, necinstea, aroganţa, trufia şi ura sunt atitudini atât de frecvent întâlnite în viaţa de zi cu zi, a fiecărui ins în parte, încât ele sunt apreciate ca atitudini firesti, naturale.

Toate aceste insuficienţe omeneşti au fost desigur scoase în evidenţă din cele mai vechi timpuri, şi, cum era şi firesc, s-au iniţiat şi o seamă de practici în vederea eliminării lor. Însă toate tentativele au dat greş. Nu este nevoie să aducem argumente în acest sens. O simplă privire de ansamblu a ceea ce vedem în jurul nostru, în colectivitatea din care facem parte, extinsă apoi la nivel de regiune sau ţară şi în general, privind suprafaţa planetei, vom vedea că totul vorbeşte de la sine. Atât religiile cât şi celelalte practici – fiecare cu promisiunile lor, lipsite de acoperire – demonstrează

prin ele însele că rezultatele nu au condus la transformări benefic-morale faţă de lumea antică. Dimpotrivă, religiile, prin diferitele lor dogme şi ritualuri separă şi învrăjbesc şi mai mult oamenii. Şi aceleaşi efecte le întâlnim şi la diversele concepte filozofice şi la alte practici, fiecare amăgindu-ne cu aceleaşi promisiuni de transformare a psihicului uman. Toate acestea nu au realizat decât măşti exterioare, oamenii reuşind să-şi ascundă mai bine urâciunea interioară decât o făceau strămoşii îndepărtaţi.

Ne întrebăm astăzi, văzând rezultatele ce nu pot fi contestate de nimeni – fiindcă ele ne stau în faţă şi vorbesc direct prin ele însele: În ce constă greşeala lor?

Toţi practicanţii, fie îndrumaţi de credinţe religioase sau de oricare alte practici, încearcă realizarea fiinţei cu ajutorul minţii sau a "ego"-ului. Or, mintea nu se poate transforma în mod radical pe sine însăşi. Tot ce poate ea să facă, ru este altceva decât o simplă schimbare de suprafaţă, o aparenţă înşelătoare. În acest fel practicantul îşi creează o mască protectoare, cât mai avantajoasă, sub care îşi ascunde cu grijă urâciunea interioară. Cu alte cuvinte, masca psiho-somatică nu-i altceva decât o degradare în plus, prin însuşirea ipocriziei sau a fariseismului.

"Cunoaşterea de sine" nu este nici credinţă şi nici metodă de pus în aplicare prin care se urmăreşte un anumit rezultat, interes, scop sau ideal. Aşa cum am arătat încă de la început, practicarea "Cunoaşterii" porneşte de la ceea "ce este". Adică, de la apariţia în oglinda intelectului a reacţiilor minţii ca: gânduri, imagini, dorinţe etc., într-un cuvânt a manifestărilor "ego"-ului. Întâmpinarea acestora cu ajutorul Atenţiei-Lumină duce la dispariţia lor.

Simplitatea acestor întâlniri face ca reziduurile memoriale, ce ne-au adus la reîncarnare, să dispară. Fenomenul, în final, fiind concretizat în faptul Eliberării şi, o dată cu el a integrităţii funcţionale a fiinţei umane.

Tot în vederea înţelegerii acestei modalităţi a întâlnirii cu noi înşine, să mai amintim că "ego"-ul este strâns

legat de dorinţă. Aşadar, nu există "ego" fără dorinţă, dar nici dorinţă fără "ego". Adică mama "ego"-ului este dorinţa, care îmbracă mii de faţete una mai năzdrăvană decât cealaltă. Să mai spunem că nu există dorinţă sfântă, cum unii încearcă să ne convingă, că ar exista aşa ceva. Şi iată de ce: fiecare dorinţă, oricare ar fi obiectul ei, are întotdeauna în umbra sa teama. Teama de neîmplinire, de pildă, sau de pierdere a ceea ce posedăm deja, prin efortul depus în acest sens.

Or, teama şi sfinţenia fac parte din dimensiuni diferite. Prezenţa uneia exclude cu desăvârşire existenţa celeilalte.

Întrucât ne-am angajat să mergem pe urmele Adevărului Absolut, să mai precizăm că acest Adevăr este indivizibil. Iar bucăţica de Adevăr existentă în fiecare dintre noi, are însuşirile Întregului, de care, de fapt, nu s-a desprins niciodată. Numai şi numai întâlnirea cu El oferă practicantului posibilitatea transformării radicale a imperfecţiunii ce caracterizează făptura umană, aflată în stadiul de funcţionare ca "sine personal".

Aşadar, simpla întâlnire cu "Natura noastră divină" înseamnă totodată şi acţiune benefic-transformatoare – nedorită, necăutată sau imaginată în vreo formă oarecare.

Cu această ultimă lucrare, mesajul "Cunoaşterii de sine" a atins cifra de 1277 de teme, din care 830 de teme au o dublă exprimare: vers şi proză. Acest volum îl apreciez drept un veritabil test pentru toţi aceia care sunt cu adevărat interesaţi de aflarea Marelui şi Unicului Adevăr.

Nu vă mulţumiţi doar cu înţelegerea intelectuală care este relativă şi absolut dăunătoare, deoarece ea vă fortifică autoritatea "ego"-ului. Încercaţi cu insistenţă şi dârzenie chiar, să realizaţi înţelegerea prin trăire directă, personală cu ceea ce indică versul, eliminând cu desăvârşire amintirea sau prezenţa autorului.

Pentru că am fost adesea întrebat dacă ceea ce scriu este rezultatul unei dictări străine de mine, precizez că nu aud voci, şi nici nu scriu bazându-mă pe acumulările mele memoriale. Intelectul, mintea tace complet şi, din

profunzimea ființei, mi se revelează adevărul referitor la titlul temei respective. Sarcina mea este doar aceea de a traduce în cuvinte ceea ce mi se revelează.

Şi tot ca răspuns la o altă întrebare: Dacă voi mai continua sau nu mesajul? Răspunsul este categoric: Nu ştiu! Aşa cum începutul nu a depins de mine, la fel va fi şi sfârşitul!

ABSOLUTUL ESTE ÎN NOI

Adevărul Absolut constant existent în noi,
ca şi-ntregul Univers,
Mintea nu-L poate cuprinde, ne-având la El acces,
Întrucât ea-i limitată de întregul ei cuprins
Prin acumulări în timp – ca structurare redus.

Când mintea Îl abordează şi de El ne aminteşte
Nu-i decât rostire vană, prin care se amăgeşte,
Insul dându-şi importanţă, cu făloasa-nchipuire
Că ar şti ce-i Necuprinsul ca şi reala Iubire.

Practic, a coborât Absolutul în micuţa-i scăfârlie
Plină de ce-a adunat prin cunoaşteri indirecte –
cu el în dizarmonie,
Care-i defineşte starea de făptură pur lumească
Ce-şi acordă importanţă, chiar trufie diavolească.

Problema nu prin discuţii se pune şi se rezolvă,
Cu indecentă logoree, legând vorbă cu-altă vorbă,
Ci prin liniştea deplină, când întreg ştiutul tace.
Prin tăcere ignoranţa este absorbită-n pace.

În această Neclintire noi şi-Întregul suntem "Una".
De-acum, deci, la noi acasă cu Sublimul împreună,
Realizarea este simplă şi uşoară şi onest înfăptuită
Drept trezire la ce suntem: Existenţă absolută.

Orişiunde ne-am afla, singuri sau într-o mulţime
Să ne întrebăm constant: "Sunt aici în întregime,
Corp, cu minte şi cu spirit în perfectă unitate?"
Astfel devenim ce suntem: Unica Realitate!

Atenţia trebuie folosită la-ntreaga capacitate,
Ea fiind chiar Sacrul din noi în spontan-activitate.

Nu se-aşteaptă nimic. Nu-i decât simplă-întâlnire
Cu "ce este", cu "ce-apare": scop, imagini şi gândire.

Aceste scurte-ntâlniri dezagregă, risipesc
Tot trecutul ancestral ce pe ins îl stăpânesc
Ca "egou" prin timp format şi venit la încarnare
Pentru propriul său progres şi Sacra Eliberare.

ABSOLUTUL ŞI RELATIVUL

Absolutul, simplu simbol cu sensuri pătrunzătoare,
Mai presus de ce se vede - lumea cea-înconjurătoare;
Pentru bunul înţeles, minţilor neputincioase,
Iată unele aspecte de cuprins mai lesnicioase:

El nu depinde de nimeni – ca Viu şi ca Etern Martor,
N-are-început, nici sfârşit, fiind un TOT cuprinzător;
Universul, tot cuprinsul, lumea cea materială
Se sprijină şi fiinţează pe-această Forţă Vitală.

Ca Adevăr Absolut, e cunoaştere completă a lumii
obiective,
Necum poate fi negat sau dezminţit – încercările-s
naive.
Adesea mai e numit şi Sfântă Divinitate
Şi Eternă Înţelepciune, Iubire şi Frumuseţe.

Mintea nu-L poate cuprinde, El fiind Infinitate.
Aşadar, nu v-amăgiţi, nici vă daţi însemnătate
Că aţi şti ce este El, dându-i nume Dumnezeu;
Simplă şi semeaţă vorbă de smintit sau de ateu.

Dacă El e peste tot, e şi-n orice om prezent
Şi ne-aşteaptă să-L aflăm, în fiecare moment.
Mintea tacă deci smerită, fie doar Pură Conştiinţă,
Simplă stare de "a fi" – fiinţând ca Nefiinţă.

Doar în această postură, desprinşi de tot ce-i lumesc,
Devenim ce-am fost odată – Sacrul Adevăr firesc,
Frumuseţe, Bunătate şi Iubire sfinţitoare.
Noi şi lumea laolaltă trăim clipe-înălţătoare.
*
Să vedem ce-i relativul, el fiind constant dependent
De o altă existenţă – suport clar şi evident;
E bazat pe idei multe şi o minte ştiutoare,
Un "egou" ce se frământă pe suporturi schimbătoare.

Tot ce cuprindem cu mintea – certă relativitate,
Lumea, cu-ale ei înscrisuri – goale de realitate;
Măşti ce-ncearcă să-şi ascundă atitudini ipocrite;
Asta e purtarea lumii cu efecte înlănţuite.

Absolut şi relativ nu se-ntâlnesc niciodată,
Precum lumina şi bezna, n-au relaţie vreodată.
Dar când unul încetează, celălalt spontan se naşte,
Tot timpul asta se-ntâmplă când Sinele se cunoaşte.

ACCEPTAREA ŞI REFUZUL

Viaţa – în scurgere normală – prospeţime, noutate
E prin Ea independentă, un cert rost şi-nsemnătate
Căci oferă fiecărui dup-a lui necesitate:
Bune, rele – laolaltă – de minte evaluate.

Unele sunt acceptate după cum "ego"-ul socoate
Drept plăcere, satisfacţii, cândva, în mintal stocate;
Umbre seci, imagini goale – acum reevaluate
Ca binefaceri divine – drept revers a proprii fapte.

Prin acceptare, "ego"-ul trăieşte imagini moarte
Şi-nrobirea sa de ele, devin o calamitate;
Se vor veşnic repetate în oricare-mprejurare,
Retrăind mereu trecutul prin a lui imaginare.

Mintea se robotizează, căutând mereu ce-a fost
Şi prezentul, cu a lui viaţă, e socotit fără rost;
Acest ghem de amintiri şi emoţii repetate,
Toată tragedia lumii – drept efecte programate.

*

Tot la fel e şi refuzul din faţa realităţii,
Când faptul nu ne convine în integritatea minţii;
În acest caz evadăm în trecut sau viitor,
Căutând vagi mângâieri în propriul interior.

Iată ce face înţeleptul în ambele-mprejurări:
Nu acceptă, nu respinge, prin a lor întâmpinări;
Simpla conştientizare cu Atenţia-Lumină
Într-o clipă le destramă – în substanţa lor deplină;

Iar în "golul" ce survine, întâlnim Imensitatea,
Noi şi Ea în Uniune – trăim chiar Realitatea.
Provocările Vieţii au fost teste înţelepte,
Ce ne-au adus în prezent, ca destine inerente.

Destrămarea lor înseamnă: drum deschis spre Infinit
Şi revenirea la Sursă, de unde am coborât
Spre-mpliniri deosebite în viziune divină,
Pământul un scurt popas de realizări sublime.

A FI ÎNTREG "ACUM ŞI AICI"

De simţiţi cumva nevoia de-a funcţiona normal,
Om şi Viaţă laolaltă – fericit şi integral;
Staţi o clipă strict atenţi, cu năvalnica gândire,
Nimic nu se urmăreşte – e doar simplă-ntâlnire.

Corecta întâmpinare vă aduce-n actual
Ca structură integrală – un fundal potenţial,
În măsură să-nţeleagă Viaţa în al Ei cuprins
Prin directa întâlnire – de trecut complet desprins.

Nimic nu se urmăreşte, nu-i nici o anticipare,
Toate astea fiind trecutul – vechea condiţionare
De "egou" prin timp format – o evidentă sclavie,
Care-mpiedică-nţelesul prin a lui dizarmonie.

Aşadar "Acum şi Aici", "golul psihic" îl plineşte
Fără de anticipare, când omul cu el se-ntâlneşte;
Nu se urmăreşte scop, nici ideal de-mplinit,
Toate, fără osebire, fiind trecutul învechit.

Niciodată cunoscutul în memorie păstrat,
Nu-i capabil să-nţeleagă Noul – fapt adevărat
Ce prin clipe ni s-arată în deplină libertate,
Când Viu – în desfăşurare – singur se adevereşte.

Orişiunde v-aţi afla, întrebaţi-vă frecvent:
Sunt eu oare om întreg, liber şi independent?
Sunt simplă stare de "a fi", stare de Pură Conştiinţă,
Mintea absolut golită de-a ei învechită ştiinţă?

Astfel de-ntâlniri oferă prilej de Iluminare
Când "sinele"-şi risipeşte poverile-nsoţitoare
Fenomenul e surpriză-nicidecum imaginat sau urmărit;
"Cunoaşterea"-i tot secretul cu Sublimul întâlnit!

A FI "CINEVA" ŞI A FI "NIMENI" SAU "NIMIC"

Pe plan fizic, fiecare avem o identitate:
Corp şi minte diferite – drept ins în societate;
Familie, neam, etnie, ţară – şi o rasă separată,
Alte semne ce ne-arată existenţa încarnată.

De-am rămâne doar la asta – corpuri diferenţiate,
Nici un fel de contradicţii – toate precis conturate,
Ne descoperă doar ce suntem de Viaţă programaţi,
Chipuri diversificate, aşa cum am fost creaţi.

Totul însă se complică atunci când ne-apreciem;
Corpul fiind prima ispită prin care ne degradăm.
Comparaţi cu alte corpuri, infatuarea află
însuşiri deosebite
Pe care nu le avem sau sunt doar firav năzărite.

Când ne referim la minte – faima capătă amploare;
Din ştiut sau neştiut, singuri ne-nsuşim grandoare,
Măsurându-ne cu alţii, dăm prilej la denigrări,
Cu sau fără vrerea noastră – automaţi bârfitori.

Averea, titluri, renume, prin amprente dezastruoase
Peste minţile plăpânde, ignorante, dubioase,
Vanitatea, aroganţa şi de-asemenea, trufia
Sunt drept cancer pentru suflet, însoţit cu nebunia.

Luându-se drept "cineva", pe astă temelie şubredă
şi trecătoare,
Omul îşi e lui duşman şi prilej de degradare;
Un astfel de ins smintit nu ştie ce-i armonia,
Pacea binefăcătoare, însoţită de lubire.

Trăind undeva pe culmi prin a lui evaluare
Vede lumea, semenii cu dispreţ şi denigrare;
Pentru acest ignorant s-avem doar compasiune,
Amintindu-i neîncetat lipsa lui de înţelepciune.

De-am avea chiar lumea toată: glorie, averi, renume;
Ca chip: marea frumuseţe – fericiţi în întregime
Dacă singuri îmbrăcăm haina sfânt-a modestiei
Ea-i cununa Înţelepciunii împletită cu-o imensă
bucurie.

Când psihic -modest, smerit nu ne dăm nici o valoare
Şi privim pe fiecare ca fiind noi în altă stare,
Acest onest "Nimic – Nimeni" ne oferă integrarea
Fericit în lumea asta, vom fi şi-n cea viitoare.

Încă o avertizare, privind lumea cea astrală:
Sufletele-s aşezate pe niveluri diferite după
însuşiri morale;
Tot soiul de-ataşamente pentru lucrurile lumeşti,
Acolo-s crude capcane, amărăciuni – prin regrete
ispăşeşti.

A FI MEREU ETERNITATEA

Câte ştim, câte cunoaştem: bune – rele laolaltă
Nu sunt simple întâmplări, ci-acţiune dirijată
De Sacrul, aflat în noi, ce ne vrea desăvârşiţi,
Prin acţiuni înţelepte, buni, oneşti şi fericiţi.

A rămâne doar la vorbe – simplă minte ştiutoare,
Absolut făr-de folos, ba e chiar dăunătoare,
Insul socotind ştiutul capital esenţial,
Aroganţa şi trufia, dându-i preţ de om sacral.

Viaţa prin a Ei mişcare – cel mai bun educator,
Câte ni le scoate-n cale, ca-nţelept îndrumător,
Ne îndeamnă ca noi înşine, faptic, să ne descurcăm
Şi prin investigări proprii, Adevărul să-L aflăm.

De-acum, tema ce stă-n faţă: Ce este Eternitatea?
La fel, O putem numi: Dumnezeu, Realitatea,
Energie Infinită, Adevăr, Sacralitate,
Nenumitul Necuprins, Viul ca Imensitate.

Ea fiind peste tot şi toate: văzute şi nevăzute,
Este deopotrivă-n noi prin sensuri neţărmurite;
Fără Ea, nici corp, nici minte n-ar fi, nici funcţiona;
Fiind atâta de aproape să-ncercăm a O afla.

Mintea nu e în măsură s-O cuprindă, s-O cunoască
Sau prin ea să O înţeleagă, cumva, să O întâlnească,

Căci mintea e cunoscutul, Ea-i mereu
Necunoscutul;
Mintea îngustă, limitată, Ea exprimă Infinitul.

Aşadar, nu-i altă cale de pătruns acest mister
Decât în tăcerea minţii – smerită în mod sever,
Iar în "golul" ce rămâne, fără de nici o sforţare,
Noi, în El, pierim ca "ego" şi ca dimensionare.

În această conjunctură – topiţi în Imensitate,
Suntem un veşnic "a fi" – fără personalitate,
Uniţi cu Divinitatea, ne manifestăm Iubire
Şi prin trăire cunoaştem minunata Fericire.

Astfel de clipe trăite sparg cetatea egoistă
Unde suntem prizonieri – existenţă goală, tristă;
Fenomenul se înscrie drept surpriză absolută,
Denumit Iluminare – prin ea, fiinţă renăscută!

AMBIŢIA

O dorinţă arzătoare, dură, aspră, viguroasă,
Condusă cu îndârjire de o minte anxioasă
Spre-mplinirea unui scop – glorie, averi, renume;
Multă zarvă, tevatură – permanentă tensiune.

Toată dibăcia minţii cu soluţii necurate,
Sunt aruncate în luptă, spre-mplinirile scontate;
Ambiţia este o boală cu implicaţii globale,
Afectat şi corp şi psihic de impulsurile sale.

Insul – ca "egou" nevolnic – niciodată mulţumit
Prin dorinţe schimbătoare e veşnic nefericit,
Căci se luptă una cu-alta într-o veşnică-
ncordare,
Fiecare aspirând la suprema afirmare.

În cetatea egoistă, fiind un veşnic întuneric,
Gânduri, sentimente, temeri descriu insul cel bezmetic;
Un adevărat infern – ambiţia, ura, trufia – îşi vădesc realitatea,
Comportări demenţiale descriu bestialitatea.

Şi ambiţia împlinirii pe drumul spiritual
Tot la fel e de nocivă – ca ceva nenatural;
Efortul şi violenţa nu conduc la armonie,
Climatul firesc de pace, însoţit de bucurie.

Să-ncercăm a o cunoaşte ca structură în actual
E ambiţia ca fapt şi impuls iniţial,
Apoi e ambiţiosul – insul de trecut marcat
Şi-acţiunea propriu-zisă, drept final realizat.

Dac-această trinitate e cuprinsă şi-nţeleasă,
Cu Atenţia făclie, instantaneu este ştearsă,
Fiindcă nu-i decât o pată pe memorie păstrată
Ca o simplă amintire – trăire de altădată.

Iar în "vidul psihologic" ce survine în chip spontan,
Insul desprins de-al său "sine" e, de fapt, un titan;
Mintea sa Universală îl desprinde de lumesc,
Unindu-l cu Necuprinsul în mod simplu şi firesc.

Descoperind a sa Natură, află ce este Iubire,
Frumuseţe, Bunătate şi, de asemeni, Fericire.
Iată cum o provocare aduce Marea-Împlinire,
Fără crezuri şi concepte, fără nici o siluire.

ANTICIPAREA ESTE FANTASMĂ!

Tot ce proiectează mintea din "acum" spre viitor
Este, practic, evadare din prezentul viu şi-activ

Într-un timp imaginar, prefigurat schimbător,
Timp determinat surpriză în momentul respectiv.

Ce ne-ndeamnă să fugim din acest prezent real?
Şi cine anticipează ceva care-i nereal?
Nu e grea deconspirarea – cu ea mereu ne-ntâlnim,
Căci ce place, ne convine, vrem, la fel, să dăinuim.

"Ego"-ul e creatorul, interesat de plăcere,
Satisfacţii personale – fizic, psihic, mângâiere;
Iar atunci când nu le are, se întoarce la trecut,
La banca memorială, repetând ce-a mai făcut.

Orice fugă din prezent e prin ea păgubitoare,
Viaţa devenind un vis, prin trăiri înşelătoare.
Timp zadarnic irosit în această existenţă,
Ignorând propriul destin legat de-această prezenţă.

Tot ce semănăm – culegem: zile amare, gri şi triste;
Ăsta-i preţul amăgirii şi al vieţii fanteziste;
Deci, fantasma-i un obstacol dintre vechi şi actual
Clipa ce-acum se iveşte, fiind pierdută-n mod fatal.

E timpul să vă treziţi – vremurile clar pretind
Să-ntâmpinaţi Adevărul, trecând dincolo de gând,
Imagini, dorinţe, crezuri, idei şi concepte,
Depăşind deci efemerul şi viclenele-i aspecte!

"Cunoaşterea" vă oferă calea demnă de urmat,
Fără riscuri, făr-eforturi, succesul asigurat.
Cu Atenţia globală, spontană şi insistentă
Urmărim mişcarea minţii – haotica-i existenţă.

Simpla ei iluminare – spulberă fulgerător,
Mişcările fiind fantasme, goale în interior;
Iar în "vidul psihologic", "sinele" nostru dispare
Şi-n Imensul Necuprins ne topim prin integrare.

În această ipostază suntem, fără "eu" şi "mine",
Adevărul Absolut – noi cu El în Uniune;
Acest preţ ni-l cere Viaţa, să murim pentru trecut,
Cu tot ce-am acumulat, fiind ca un nou-născut!

APARENŢA ÎNŞELĂTOARE

La Adevăr se ajunge cu-nţelesul aparenţei
trecătoare,
Investigarea pornită liberi – fără vreo anticipare;
Aşadar, avem un corp şi-n el un observator,
Şi-n afară este lumea – mediul înconjurător.

Toate se ivesc şi pier, totdeauna împreună,
Fiind substanţă trecătoare cu însuşire comună;
Dincolo se află "Vidul" – "Gol atotcuprinzător"
Acelaşi e pentru toţi cu efect distrugător.

Căci ce cade-n acest "Gol" – abis infinit extins,
Nu mai revine nicicând – spulberat în necuprins.
Aici apare surpriza, starea de Pură Conştiinţă,
Existentă prin Ea însăşi – imuabilă ca fiinţă.

Aceasta-i Dumnezeirea ce pătrunde tot şi toate
De la natura zis-moartă, ca şi-n toate celelalte,
Lumea întreagă vegetală, ca şi lumea animală,
Inclusiv fiinţa umană, drept cuprins universală.

Iată deci cine e omul în esenţa sa firească!
Nu-i nici corpul şi nici mintea – ci fiinţă
dumnezeiască;
Ca fond, ea-i Perfecţiune, Frumuseţe şi Iubire,
N-are-nceput, nici sfârşit – necuprins în a lui fire.

Cum s-a înregistrat eroarea de-am ajuns caricatură,
Denaturându-i, de fapt, fiinţa cea originară?

Un străbun îndepărtat, văzându-şi a lui figură
În oglinda apei line, s-a socotit corp-statură.

Seaca identificare s-a extins apoi la minte,
Însuşindu-şi cu-îngâmfare, calităţi deosebite;
Trăind mai mult în afară – lumea cea exterioară,
Tot mai mult îndepărtat de lumea interioară.

Pe această rătăcire a proliferat tot răul,
Dorinţe şi lăcomie, aroganţă şi trufie i-au
statornicit "ego"-ul,
O creaţie fictivă şi ignorantă pe imagini rezemată,
Incapabilă să afle Viaţa cea adevărată.

"Cunoaşterea" ne ajută, practic, să descoperim
"Făptura noastră reală" şi cu Sacrul că ne contopim.
Lumea-ntreagă se transformă prin astfel de trăitori,
Singuri încercaţi să fiţi printre aceşti luminători!

AŞTEPTAREA

Aşteptarea, o proiecţie mintală, obiectiv conturată,
Drept nădejde, prevedere ca-mplinire aşteptată;
Dualitatea prezentă – insul ca interesat
Şi-acţiunea propriu-zisă cu rezultatul scontat.

Pe plan fizic, aşteptarea – fapt corect legitimat,
Scopul muncii, isteţimea e desigur aşteptat
Ca eficienţă-n sine, prin reala împlinire,
Capitalul investit solicită acoperire.

La nivel spiritual, e cu total diferit,
În "Cunoaşterea directă" nu-i nimic de urmărit
Ca preţ al muncii depuse – reală înfăptuire,
Dar de-apare-n conştient, ea e doar împotrivire.

Când există aşteptare, munca e zădărnicie,
Cel ce-aşteaptă fiind "ego"-ul, cu a lui nimicnicie,
Care singur se hrăneşte cu-amintiri memoriale,
Alergând spre ieri sau mâine – pe meleaguri ireale.

Experienţa cu "ego", limitată, temporală,
Egoismul creând margini cu-nchipuirea banală;
Conştiinţa poate face orişice experiment
Fără ca să fie el. Ea-i prezentă la prezent.

În acest context, Conştiinţa deschide şi luminează
Calea spre Eternitate. Fericita ipostază
Uneşte om cu Dumnezeu în sublima acţiune,
Cu revenirea la Sursă a "Particulei divine".

Minunatul rezultat prin "Cunoaştere de sine"
Având drept instrument doar Atenţia – Lumină;
Ea demască, risipeşte "ego" şi-a lui aşteptare
Oferind prilejuri certe de Sacră Eliberare.

În asemeni conjunctură, Frumuseţea, Bunătatea,
Iubirea şi Fericirea marchează Realitatea
De realizare a fiinţei cu însuşiri creatoare
Prin ins şi întreaga lume, numai prin a lui fiinţare.

AUTOVINDECAREA

E posibil vindecare fără de medicamente
Şi fără vindecători cu energii aferente,
Transmise prin gând-impuls înspre corpul cel vital,
Care-îmbibă corpul fizic – formând un tot – integral?

Asemenea vindecări au existat totdeauna
Omul fiindu-şi propriul medic, ce acţionează întruna.
Corp şi minte împreună cu Sublimul laolaltă,
Un întreg funcţional, de trăire sacrosanctă.

Iată şi faptul concret, ce vi-l ofer cu îndemnuri
De-a fi pus în aplicare, când se vor ivi prilejuri,
În a voastră existenţă – ca "ego"-uri întrupate,
Drept destin, ca ispăşire de greşeli, ca şi păcate.

Firea mea aprinsă– temeri, stres şi puşcărie
Mi-au afectat fără de voie – trăirea prin armonie;
Inima, în primul rând, prin şocuri tot mai frecvente,
Prevestind, de fapt, infarctul cu necazuri inerente:

Greaţă, dese ameţeli – pulsul – total bulversat,
Un profund dezechilibru – corpu-întreg denaturat;
Pe loc, grabnic resemnat – capătul de drum fatal!
Opt decenii şi trei ani îmi e vârsta – drept final!

Iată că din profunzime un impuls fulgerător,
Ca îndemn intuitiv – tradus drept vindecător,
Operaţie transmisă prin a mea inacţiune,
Lăsând Sacrului povara în a Lui dimensiune.

*

Aşezat lungit pe pat, în completă relaxare,
Ochii-nchişi, mintea smerită şi-o totală împăcare,
Toată fiinţa mea deschisă spre Divina Energie
Şi un gând curat, fierbinte, însoţit de bucurie:

"Doamne, fă cum îţi e vrerea! Eu Ţie supus total
De nu lasă-mă să termin mesajul meu virtual,
Oferit prin a Ta grijă omenirii spre-ndreptare
Prin "Cunoaştere" să afle – fericita integrare"!

*

În tăcerea mea profundă, iată ce s-a întâmplat:
O săgeată – foc aprins – înspre inimă-ndreptat;
Impactul nedureros – dar clar semn de vindecare,
Efectele de dinainte şi-au pierdut a lor amploare.

Ziua următoare, iarăşi – o predare asemănătoare,
Fără alte invocări – cu fireasca detaşare

De lumesc şi a mea minte – într-o linişte perfectă;
Efectul... doar mângâiere de o mână blând-
atentă!

Doi ani au trecut de-atuncea – inima mea înnoită
Semne n-a mai dat despre vremea cea trecută.
Prin acele săgetări cu efecte dureroase,
Multe decenii de-a rândul de înscrisuri nemintoase.

În oricare om stă-nscris Universul cu-ale sale
Molecule şi atomi, construind forme carnale;
La fel şi Esenţa Pură cu puteri transformatoare
Care curăţă, repară stările deficitare.

"Cunoaşterea" deci oferă, fizic şi spiritual,
Soluţii de vindecare şi împlinitul Sacral;
Practicantul trăitor – prin manifestări Iubire,
Unit cu Divinitatea – drept Supremă Împlinire!

CALEA SPRE ETERNITATE

Un îndemn, o invitare cu dragoste însoţită,
De-a întâlni Eternitatea prin bucurii consfinţită;
Ea fiind peste tot şi-n toate, câte-n Univers există,
Este tot la fel şi-n noi – comoară nepreţuită.

Nu a fost nicicând creată – fiinţează dintotdeauna
Ca o binecuvântare tuturora la-ndemână.
Şi nici n-are vreun sfârşit – fiind un veşnic început,
Noutate, prospeţime prin eternul conţinut.

Cuprinsă-n diverse nume de minţile omeneşti,
Însă vorbele nu-s faptul, ci imagini nefireşti
Care-adesea se repetă spre-nclinaţii sfinţitoare,
Seci cuvinte, fără rost, ca-nscrisuri amăgitoare.

Calea Eternităţii deschisă numai într-un singur fel:
Când ne demolăm "ego"-ul, cu tot ce conţine el;
Atenţia e folosită ca armă distrugătoare
A cetăţii egoiste – haos, stres şi-nfatuare.

Iar când liniştea apare, fără scop anticipat,
În acest "Gol psihologic" aflăm calea de urmat;
Prin el poarta larg deschisă spre Sacra Eternitate,
Noi fiind absorbiţi în Ea – suntem Ea-n realitate!

Aici nimic nu se-ntâmplă – e doar o simplă fiinţare,
Nici gândire, nici vorbire, nici un fel de judecare;
O putem numi Iubire, Fericire fără margini,
La fel şi Pura Conştiinţă – goală, fără de imagini.

O asemenea postură este, practic, confirmată
Doar de-ntâlnirea cu ea, prin trăire nemediată;
Practici, crezuri şi metode părăsiţi-le de-ndată,
Fiind legate de mintal – drept deşertăciuni s-arată.

CAUZĂ - EFECT (RĂSPUNS)

Când trăim şi-acţionăm ca făpturi încorporate,
Toate sunt înregistrate de la gândire la fapte,
Şi fiecare în parte este sursă-ndreptăţită
Să producă şi efecte, după cum a fost trăită.

La acest nivel lumesc, Legea Cauzalităţii e atotcuprinzătoare,
Nimic nu este omis în această-nconjurare,
Unde stăpâneşte "eul" cu a lui autoritate
Cu înscrisuri personale şi a lui însemnătate.

De fapt, noi în orice clipă ne întâlnim cu efecte,
Cum Viaţa-n derulare le impune – drept aspecte

Variate prin mişcare în întregul conţinut,
După condiţionarea vremurilor ce au trecut.

Cauza conţine-n sine şi efectul potrivit.
Deci, o singură mişcare înscrie sensul vădit,
Al Vieţii întrupate de făptură mărginită
Prin ce are şi cunoaşte e-ncontinuu-nlănţuită.

Un efect neîntâmpinat aşa precum se cuvine,
El de-ndată – automat, pe loc, cauză devine.
Şi-astfel ignoranţa-nscrie şir de vieţi nenumărate
Legate de-acest pământ ca "ego"-uri întrupate.

Iată cum răspuns nevolnic ne ţine prizonieri,
Ataşaţi de efemer prin nechibzuite vreri!
Ce e oare de făcut ca-nţeleaptă vieţuire
De-a scăpa de cauzal spre a noastră mântuire?

Nici metode, nici credinţe, rugăciuni, mantre rostite
Nu ne sunt de vreun folos spre aflarea celor sfinte,
Care curăţă, transformă inimile împătimite
De trecutul obsedant, drept păcate însuşite.

Doar "Cunoaşterea de sine" e prin ea sfinţitoare
Cu înregistrări corecte şi spontan revelatoare;
Efectele-ntâmpinate prin răspunsuri potrivite,
Care curăţă, transformă toate cele săvârşite.

Purtătoare de destin, ca meschine comportări,
Necunoaşterea – osânda infinitelor erori.
Ăsta-i rostul încarnării, legaţi de acest pământ:
De-a curăţa trecutul tot însumat drept legământ.

Tot ce aflăm, ca mesaj – pus degrabă-n aplicare,
Altă cale nu există spre Sacra Eliberare,
Când Iubirea nestemată ne defineşte sfinţirea
Prin a Ei sacralitate, unind Viaţa cu trăirea.

CĂUTAREA DRAGOSTEI

Titlul temei, prin el însuşi, o vădită absurditate,
Căci ne-ndeamnă a căuta Suprema Realitate,
Existenţă Infinită – Unica Divinitate,
Care pe toate pătrunde – văzute şi nevăzute.

Dacă este peste tot, e la fel şi-n noi prezentă.
Or, simbolul căutare presupune o absenţă;
Pierderea şi căutarea în relaţie directă,
O astfel de căutare nicicum nu e corectă.

Dimpotrivă, ea-i obstacol şi o certă degradare
A tot ce-nseamnă Iubire cu-nsuşire sfinţitoare.
Obiectul căutării se-înscrie ca o seacă ficţiune,
Şi nedemn căutătorul prin absurdă-opţiune.

Nimeni nu te va iubi, când doreşti să fii iubit,
Un "egou" hâd şi meschin, posesiv ca şi smintit.
Pretenţia exigentă îţi oferă doar ce faptic nu doreşti:
Dispreţ, desconsiderare – toate astea le-ntâlneşti.

Dacă eşti îndrăgostit devii tiran posesiv,
Un nefericit, nevolnic, arţăgos şi agresiv;
Cu cât dragostea e-nchisă într-un spaţiu mărginit
Cu atât ea se destramă – tu şi mai nefericit.

*

Inima, fiinţa deschisă înspre lumea din afară
Dau prilej naturii proprii de exprimare sacrală,
Iar fiinţa trăitoare atrage spre ea Iubire,
Căci ce dăm, aia primim din lumea-nconjurătoare.

Oare din cele expuse vedem mintea ignorantă
Care caută zadarnic ce n-a pierdut niciodată,
Propria Realitate – Iubirea nepieritoare
Ce-i defineşte structura cu-însuşiri creatoare?

Ignoranța, demascată prin "Cunoașterea de sine",
Se dezagregă și dispare – văzând ce e rău și bine
În mintea prin timp formată, desuetă, perimată.
Doar ființa eliberată află Viața adevărată!

CEEA CE CUNOAȘTEM E REAL

Cunoașterea se-afirmă ea prin ea însăși Realitate!
Nu rămâneți doar la vorbe ce n-au nici-o-nsemnătate,
Ele fiind cochilii goale, seci și imaginare,
Fără de vitalitate, văduvite de valoare.

Descoperirea pretinde corecta investigare.
Minte nouă, creier proaspăt iau parte la cercetare,
Fiindcă noutatea clipei doar așa este cuprinsă
Și-nțeleasă, când de trecut este desprinsă.

Dar cine-i cercetătorul, ca structură-adevărată?
Corpul, mintea și Sublimul ființa-n sine însumată!
Corpul, cu-a lui energie, e prin sine trăitor,
Condus de simțuri și-organe – unic organizator.

Mintea un conglomerat: cunoștințe și experiențe
– adunate,
În interior – un centru – interes și-nsemnătate,
Iar întregul său cuprins e-nchis precum o cetate
De ziduri fortificate și cu grijă-ntreținute.

În acest cuprins global nicicând nu e armonie.
Dorințe, temeri, concepte în eternă confruntare –
o reală nebunie.
Haosul aici stăpân, lupte crâncene cumplite,
Fiecare aspirând la suprema-nsemnătate.

Dincolo de timp și minte e Suprema Energie
Fără-început și sfârșit, sursa Ei fiind Veșnicia.

Ea e peste tot şi-n toate – Realitate compactă
Fără cauzalitate, dincolo de timp şi spaţiu - şi nu
poate fi negată.

Prin urmare, această Sursă prin sine independentă
Fiind atotcuprinzătoare, prin efecte inerente
Se află şi-n noi prezentă cu aceeaşi însuşire
Şi ne-aşteaptă s-O întâlnim. Tacă deci orice amăgire!

Când mintea smerită tace, şi nu mai dorim nimic
De la corp sau de la minte, întâlni-vom «Golul
Psihic",
Prin el fiinţa întreagă-i absorbită-n Infinit
Şi-ntâlnim Eternitatea. Noi fiind Ea – un Tot unit.

Astfel de-ntâlniri transformă omul cel obişnuit,
Risipindu-i tot trecutul de "egou" împătimit.
Fenomenul liberării tuturora destinat,
Muncă aprigă se cere, "Cunoaşterii" consacrat.

*

Omul cel eliberat e la fel ca orice om – privit din
exterior.
Diferenţa ce-l separă e al său interior.
Perimetrul minţii sale a fost, practic, fisurat
Şi Lumina-n el prezentă zi şi noapte neîncetat.

Corpul, mintea socotite anexe conjuncturale
Ca structuri încununate cu-ale lor nevoi carnale;
El de ele separat prin clipe înnoitoare
Iubirea şi Frumuseţea îi sunt surse şi vigoare.

CE ESTE PERSOANA?

Prin acest cuvânt: persoană, numim fiinţa
omenească,
Individ sau ins cuprins într-o carcasă trupească,

Scheletul şi carnea moale îi impun dimensiunea
Fiecărui ins în parte – robusteţea şi-nălţimea.

Structura sa personală este hrana consumată,
Prin imense prelucrări – transformare complicată;
Multe taine înc-ascunse biologiei umane
Cum Viul îşi ţese hrana dup-anumite canoane.

Trupul fizic, ce se vede – îmbibat de o dublură:
Corpul odic sau vital, într-o strictă legătură.
Acest corp şi-a lui dublură prin organe de simţiri
Singur se orientează, după propria-nvoire.

Persoana are şi o minte de alte corpuri legată,
Ele fiind exterioare, prin antene-i conexată.
Mintea-i un conglomerat de cunoştinţe, concepte, experienţe personale
Care-i dau fiinţei însuşiri după înscrisurile sale.

Iar structura corp şi minte o numim frecvent persoană.
Îi mai spunem: "ego", "sine" sau doar făptură umană;
Poate fi ea socotită prin ea structură reală,
Adică prin sursă certă independenţă totală?

Având cert început şi sfârşit, ea-i fantasmă trecătoare,
Ca o umbră sau un vis, e cu teama-nsoţitoare.
Din corp pulbere rămâne şi din minte un sec nume,
Care-n timp se risipeşte – deci nimic nu mai rămâne.

Trăind la acest nivel, drept persoană socotită,
Bietul om robit de simţuri şi de-o minte-nchipuită,
Prin egocentrism şi temeri creează-n profund infern,
Niciodată mulţumit, îşi e propriul său duşman.

Dincolo de corp şi minte, aflăm fiinţa-adevărată.
Ea-i Lumină din Lumină – Perfecţiune neschimbată;

N-are început, nici sfârşit – a existat totdeauna
Şi vine din Veşnicie – cu Eternitatea – Una.

Ea fiind în tot şi-n toate, este şi în noi prezentă
Şi ne-ndrumă s-O aflăm prin întâlnire directă;
Iar "Cunoaşterea" e cheia ce-i afirmă împlinirea
Prin abordare spontană – unind clipa cu Iubirea!

CORP ŞI MINTE - ÎN DOUĂ IPOSTAZE

Fiecare ins în parte dispune de două corpuri:
Fizic şi universal cu distincte înţelesuri;
Corpul fizic, ca structură – moştenire părintească,
Are-nceput şi sfârşit, deci origine lumească.

Corpul cel universal, de substanţă mai subtilă,
Insului însoţitor aici şi-n lumea astrală,
Când va părăsi pământul, cu acea pretinsă moarte;
Ambele de Viu dotate cu-activităţi adecvate.

Tot la fel e şi cu mintea, în dubla-i existenţă:
Întâi mintea personală, clară prin experienţă,
Ca minte cunoscătoare, ce constant ne dirijează;
Corpul fizic fiind suportul, în această ipostază.

Când această minte tace – în totală neclintire,
O nouă minte apare, extinsă-n nemărginire,
Noutate absolută, prospeţime-nnoitoare,
Desprinsă de mintea veche, mecanică, ştiutoare.

În contact cu-această minte, efectiv universală,
Fiinţa-i absolut smerită şi adimensională.
În asemenea context, natura ne revelează
Taine mult folositoare lumii care progresează.

La nivel universal, pacea, ordinea deplină
Se împlinesc de la sine prin impulsuri de Lumină

Venite din Sursa Sacră ca Frumuseţe, Iubire
Cu-nsuşiri transformatoare de reală fericire.

"Cunoaşterea" aşadar, are certă-nsemnătate:
De-a destrăma ignoranţa şi-nscrisurile aberante,
Evidente-n lumea toată – ins, ca şi-n societate
Cu determinări nefaste peste tot precum în toate.

Atenţia, ca Lumină, luată ca însoţitoare în oricare-
mprejurare.
Nici efort, nici siluire, nici scop, nici imaginare,
A fi simplu "aici şi-acum" fără nici o aşteptare
Va deschide calea dreaptă spre Sacra Iluminare.

Când Necuprinsul întâlnim, suntem El prin contopire.
Asta e marea împlinire mai presus de-nchipuire,
Ce nu poate fi negată, contrazisă, discutată,
Fiind certă realitate – absolut adevărată.

CREAŢIE ŞI DISTRUGERE

Creaţia definită ca ceva ce n-a mai fost – noutate
absolută.
Asta Viaţa ne oferă în fiecare sclipire – prospeţime
neîncepută;
Însă ea conţine-n sine şi inerentul sfârşit,
Distrugerea socotită drept efect de împlinit.

Tot ce are început din imensul Necuprins
Prin natură destinat şi un final de atins.
Oare ce-o fi între ele – spaţiul care le desparte,
Asociat cu timpul: clipe, ani, multe epoci
însumate?

Desigur, Perfecţiunea care-n chip misterios
Ţese pânza de destin – corect şi minuţios,

Prin şirul de încarnări – fiecare remarcată
De succese, insuccese, de la o viaţă la alta.

Să extindem cercetarea privind făptura umană:
Am fost piatră, fir de iarbă, animal şi acum fiinţa
actuală.
Doar omul interesează – purtarea sa în general,
Gânduri, vorbe şi-acţiuni sunt cuprinse în mintal.

Totul se înregistrează şi răspundem pentru toate;
În schimb, aflarea pretinde multă seriozitate.
Pedeapsa e mult mai grea în această conjunctură,
Dincolo regretu-i mare şi pedeapsa pe măsură.

Preţul greşelii plătit cu suferinţă mai mare,
Sacrul existent în noi, prezent în orice mişcare,
Ne vrea fericiţi pe toţi, mai aproape de Sublim,
Iubirea fiind ipostaza prin care ne împlinim.

Când noi devenim Iubire – Ea e factor distructiv,
"Ego"-ul şi-ntregul haos pier în mod definitiv,
Căci ivindu-se Lumina, întunericul dispare
Fără nici un fel de trudă – doar prin simpla-
ntâmpinare.

*

Creaţia şi-al ei contrar, prezente-n tot Universul:
Planete, stele, galaxii aflate pe-întreg cuprinsul
Apar, trăiesc şi dispar – plinind propria-nnoire,
Fiecare înregistrând progres spre desăvârşire.

Nimic static, nimic cert în lăuntrul Neclintirii,
Energia Infinită – singura Realitate şi Izvorul
Nemuririi.
Lăsaţi mintea de o parte cu-aroganta
însemnătate
Dacă vreţi să vă-ntâlniţi cu-această Unicitate!

CUNOAŞTEREA DIRECTĂ ŞI CEA INDIRECTĂ

Lumea privită-n ansamblu e un ocean de durere:
Dorinţe, frici, disperare – un climat de-amărăciune,
Şi tot ce încearcă omul cu mintea lui mărginită
Să-i aducă-înnobilări, sunt eşecului sortite.

Căci mintalul, prin el însuşi, fiind un fragment limitat
Nu poate să-şi depăşească fondul condiţionat;
Reală intoxicare de timp, dese repetări,
Rutină şi plictiseală, consecvente degradări.

Astfel condiţionat, el vede doar suprafaţa,
Profunzimea-i un mister în întreaga-i existenţă,
Precum valurile mării în frecventă agitare
Împiedică viziunea din adâncuri – nemişcarea.

Când mintea e liniştită, Viul în ea se reflectă,
Iar când este neclintită – dispariţia-i completă,
Şi în locul rămas liber, apare Realitatea,
Fiinţa noastră absolută – vădită Divinitate.

"Cunoaşterea cea directă" practic se concretizează
Prin desprinderea de "eu", când fiinţa se integrează,
Fiinţând ca unitate în "a fi" "acum" prezent
Cu Viaţa-n uniune, de trecut independent.

"A fi" prezent la prezent vom cunoaşte prin trăire
Ce-i fiinţa desăvârşită, manifestă ca Iubire,
Funcţionând ca Întreg suntem real creatori
Pentru noi şi lumea-ntreagă pozitiv îndrumători.

Cunoaşterea indirectă, fondată pe mărginire,
Mintea cea prin timp formată: memorizare, simţire,
Dă soluţii incomplete, relative, efemere,
Cu reversuri negative de autoapreciere.

În acest câmp mărginit – stăpân ins şi egoism
A cărui activitate e un constant conformism:
Contradicţii şi conflicte cu înscrisuri distructive
Dau climatul ignoranţei şi-al vieţii depresive.

Şi tot ce-ntreprinde omul pe drumul spiritual
Folosind această cale îşi întăreşte "ego"-ul prin
înţelesul dual,
Promisa eliberare e doar vis şi amăgire
Dacă mintea-i folosită, vizând această împlinire.

CUVINTELE CREEAZĂ CUVINTE

Cuvintele nu sunt fapte, ci numai simple
simboluri
Necesare în discuţii, având propriile roluri.
Ele dau gândirii forma şi a lor înlănţuire,
Însumând de fapt mesajul de transmis – comunicare.

Ele se ivesc din minte, unde sunt bine păstrate,
Şi adastă tot acolo, prin a lor însemnătate.
Noi cu mintea nu cunoaştem decât ce e cunoscut
Şi acesta e trecutul perimat, şi revolut.

Cu acest conglomerat de minte cunoscătoare,
Imposibil de-nţeles Viaţa şi a Ei mişcare:
Noutate, prospeţime de la clipă la-altă clipă,
Ce-n a Ei mobilitate prin Sine-i descoperită.

Când însă percepem clar, că mintea e limitată,
Ea singură se smereşte şi devine nemişcată,
Iar în "Golul" ce survine, imens şi nemărginit
Fiinţa-ntreagă absorbită în eternul Infinit.

Trăitor – Divinitate în perfectă contopire,
Se mişcă şi-acţionează prin impulsuri de Iubire.

Aceasta-i Natura noastră, a fiecărui om în parte
Ca Unică Energie, ce pătrunde tot şi toate.

"Cunoaşterea" vă oferă propria descoperire
De făpturi neputincioase rezemate pe gândire,
Care tot ce întâlneşte, judecă şi-apreciază
Prin nechibzuita minte, care totul degradează.

Atât propria trăire prin ce spune, înfăptuieşte,
Cât şi mediul dimprejur, cu ceea ce el gândeşte,
Urâţenia din ins prin reacţii se propagă
Alterând semeni, mulţimi – şi sluţind lumea
întreagă.

Omul ce nu se cunoaşte, e un factor poluant
Degradându-se pe el, cât şi mediul ambiant.
Acest gen de poluare e mult mai periculos decât
toate laolaltă.
Ca stăpân necontestat are totul la-ndemână
să distrugă lumea toată.

DEMOLAREA "EGO"-ULUI

Oare ne dăm noi seama de-această deşertăciune
Numită în mod frecvent "ego", "eu" sau simplu "sine",
Ce ne-atrage în trecut – la-ntâmplări cândva trăite
Sau ne-azvârle-n viitor spre lucruri închipuite?!

Fiinţa-ntreagă posedată de acest tiran hidos
Ce ne ţine prizonieri în bârlogu-întunecos,
Unde-şi duce existenţa ca structură egoistă,
Condiţionat prin timp ca trăire conformistă.

Vârsta lui e foarte veche, prin milenii măsurată,
De când omul s-a crezut corp, drept fiinţ-
adevărată;

Mintea dându-i importanţă, că ar fi chiar unicat
În întregul Univers – de-aici "sine" împăunat!

Cu vremea, prin repetări, insul mai denaturat
În conflict cu el şi alţii, mai aprig încătuşat.
În prag de mileniu trei, cineva-i pune-ntrebarea:
Ce-ai făcut bătrân "egou" cu orgoliul şi-ngâmfarea?

Este omul-acum mai bun, viaţa sa-i mai liniştită?
Ştiinţa îi e de folos într-o lume bântuită
De credinţe şi concepte, în eternă confruntare,
Fiecare susţinându-şi a sa condiţionare?!

Mesajul prezent te-ndeamnă să faci ce n-ai mai
făcut:
Să priveşti mişcarea minţii, doar atât. Nimic mai
mult!
Atenţia-i folosită ca unealtă la-ntâlnire,
Nu se urmăreşte scop, nu există plăsmuire.

Ce se întâmplă-n mod real cu această întâmpinare?
Observi cum totul dispare şi-n loc, pace-nemişcare!
În acest "vid psihologic" – fereastră spre Infinit,
Fiinţa întreagă nou-născută, atrasă-n Nemărginit;

Mintea şi-ntregul ştiut, practic, a fost spulberat
Şi-n acea scurtă sclipire – Sacrul din noi revelat,
Ne-a arătat cine suntem – "Natura noastră divină"
Frumuseţe, Bunătate şi Iubire – în unitate deplină.

Aceste simple-ntâlniri destramă şi risipesc
Energiile viclene, care pe ins definesc,
Ca "egou" deficitar de timp – spaţiu limitat,
Închis în a lui cetate, de ştiut înconjurat.

Râvna, ca şi insistenţa şi corecta aplicare
A "Cunoaşterii de sine" va da roade sfinţitoare;

"Eul" constant bombardat, în final, se prăbuşeşte,
Închisoarea se destramă – fiinţa-om real trăieşte.

Eliberarea-i surpriză – vine pe neaşteptate
Şi o dată-nregistrată ne va însoţi mereu aici, ca şi după moarte.
Fericitul fenomen ca-mplinire de destin aşteaptă pe fiecare
Totul aveţi la-ndemână, doar de pus în aplicare!

DINCOLO DE LUMESC ÎNTÂLNIM DIVINITATEA

Ştim noi oare ce e lumea – ins şi colectivitate
Care stăpânesc planeta prin a lor activitate?
Răspunsul nu-i dificil, rezolvarea chiar uşoară
Dacă ştim să ne privim lumea cea interioară.

Cere multă simplitate şi firească omenie,
Cercetarea începută din perfecta armonie.
Dacă ne-întâlnim cu noi – toat-a minţii frământare:
Gânduri, dorinţi, imagini cu temeri însoţitoare,

Prin deconspirarea minţii înţelegem lumea toată,
Fiindcă noi şi omenirea Una suntem laolaltă.
Trăind la acest nivel doar de minte ştiutoare
Noi clădim şi firea noastră şi lumea-nconjurătoare.

Ce emitem prin trăire – atitudini personale,
Influenţe similare vom întâmpina în cale;
Influenţa-i reciprocă între ins şi-ntreaga lume
La nivel de gânduri, vorbe şi de-asemeni acţiune.

În această conjunctură, ins, şi la fel societate,
Duc o viaţă ireală, lipsită de-nsemnătate;
Rezultatele se văd. Terra – loc de ispăşire
Pacea-i doar o ficţiune, goală-n sine de-mplinire.

*

Dincolo de-această lume suferind de falsitate
Întâlnim Esența Vieții, Unica Divinitate;
De nimeni n-a fost creată, ci este dintotdeauna
Și va dăinui la fel, ca Existență întruna.

Ea-i cuprinsă-n multe nume, de simboluri îmbrăcată
De mințile omenești, ce-O doresc asociată
La meschine interese – ce le vor realizate,
Fie la nivel de ins, fie la majoritate.

Închipuirea umană, tot din firav interes
I-a creat temple, pagode, invocând-O-n mod expres
Să coboare și s-așeze pe această temelie
Loc de cereri și oferte – lumească negustorie.

Poate fi Eternitatea fixată într-o clădire
Și de-anume slujitori, ce-și arogă însușire
De-aleși intermediari, înzestrați de sacre haruri,
Oferite-n mod ierarhic – drept imaginare daruri?

Dumnezeu fiind peste tot, este și în noi prezent,
Nicicând nu ne-a părăsit, deci tot timpul existent,
El ne-ndeamnă să-L aflăm și să fim ca la-nceput
Noi și El – o Unitate – noi smerit – perfect tăcut.

Iată care e mesajul dat de Christos omenirii:
De-a fi Om și Tatăl – Una – manifestarea Iubirii.
Unde sunt predicatorii din credința creștinească
Care lumii să vorbească despre Împărăția Cerească?!

El, divinul trăitor, ne-a arătat prin trăire,
"Cunoașterea cea de sine" cu-mpliniri, drept izbăvire.
Dacă lăuntric nu-s roade cu mintea cea știutoare,
Încercați golirea minții cu smerita integrare!

DRAGOSTEA ŞI TREZIREA

Dragostea considerată la nivel de corp şi minte:
Sentiment de-afecţiune, vrednic de a fi luat
aminte,
Cum de pildă-i legătura între sexe diferite;
Un astfel de sentiment, prins de trupuri felurite.

Senzualul fiind suportul, e meschin şi trecător,
Dispărând afecţiunea, nu mai e nici iubitor
Şi adesea se ivesc sentimente chiar contrare:
Ambiţia şi gelozia cu ura însoţitoare.

Un alt termen folosit este cuvântul iubire,
Cu acelaşi înţeles – legat de corp şi simţire.
Dar cuvintele nu-s faptul – realitatea în sine,
Ci doar nişte simboluri goale, seci în profunzime.

La acest nivel de viaţă cuprinsă-n dualitate,
Dragostea-i o vorbă goală – o simplă banalitate;
Senzualul creând sensuri şi-o imensă înşelare
Cu efecte poluante şi morală degradare.

*

Să vedem ce e trezirea, dar nu-n trezirea din somn,
Ci ce-i dincolo de vorbe, Eternitatea din om,
Sursa care întreţine corp şi minte laolaltă,
Ea fiind liberă, independentă şi nu piere niciodată.

Cum aflăm acest fundal – "Natura noastră reală"?
Această descoperire de faimă-universală
Nici o altă realizare pe ea nu o defineşte,
Căci ea Viaţa ne-o aduce şi fiinţa ne-o-mplineşte.

Trezit la Realitate, aflăm că moartea-i doar aparenţă,
Viul, existent în noi, are veşnic existenţă,
N-are început, nici sfârşit - şi este, de fapt, Iubire.
Asta şi suntem de-acum, cu minunata trezire.

Între dragoste şi trezire nu e nici o diferenţă,
Nu cuvintele-o descriu, ci trăirea-i în esenţă.
Un asemenea trezit deopotrivă-i şi Iubire
Care prin simpla-i prezenţă e-acţiune şi sfinţire.

El ca factor pozitiv, o lume nouă creează,
Căci cu-nscrisuri sfinţitoare – lumea-ntreagă
progresează.
Preţul acestei fiinţări constă-n moarte şi-nviere,
Desprinşi complet de ce-a fost - şi o veşnică-
înnoire.

DROGURILE ANCESTRALE

Câte ştim, câte cunoaştem – tot ştiutul însumat
Ne împiedică s-aflăm omul cel adevărat,
Natura esenţială – Existenţă creatoare,
Prin Ea însăşi Puritate şi, la fel, nemuritoare.

Oare suntem conştienţi că "egoul" ştiutor e în sine
tiranie,
Care domină, stresează – fiinţa-ntreagă în
sclavie,
Suferă, se chinuieşte, alergând fără-ncetare
În trecut sau viitor – comportări amăgitoare?

Noi, ca "sine personal", de timp condiţionat,
Gândim şi acţionăm întocmai ca un drogat
De credinţe, idealuri şi concepte înşelătoare
A căror vrajă prin timp devenit-a strivitoare.

Iată câteva erori: Corpul, prima amăgire,
Ne-am socotit a fi el, dându-i falsă preţuire;
Apoi, mintea estimată ca reală înţelepciune
Şi-am văzut că noi, prin ea, suntem vis şi-
amărăciune.

Frecvent decepţionaţi am creat pe dumnezeu,
După chip şi-asemănare, apreciindu-l mereu
Ca valoare personală, care să ne ocrotească
Şi potrivit firii noastre – dorinţele să împlinească.

Toate, făr-deosebire, simple droguri ancestrale,
Moştenite prin tradiţii, ca valori esenţiale.
Faptele ce stau în faţă, demonstrează-n mod vădit
Că totul e amăgire – rău-în lume mai cumplit.

*

În prag de mileniu trei, cineva vă semnalează
Ceea ce clar vă confirmă – actuala ipostază:
Ambiţii pustiitoare, lăcomie, dispreţ, ură şi trufie
Întâlnite-n mod constant – drept reală nebunie.

Asta-i preţul rătăcirii, ce zilnic proliferează:
Contradicţii şi conflicte, războaie ce-nsângerează
Această mică planetă aflată în degradare
De acelaşi ins drogat, ce singur se estimează

Ca fiinţă evoluată, ce pe sine se socoate,
Cu aplomb şi aroganţă, că le-ar cunoaşte pe toate.
Dacă vedeţi rătăcirea – simpla conştientizare,
Vă desprinde de trecut şi-aflaţi firea creatoare.

Când mintea tace smerită, Divinul din noi S-afirmă
Ca Pură Conştiinţă – infinită armonie, pace, linişte deplină,
Frumuseţe, Bunătate şi Iubire-nălţătoare,
Care curăţă-omenirea cu lucrarea-i sfinţitoare.

DUMNEZEU ŞI AJUTORUL SĂU

În Imensul Necuprins cu toate câte cuprinde,
Nu-i decât o Energie, ce la infinit extinde;
De nimeni n-a fost creată, prin Ea însăşi creatoare
Şi numită Dumnezeu, Bunătate şi Iubire sfinţitoare.

Ea se află-n Tot şi-n Toate – văzute şi nevăzute,
De-asemenea şi-n om, prin impulsuri înnăscute.
În toţi semenii la fel, fără vreo deosebire
Ca esenţă şi substanţă, purtătoare de Iubire.

Dac'-acesta-i Adevărul Absolut necontestat,
De ce-n lume răutatea, omu – atât de degradat?
Contradicţii şi conflicte, chiar războaie sângeroase
Duse de făpturi divine prin comportări dezastruoase?

Cine-i oare vinovat? Singur omul, căci prin sine
şi-a creat altă natură:
Egoistă, fragmentară, plină de orgolii, ură;
Mintea fiind conducătoare prin acţiuni conformiste
Toată tragedia lumii numai ei se datoreşte.

El, Sublimul ne ajută prin sugestii de Iubire,
Nu forţează, nu impune, nu e nici o siluire;
Totul doar de om depinde, care are libertate
De-a urma sacrele-ndemnuri sau a lui însemnătate.

Vrerea Sacrului din noi o aflăm doar într-un fel:
Când mintea noastră hoinară tace la contact cu El,
Iar Atenţia lucidă, prin Lumină o smereşte
Demascându-i ficţiunea, când cu ea se întâlneşte.

Astfel de colaborare între om şi Divinitate
În perfectă uniune – stare de integritate
Dă efecte pe măsură şi impulsuri sfinţitoare;
Om şi-ntreaga omenire cu înscrisuri similare.

DUMNEZEU ŞI LUMEA

Cuvântul dumnezeu este mult prea des rostit,
În sensuri bune sau rele, ca gând sau vorbe-ntâlnit;
Prin frecventa repetare, a ajuns banalitate
Şi, golit de conţinut, e de fapt, impietate.

El fiind peste tot şi-n toate câte sunt în Univers,
La fel, se află şi-n noi în desăvârşit consens,
Şi ne-ndeamnă să-L aflăm în perfectă uniune
Căci doar aşa e-nţeles, în El prins în întregime.

Mintea nu-L poate cuprinde, nici pricepe-n chip real
Întrucât ea-i mărginită şi clădită ireal
Pe imagini, flecăreală, aroganţă şi trufie;
Ignoranţa, ca şi teama descriu a ei nebunie.

Ea-nscrie climatul lumii prin ins în societate,
Mediul în care fiinţăm – corp şi minte asamblate;
Necum la acest nivel, să trăim în armonie
În relaţie cu noi prin pace şi bucurie.

Lumea astfel construită de minţi condiţionate,
E o lume nebuloasă cu-nclinaţii deşuchiate;
Azi, climatul de pe Terra e prin el doveditor
Ca un rezultat global al oricărui trăitor,

Fiindcă insul şi cu lumea sunt o certă unitate,
Influenţe reciproce – dintr-o parte-n altă parte.
Trăind la acest nivel, numai ca minţi ştiutoare,
Omul şi societatea – nu au cum să înţeleagă
Existenţa sfinţitoare.

"Cunoaşterea" vă oferă soluţia salvatoare:
Nimic nu se urmăreşte, nu-i nici o anticipare!
Cu Atenţia-Lumină se priveşte şi se-ascultă mintea
ce-i în agitare;
Simplitatea întâlnirii spulberă a ei mişcare.

Iar în "golul psihologic", rupţi de corp ca şi de minte,
Întâlnim Divinitatea cu-ale Ei efecte sfinte.
Devenim Pură Conştiinţă şi de-asemenea Iubire
Care schimbă şi transformă om şi-ntreaga
omenire.

ELIBERAREA DE ROBIA HAOSULUI

Eliberarea înseamnă desprinderea de ceva, socotit
înlănţuire,
Vădită descătuşare dintr-o stare de înrobire.
Robul, sclavul îşi cunoaşte dependenţa de stăpân
Pentru el totul e clar – conştient de-al său destin.

Oare omul îşi dă seama de haosul existent
Care-i bulversează viaţa în mod cert şi evident
Prin dorinţe, temeri, frici, griji, imagini permanente
În tot timpul zi şi noapte prin fantasme desuete?

În "Cunoaşterea de sine" se porneşte întotdeauna
De la starea existentă – prinsă-n clipa actuală,
Conţinutul său prezent, nedorit, imaginat,
Scop sau ideal de atins – ca ceva de aşteptat.

Aşadar, bine-narmaţi cu Atenţia spontană
Întâlnim mişcarea minţii în haotica-i năvală:
Reacţii automate, imagini, gânduri hoinare
Ce dau soluţii greşite şi-o imensă tulburare.

Toate astea luminate, pier, dispar fulgerător,
Ele fiind simple imagini, goale în interior.
Simplitatea întâlnirii, fără de vreo aşteptare,
Ne oferă pacea minţii, armonia sfinţitoare.

În această armonie fără "sine personal",
Fiinţa-ntreagă larg deschisă, e un Tot Universal,
Absorbită-n Infinit, ea devine Infinitul.
Astfel se atinge Sursa, adică Nemărginitul.

Prin asemenea-ntâlniri, cât mai des realizate,
Pier reziduuri ancestrale pe destine rezemate,
Şir de vieţi reîncarnate, trăite prin nefiinţare;
Ignoranţa şi trufia fiindu-ne însoţitoare.

Şi-ntr-o zi – nu ştim anume – cetatea
egocentristă
Se destramă, prăbuşeşte cu poverile ei triste.
Eliberarea-i un mister, vine pe neaşteptate,
Drept surpriză-fericită prin efecte relevate.

De-acum, mintea, inima şi corpul sunt conduse
de Iubire,
Fiind anexe efemere destinate la pieire;
Fericitul practicant trăieşte atemporal,
Cu Sublimu-n uniune ca un Tot funcţional!

EXISTENŢA ATEMPORALĂ

Trecutul şi viitorul lipsesc cu desăvârşire,
În această existenţă de-autentică trăire.
Practic, e starea de "a fi" "acum şi aici" prezent
Sau stare de Conştiinţă Pură – trăitor independent.

Netulburat de mintal, fericitul – om complet,
Corp şi spirit laolaltă – un Întreg tăcut, perfect,
Cu Viaţa-n uniune, în continuă mişcare
De la o clipă la alta, prospeţime creatoare.

Dincolo de timp şi spaţiu, e de fapt Realitatea
Când pierdem şi corp şi minte -uniţi cu Imensitatea.
Suntem doar un vârf de ac, autentic punct-Lumină
În constantă legătură cu Măreţia Divină.

Aceasta este, de fapt, fiinţare atemporală;
Aici, interesul cel lumesc piere-n sinea sa totală;
Existenţa doar confirmă autentica trăire,
Când vrem s-o prindem în vorbe, ea îndată şi
dispare.

Gând, cuvânt ca şi limbaj ne aduc în temporal,
Coborâm deci în lumesc, înlănţuiţi de mintal;

În a fi şi a nu fi sunt doar trăiri momentane
Care, faptic, alternează cu – şi fără pliniri spontane.

Pe plan fizic şi mintal – e-nceput şi e sfârşit,
În Realitate însă totu-i veşnic, nesfârşit,
Doar un prezent infinit cu care ne contopim;
Aici întâlnim Iubirea pe care ne-O însuşim.

Realmente asta suntem – fondul nostru e Iubire,
Esenţa naturii proprii fiind prin Ea desăvârşire
Şi Ea singură s-afirmă când dispare ce-i lumesc
– zisa-personalitate
Cu întregul ei cortegiu de minciuni îmbălsămate.

"Cunoaşterea" ne oferă certe posibilităţi de-a fiinţa
atemporal
Cu Viu-în comuniune, în prezent, în actual,
Iar Atenţia e sprijin, instrument eficient
În a demola trecutul – eternul impediment.

Simplitatea întâlnirii cu firea noastră lumească
Nu solicită efort sau siluire, pentru-ntâlnirea
firească;
De fapt, nu-i nici aşteptare a ceva imaginat
Observarea minţii proprii şi contact adevărat.

EXISTENŢA ŞI NEEXISTENŢA

Existenţa cuprinde şi defineşte lumea cea exterioară
Realitatea naturii prin simţuri relevatoare,
Cele trei regnuri privite ca un tot cuprinzător;
Piatra, vegetale, animale şi omul conducător.

Ce vedem în jurul nostru, ajutaţi de-a noastre
simţuri
Oameni, obiecte, fapte şi nenumărate lucruri

Ne stau în prezent în faţă şi privindu-le direct
Le putem descrie forma, culoarea şi aprecia concret.

Dacă însă, închidem ochii sau privim în altă parte,
Unde mai e lumea noastră? Mai are realitate?!
Toate-s umbre, amintiri de ce-a fost mai înainte,
Acum doar simple imagini, prinse-n forme şi cuvinte.

Neexistenţa păstrată doar sub formă de-amintire
Pe creierul nostru astral – imagini şi-nchipuire,
Având conexe precise cu creierul material,
Simţurile fiind antene ale corpului carnal.

Aşadar, întreg mintalul are o dublă structură,
Cerebralul şi astralul în constantă legătură.
Trăind la acest nivel omul este limitat
De ce ştie, cât cunoaşte – cerebral înregistrat.

Identificat cu trupul – insul se naşte şi moare.
Oare suntem noi doar corp – materie ce dispare?!
Dacă ne socotim minte, cu-ale ei acumulări,
Vedem câte suferinţe ţâşnesc din proprii păreri?

În "Cunoaşterea de sine" totul ni se revelează
Când funcţionăm ca-Întreg – fericita ipostază:
Nu suntem nici corp, nici minte – ambele fiind
trecătoare,
Ci stare de Pură Conştiinţă – Prospeţime-înnoitoare.

Corpul, minte şi cu spirit formează o unitate
Şi ca-ntreg suntem atraşi în Sacra Eternitate,
Trăind clipe fericite, fără efort, siluire,
Cunoaştem ce e Iubire, Frumuseţe, Bunătate şi-o
imensă Bucurie.

Un astfel de om trăieşte dincolo de existenţă şi
neexistenţă

Şi se mişcă atemporal – totală independenţă.
El nu moare niciodată, neavând nici început
A fiinţat dintotdeauna, ca perfect, desăvârşit.

Pe drumul spiritual, mintea veche să dispară,
Toată-amărăciunea vieţii naşte din a ei povară;
Iar în pacea, ce survine, Sacrul simplu se iveşte
Şi ne-arată calea dreaptă fiind conduşi înţelepţeşte.

EXPERIENŢA ŞI TIMPUL

Experienţa şi timpul totdeauna noţiuni asociate
La nivel de corp şi minte – toată viaţa asamblate.
Permanent verificăm prin organe de simţire
Evenimente-ntâmplări prin procesul de gândire.

Practic, zilnic cercetăm existenţa în mişcare:
Relaţii proprii cu noi şi lumea-nconjurătoare,
Experimentăm adesea ceea ce e rău şi bine,
Concluzia-rezultantă egoistă, atunci când ne convine.

La orice experienţă trei elemente distingem:
Persoana cea implicată – insul experimentator,
Acţiunea propriu-zisă, adică experienţa
Şi-n final, faptul luat în cercetare.

Mintea tot timpul prezentă cu-ale ei acumulări
Câte ştie şi cunoaşte îi sunt proprii-învăţători;
Aşadar, experienţa de cunoaştere-i legată
Nedepăşind orizontul de cunoaştere-nsumată.

Aici totu-i relativ, prin concluzii personale,
Fiecare prin păreri, creând forme ireale,
Se socoate înţelept şi un bun îndrumător
Înspre adevăruri sfinte, date din exterior.

Viaţa, fiind Necunoscutul prin clipe revelatoare,
N-O putem întâmpina cu mintea cea ştiutoare;
Asta e, de fapt, problema ce confruntă omenirea
Din vremi foarte-ndepărtate conexate cu-amăgirea.

Descoperind vinovatul – în a noastră-nfatuare,
Rezemaţi pe tot ce ştim – singuri dându-ne valoare,
Ce facem? Continuăm!? Sau din contră, ne smerim
Şi-ncercăm investigarea prin Nimic să-l întâlnim?

Doar când mintea veche tace – o tăcere absolută
Creier nou şi-o minte nouă intră-n funcţie de-ndată,
Apte să cuprindă noul – inedită prospeţime,
Veşnică Unicitate – cu energie-ncărcată.

Astfel întâlnim Viaţa şi trăim cu-adevărat
În afar-de timp şi spaţiu cu Sublimul integrat;
Înnoirea şi sfinţirea în acest fel operează,
Practicant şi-ntreaga lume – spiritual progresează.

FALSUL

Falsul prins în multe sensuri nuanţate diferit:
Un adevăr alterat, prefăcut, făţarnic şi ipocrit,
Doar o simplă aparenţă, formă artificială,
Contrară a ceea ce este, drept formulă ideală.

Toate aceste nuanţări de pe scoarţa cerebrală
În mod frecvent folosite – stare comportamentală,
De insul prin timp format de-o morală dubioasă,
Îl atestă ca fragment – Viaţa nicicând înţeleasă.

Moştenirea este grea – impusă prin imitare
Şi cu fiece repetare – falsitatea-i tot mai mare;
Făpturi condiţionate – prin esenţă falsitate,
Toată existenţa noastră nu-i nicicum realitate.

Nu vă grăbiţi să răspundeţi ceea ce-ncerc să explic,
Dacă Viaţa o-ntâlnim cu-al nostru "egou" pitic!
Ce-i asemenea trăire decât simplă amăgire?
Vedem asta-n mod concret, cu întreaga noastră fire?

Viaţa, fiind o noutate de la o clipă la alta,
O-ntâlnim cum se cuvine, cu o minte adecvată?
Adică la fel de nouă? Nu cu-nscrisuri de-altădată
Păstrate memorial – azi doar umbre – trăiri moarte?

Asta-i complexa-ntrebare care ne-aduce-n prezent,
Ca-mpreună cu Viaţa să curgem unit frecvent.
Este oare aşa de greu a fi prezent la prezent,
Mintea, inima, simţirea ca un Tot independent?!

Nu-i credinţă, teorie, nici practică memorată
Care-aduse din trecut, sunt memorie-nsumată,
Ci "Cunoaştere directă" prin experiment concret;
Noi cu Viaţa-n Uniune – un determinant perfect!

În "a fi" – Pură Conştiinţă – falsul este dizolvat,
Iar ce rămâne în noi e Sublimu-Adevărat;
Noi cu El în contopire suntem chiar Divinitate,
Manifestă ca Iubire cu Fericire-asamblată!

FERICIREA

Stare de mulţumire intensă cu extensie deplină,
Fiinţare atemporală – inestimabilă cunună,
Obţinută de un ins prin "Cunoaştere de sine",
Fără să facă efort sau urmând vreo opţiune!

Fericirea-adevărată nu-i fondată cauzal,
Sprijinită în vreun fel pe suport memorial;
Deci nu poate să dispară în lipsă de stimulente,
Fie imaginative, fie de lucruri concrete.

Ea îmbrăţişează toate: durere sau suferinţă,
În climatul Ei ferice, piere orice neputinţă;
Nicicând nu ne-a părăsit şi, la fel, va fi mereu,
Căci e chiar "Natura noastră", văduvită de "egou".

Ea apare şi dispare, de norii minţii umbrită,
Precum lumina solară este de nori întreruptă;
Noi vorbim de fericire când suntem nefericiţi,
Asta tot timpul se-ntâmplă, ca "ego"-uri mărginiţi.

O-ntâlnim doar în prezent, în momentul actual,
Desprinşi de "ieri" şi de "mâine" – om deplin, om integral;
Aici, mintalul lipseşte cu-a lui cauzalitate
Intoxicată prin timp, şubreda mentalitate.

Practic, cum ar putea fi întâlnită?
Cu mintea necum posibil, ca să fie-ntâmpinată:
Dimpotrivă, ea-i obstacol, totalmente vinovată.
Aşadar, mintea-i problema ce se cere rezolvată!

Cu Atenţia – Lumină şi atotcuprinzătoare
Vizualizăm mintalul cum prin timp se desfăşoară:
Gânduri, imagini, dorinţe ce vin valuri după valuri,
Iluminate dispar, căci sunt umbre, seci năravuri,

Ce prin repetări, deprinderi ne-au mecanizat gândirea.
Străfulgerarea spontană, curmă toată înlănţuirea.
Şi-n loc ce-a rămas din noi? Starea de Pură Conştiinţă!
În această ipostază Fericirea e prezentă!

Prin "Cunoaştere directă" cu "a fi" – om integral
Noi, în fiece moment, întâlnim fondul real,
Firea noastră cea divină, manifestă, atât Iubire
Ca intrinsecă-nsuşire – cât şi sacră Fericire.

FRAGMENTAREA ŞI UNITATEA FIINŢEI

Când funcţionăm ca "eu", urmărind un ţel anume,
Suntem de fapt un fragment – bucată din întregime.
Şi toate cele-mplinite nu-s nicicum realitate,
Seci imagini, simple umbre pe scoarţa minţii
păstrate.

Îl mai putem numi: pată seacă, fără de valoare,
Care ne umbreşte clipa – clara ei desfăşurare
Şi ne rupe din prezent, ducându-ne în trecut,
Timp imaginar, fictiv – real cândva, întâlnit.

Toată tragedia lumii stă-n această fragmentare,
Fiecare ins în parte, fixându-şi a lui valoare
Ca "ego"-uri programate prin orgolii şi trufie.
Asta oferă fragmentul – toat-a lumii nebunie.

Vedem asta şi cuprindem clara ei însemnătate?
Şi-nţelegem prin trăire, fireasca seninătate,
Cu Atenţia-Lumină – călăuză însoţitoare
Şi "Cunoaşterea directă", fără vreo anticipare?

Percepute toate astea, nu doar intelectual,
Ci prin împliniri spontane cu-ntregul potenţial
Realizăm unitatea fiinţei cu Eternitatea,
Drept supremă acţiune – Una cu Realitatea!

Fiecare ins dotat să-şi plinească-al său destin,
Cât mai grabnic, insistent, unitar, fiinţând deplin.
Rostul nostru de-ntrupaţi e legat de-acest final,
Să denunţăm fragmentarea în postura de dual.

Când segmentul e-nţeles şi dizolvat integral,
Devenim un om Întreg, prin Iubire – atemporal;
Cu Sublimu-în contopire fără pauze, oprire
Evoluăm fără vrere sau eforturi, siluire.

IDEEA DE "MINE" ŞI "AL MEU"

Ideea de "mine" şi "al meu" – eroare fundamentală,
Toată tragedia vieţii, stările conflictuale,
Pleacă dintr-un centru fix – interesul personal
Şi mă mişc în jurul meu – universul meu real.

Aşadar, în mijloc centru, socotit al meu "egou",
Iar în jur, e toată averea cu-ntreg conţinutul său.
Tot ce văd, aud, percep le raportez doar la mine
Şi le dau însemnătate după cum mie-mi convine.

Lumea cea exterioară o accept şi-o însoţesc
Când interesul e-n joc, cu care mă contopesc;
Altceva nu văd în lume, mai de preţ sau de valoare
Decât ceea ce-mi doresc cu întreaga mea vigoare.

Scopul acestei vieţi – trecătoare şi incerte,
O trăiesc prin satisfacţii, cu variate aspecte,
Ca să-mprăştii plictiseala şi acea monotonie
Săracă de mulţumiri şi un pic de bucurie.

Niciodată mulţumit, cu ce am şi stăpânesc.
Şi, cu cât adun mai mult, şi mai multe îmi doresc:
Averi, titluri, renume mă atrag şi mă-ndârjesc
Să le-nscriu pe-al meu răboj, cu care să mă
mândresc.

*

Aici câteva aspecte relevate-n actual
De educaţia primită din trecutul ancestral,
Ea fiind constant transmisă, ca tradiţie moştenită
De la o epocă la alta şi cu grijă consfinţită.

Un ins astfel educat, în conflict cu el ca "sine",
Rupt de Viaţă-n al Ei sens şi prospeţime,
E precum l-am arătat în prima parte a temei;
Demonstrează fără greş, greaua patină a vremii.

Cu asemeni trăitori, nu este nici o mirare
De haosul, violența și constanta degradare,
Existente azi în lume, prin neputința umană,
Ignoranța fiind măsura în comportarea nebună.

Mintalul creat prin timp – egocentric structurat,
Vinovat de-ntreg climatul – omul de el posedat.
Demascat, bine pătruns de Atenția-Lumină
Instantaneu se destramă și-n "gol" – ființare deplină.

Un Întreg funcțional se mișcă și-acționează
Cu Viața-n uniune, creând altă ipostază,
Stare de Conștiință Pură și Iubire creatoare;
Adică Natura ființei în continuu creatoare.

ILUMINAREA UN ETERN ÎNCEPUT

Un astfel de fericit, operat spiritual,
Cunoaște în mod constant ce e omul integral,
Complet desprins de lumesc și de-a lui dualitate
E un etern început cu clipele-n unitate.

Noul, prospețimea clipei, Energie Infinită
Îl hrănește, dându-i Viață în formă desăvârșită;
Cuplat cu Iluminarea, este mort pentru trecut,
N-are-n lume asemănare un atare renăscut.

Iluminarea în sine e sfârșitul ignoranței,
Precum o rază de soare destramă negura beznei;
Ea o dată începută nu are finalitate,
Astfel ființa își cunoaște propria Realitate.

Trăind dincolo de minte – Puritatea sfințitoare
Simțul separării piere – toate-s una ca valoare;
Frumusețea, Bunătatea, Fericirea fără margini
Și Iubirea creatoare sunt pliniri fără imagini.

*

Mintalul de timp format să gândească prin
simboluri,
Fiecare prin credinţe şi concepte, având propriile
sensuri
A creat lumea de astăzi – conflicte şi contradicţii
Ce s-amplifică mereu, cu-ntreg fondul de
tradiţii.

Acest tulbure climat, prin simpla iluminare,
Instantaneu se destramă, fiind doar umbră-
nşelătoare,
Acumulări de simboluri şi trăiri anterioare;
În prezentul viu, activ sunt lipsite de valoare.

Un iluminat trăieşte, se mişcă şi acţionează
De la o clipă la alta, fără să imagineze,
Mintea să şi-o folosească în vreo formă oarecare,
Ea fiind totdeauna vechiul cu a lui încătuşare.

Realitatea-ntâlnită, fără proiecţii mintale
Prin uniune directă şi smerenie totală.
A trăi real cu clipa şi acţionând cu ea, e, de fapt,
totalitate;
Clipa soseşte, şi spontan acţionează în a ei
integritate.

IMPERFECŢIUNEA

Ceea ce putem cunoaşte: greşeli, lipsuri,
dizarmonii şi păcate.
Acesta e orizontul de cuprins şi înţeles cu
simţurile adecvate.
Tot ce-avem şi posedăm: cunoştinţe sau avere,
De fapt, ele ne posedă cu imensa lor putere.

Mai întâi dau importanţă ca sprijin însoţitor,
A fi "cineva" prin ele – suport şubred, trecător;
Teama, grija de a le pierde – ghimpe-n inimă şi cuget,
Liniştea e compromisă – amărăciuni fără preget.

În mintal stă toată vina, cu-ale lui acumulări,
Un trecut ce nu mai este decât umbre – amintiri,
Inadecvate întâlniri cu a Vieţii prospeţime,
Noutate-n orice clipă – frumuseţe-n întregime.

Clar văzută şi-nţeleasă această minte hoinară,
Care-aleargă fără rost, spre ce-a fost odinioară
Sau proiectează spre mâine – viitor imprevizibil,
Fiind spontan deconspirată, dispare în mod vizibil.

Iar în "golul" disponibil – mintea veche dispărută,
Fiinţa-ntreagă se extinde – Puritate Absolută;
Atrasă-n Eternitate, ea se pierde-n întregime
În Sursa Surselor Eterne – Izvor de Înţelepciune.

De cunoscut, noi cunoaştem numai imperfecţiunea
Şi dac-o întâlnim corect, realizăm şi-acţiunea
Cu puteri transformatoare, pentru ins şi-ntreaga lume,
Fiindcă ins-societate au origine comună.

Orice schimbare din noi are certă influenţă,
În mod corespunzător, în întreaga Existenţă;
Aşadar, un trăitor ce-atinge Pura Conştiinţă
E un binefăcător doar prin simpla lui prezenţă.

Cu sau fără ştirea lui – răutatea diluează,
Bunătatea, omenia se impun şi progresează;
Influenţa trăitoare ia proporţii generale,
Fără legi, canoane, crezuri – afirmaţii ideale.

INTERESUL PERSONAL ŞI EGOISMUL

Preocupare vădită sau camuflată de-a obţine un
profit,
Un avantaj sau succes din tot sufletul râvnit;
O dorinţă susţinută cu energie încărcată
De a cunoaşte ceva sau pe cineva pentru "sine"
importantă.

Toate astea laolaltă, sunt interes personal,
Insul fiindu-i prizonier, apreciat ca fatal;
Iar climatu-i tulburare – liniştea deci compromisă,
Necesitatea reală nicidecum nu e atinsă.

"Eu şi-al meu" aici tronează ca "egou" împătimit,
Ce pe sine se socoate ca real îndeplinit;
Totu-i fals, gravă eroare – un sălbatic egoism
Defineşte individul, mărginit prin conformism.

Trăind şi acţionând la acest nivel meschin,
Omul lui îşi e duşman prin suferinţe şi chin;
De fapt, toată tragedia legată-i de-al său trecut,
Educaţia greşită din mediu-în care s-a format.

Astăzi, acest egoism e chiar înspăimântător,
Căci se pune preţ constant pe ceva exterior,
Iar al său interior, doar o pată întunecoasă;
Sacrul nu-l interesează – ce va fi nici că îi pasă.

Vă îndemn să vă treziţi! Căutaţi-vă Comoara
Înăuntru fiinţei propriil Ea vă acordă valoarea
De fiinţă evoluată, care şi-a împlinit menirea
În această existenţă, atingând desăvârşirea.

Încă vă mai amintesc: Că-n viaţa de după moarte,
Când ultimul minut va bate, cu desprinderea de
toate,

Filmul vieţii-n derulare, ne obligă să privim
Întreaga activitate şi răul să-l ispăşim.

Noutăţile aduse din acea lume astrală
Îmi îngăduie s-afirm existenţa sa reală
Şi toate câte se-ntâmplă, fiecărui ins în parte,
Potrivit cu-a lui viaţă, de greşeli şi de păcate.

Dar, să revenim la "ego" şi eternul interes:
Când acesta e văzut şi-înţeles, în mod expres,
Dispare instantaneu şi, în "golul" ce s-aşterne,
Suntem doar un Punct – Lumină cu extensiuni
eterne.

De-asemeni stare de "a fi" şi la fel Pură Conştiinţă
Manifestă fără margini şi ca integrală fiinţă,
Iubire şi Frumuseţe, Bunătate trăitoare,
Tot la fel şi Fericire, cu-nsuşiri înnoitoare!

ÎNDRUMĂTOR SPIRITUAL

În noi toţi, fiinţe umane, fără vreo deosebire,
Avem un Îndrumător, prin natura lui Iubire;
El nu minte, nu ne-nşală şi nici nu ne părăseşte,
Ci atent şi cu răbdare ne conduce înţelepţeşte.

Supărarea, neglijenţa nu-şi găsesc în El ecou,
Căci este Perfecţiune în comportamentul său;
Niciodată nu forţează de-a face una sau alta,
Încontinuu insistent de-a ne da îndrumarea
dreaptă.

Ne dă toată libertatea de-a face ce-i rău sau bine,
Ca din proprii acţiuni, să aflăm ce se cuvine
Pe drumul desăvârşirii, să-mplinim sau evităm;
Experienţa directă – prilej să ne integrăm.

Munca, truda personală – unic preţ, certă valoare
De-a afla Eternitatea şi imensa Ei grandoare;
Cu mintea total smerită – abandonare totală,
Energiei Infinite – certitudine globală.

Cu cinci decenii în urmă - vremuri de grea încercare,
Într-o desprindere astrală – c-o năprasnică ardoare,
Am implorat întâlnirea cu acea Forţă Divină,
Fără să imaginez vreun chip – în smerenie deplină.

Trei corpuri desprinse de mine – fără vrere-
închipuire,
În final, un Punct-Lumină – existent prin strălucire,
Stare de Conştiinţă Pură – perfectă seninătate.
Revenirea-n corp spontană, fără altă-nsemnătate.

Acest unic fenomen de trăire inedită,
Mi-a influenţat viaţa prin îndrumare vădită
De practici dârz împlinite, privind sacra integrare,
Cu setea mereu aprinsă, până la Eliberare.

Şi-acum câteva cuvinte despre cel exterior:
Maestru, guru, duhovnic sau bunul învăţător,
El v-arată numai drumul – dacă el l-a întâlnit,
Şi o face din lubire, de om sincer şi cinstit.

ÎNDRUMĂRI SPRE ÎMPLINIRE

"Egou", "sine" ca persoană – una sunt ca înţeles,
"Eu şi-al meu" fiind temelia – afirmată-n mod expres;
Toate sunt închipuire – interes şi egoism,
Vădită deşertăciune – un ignobil conformism.

În domeniul relativ avem: cunoştinţe şi imagini
Despre lucruri, întâmplări din lumea fără de
margini;

Când relativul dispare, Absolutul e prezent,
În El nu există lucruri – "vidul" este evident.

La nivel de corp şi minte, viaţa-i vis, dizarmonie,
Haosul ne stăpâneşte – o firească nebunie;
Cu iluminarea minţii, întunericul dispare,
Transcendenţa clar oferă fericita integrare.

Când mintea ne stăpâneşte, totul este ireal,
Dorinţe în confruntare, temeri – iureş infernal;
Deconspirată, dispare prin simpla dezvăluire
Şi-ntâlnim Inteligenţa manifestă ca Iubire.

Sfârşitul a câte cunoaştem cu mintea şi-a noastre simţuri,
Ne oferă Infinitul cu infinite-înţelesuri;
Moartea pentru tot ce ştim şi posedăm
Este preţul nemuririi şi-n Divin ne integrăm.

Ignoranţa ca stăpână în lumea deşertăciunii,
Separă Existenţa de fiinţă prin a ei întunecime
Şi fiinţa de Realitate – Unica Divinitate,
Veşnicie fără margini şi Sacră Eternitate.

Sfetnicul interior, permanent şi imuabil,
E perfect îndrumător, autentic şi valabil;
Sfetnicul exterior – realizat el prin sine,
Doar indicator de drum ca Iubire, Înţelepciune.

Întâlnind Realitatea – armonie, frumuseţe şi-o imensă isteţime;
În acest context Realul prin a Lui inteligenţă – ca eternă prospeţime,
Acţionează frontal şi-ntr-un mod desăvârşit,
Destrămând ce-i trecător, creând omul împlinit.

În spiritul liniştit se reflectă Infinitul,
Aceasta-i cheia de aur, de aflat Neînchipuitul,

Eterna Realizare, Adevărul Absolut,
Pe Unicul Dumnezeu, Marele Necunoscut.

Corpul fizic omenesc – existență trecătoare,
Se întreține cu hrană, cu substanțe necesare;
Mintea, tot la fel de efemeră – agitație cotată,
Se hrănește doar cu gânduri, fiind pe trecut
rezemată.

Cărțile ce le citiți, la-nceput folositoare,
Ele deschid orizonturi spre cele nepieritoare;
Apoi, însă, sunt obstacol, se cer grabnic aruncate
Și rămâneți doar cu voi prin contacte adecvate.

Ascultarea și privirea sunt forțe distrugătoare,
Care dezagregă, risipesc: cauze tulburătoare,
Tumultul, dorințe, temeri ce năvălesc în prezent
Prin efecte negative – aberant și insistent.

Doar în pace și armonie te dezvolți, desăvârșești,
Înfruntă necunoscutul – liniștit, doar îl privești!
Această simplă-întâlnire curăță ce e lumesc
Și spiritul e trezit. Asta-i tot, când te cunoști!

INTEGRITATEA

Însușirea de "a fi" și a rămâne un Întreg
desăvârșit,
Natura însăși a ființei – un Tot global întâlnit;
Cu această plinătate ne mișcăm atemporal,
Nici dorințe, nici probleme și nici sensul cel dual.

Dar ce-i omul de timp, spațiu limitat,
Ce trăiește ca-ntr-o hrubă de-al său "sine" posedat?
E un corp condus de-o minte, ce-și arogă importanță.
În fapt, doar o nălucire, dublată de ignoranță.

Trăind la acest nivel, de făptură fragmentară,
Dualitatea-i oferă: zbucium, temeri şi depresie amară.
Conştientizaţi semnalul? Îi vedeţi realitatea?
Şi de-acum, convinşi deplin, îi daţi toată însemnătatea?!

"Cunoaşterea" vă oferă şi-argumente şi-mplinire,
De-a privi doar înăuntru la năbădăioasa fire,
Ce ţâşneşte prin reacţii la câte-i aduce Viaţa,
Prin mişcarea Ei normală ca-nţeleaptă rezonanţă.

Toate câte-s scoase-n cale – răspuns – cauze ancestrale,
Noi doar suntem creatorul efectelor actuale;
Dacă, practic, le-ntâlnim cu Atenţia globală
Ele pier, dispar spontan, fiind doar umbre, nu reale.

În "golul", care survine, aflăm că noi suntem Infinitul,
Închis într-un corp carnal, ce determină finitul;
Pe acest Fond permanent, fără început şi sfârşit
Au loc mii de transformări goale, făr-de conţinut.

Rostul fiecărei vieţi de făptură întrupată
Este acela de-a afla Fiinţa noastră adevărată,
Prin natura Ei eternă, manifestă ca Iubire,
Precum şi Inteligenţă, Bunătate, Fericire.

Pentru mai clar înţeles, iată şi-alte precizări:
În integritatea fiinţei nici un gând nu mai apare,
Gândurile fiind frecvente numai în dualitate,
Ficţiune egoistă, care-şi dă însemnătate.

Când ne îndoim de fals – ca nefiind realitate,
Dispariţia-i confirmă a lui irealitate
Şi-întâlnim fondul real – absolut neschimbător.
Tot misterul revelat de-al nostru interior.

ÎN "NIMICUL PSIHOLOGIC" ÎNTÂLNIM REALITATEA

De-o parte "Nimicul psihologic", de-alta e Realitatea,
Două cuvinte precise, legate cu Puritatea
Omului realizat ca făptură integrală,
În contact cu Sacrul Vieţii prin contopire totală.

Aşadar, "Nimicul psihic" - pace, linişte deplină,
Mintea absolut smerită, tăcută şi fără vină,
Căci ea-n final şi-a înţeles neputinţa ştiutoare,
În faţa Eternităţii fără dimensionare.

Oare mintea prin ea însăşi poate să se anuleze,
Să-şi destrame existenţa şi "Nimicul" să-l creeze?
Nicidecum şi niciodată, fiindcă-i stare agitată;
Asta e natura ei prin timp condiţionată.

Neclintirea ei survine numai prin iluminare
Când Atenţia globală îi pătrunde-ntreaga stare;
Iluminată ea piere deoarece nu-i reală,
Ci doar umbră nebuloasă, totdeauna seacă, goală.

"Golul" - o simplă fereastră deschisă spre Infinit;
De-acum, prin ea practicantul este faptic absorbit,
Şi-ntâlneşte făr-a lui vrere Adevărul Absolut
Care curăţă, transformă tot ce-i nociv şi ştiut.

Aici e Realitatea - Împărăţia Cerească,
Accesibilă oricui, prin trăire s-O-ntâlnească.
Întreg rostul reîncarnării legat de-această-ntâlnire,
Când insul în neclintire e transformat în Iubire.

Un astfel de trăitor, numai prin simpla-i prezenţă,
E un factor de progres, schimbă-ntreaga existenţă,
Pregătind o lume nouă, mai bună şi mai cinstită,
Un paradis pământesc - Viaţa mereu înnoită.

ÎNTREBAREA ŞI RĂSPUNSUL ÎNTREGULUI

Întrebarea-i strict legată de aflarea unei taine,
Drept răspuns – ce nu cunoaştem – neînregistrat
de "sine";
O-ntâlnim tot cursul vieţii, de la naştere la moarte,
Ca imperativ statornic – de strictă necesitate.

Ne-adresăm celui ce ştie sau socotim c-ar răspunde
La a noastră nevoinţă, ce creează deci probleme.
Întrebări, ca şi răspunsuri sunt legate de mintal,
De-nregistrări cerebrale – fondul intelectual.

La acest nivel al minţii, totul este relativ;
Ce azi pare adevăr necontestat, mâine devine
minciună,
Avantajul, văzut astăzi – mâine, pagubă devine;
Acesta e jocul minţii, nesigur şi-nşelător.

Un alt gen de întrebări sunt acelea personale,
Puse nouă înşine de noi cu-ndemnuri de
reflectare;
Mintea astfel obligată spre anume analizare,
Urmărindu-se-n final justa concluzionare.

Totul curge la-ntâmplare, după cum mintea-i
formată
De-acumulări cerebrale, prin timp condiţionată;
Toate au pecetea clară, de răspunsuri fragmentare,
Fiindcă fragmentul răspunde la orice solicitare.

Există oare răspunsuri clare, strict adevărate şi de
timp nealterate?
Desigur, totu-i posibil şi, practic, pot fi demonstrate,
Când funcţionăm ca-Întreg – unit cu Eternitatea,
Ca Adevăr Absolut, toate câte afirmăm confirmă
Realitatea!

În starea atemporală, mintea e complet absentă
Şi răspunsu-i oferit de Sursa Surselor prezentă,
Iar în clipa respectivă doar îl prindem în cuvinte
Spre a-l face cunoscut cu-ale Ei efecte sfinte.

*

Şi-n final, o precizare pentru bunul înţeles şi
corecta aplicare:
Întrebările sunt puse de mintea cunoscătoare,
Apoi, urmează tăcerea – mintea absolut tăcută
Şi nu-i nici o aşteptare – ea din minte fiind născută.

În acel "gol infinit" – Cale spre Eternitate,
Răspunsul este transmis de Sacra Integritate;
Acesta e tot secretul unui Adevăr Etern,
Ce-şi menţine calitatea "acum", ca şi-n viitor.

ÎNSUŞIRI DEOSEBITE

Această fiinţă umană, structură evoluată,
Fizic şi spiritual pe-înţelesuri rezemată,
Are multe însuşiri, misterios tăinuite,
Ce pot fi descoperite cu eforturi susţinute.

Iată câteva din ele, luate anume la-ntâmplare,
Numărul, varietatea fiind desigur, mult mai mare;
Persoanele implicate – stări diverse sociale,
Mai frecvent fiinţe modest-intelectuale.

Vindecări prin simple pase de energie vitală,
Cu sau fără de atingeri – realizare mintală,
Clarvedere, dedublări şi levitaţii,
Prevestiri cu mult nainte – complicate revelaţii.

Fiecare fenomen, când nu-i de minte-înţeles,
Apreciat drept minune – ca ceva miraculos,
Dumnezeu fiind socotit marele magician,
Imaginat supraom – un adevărat titan.

Singura minune-a Lui stă în faptul că există,
Unica Realitate existentă prin Ea însăşi infinită;
Şi toate câte sunt în lume au ca stăpână Natura.
Ea, Natura fiind deci Sursa fenomenelor minune.

Fiecare om în sine are-n el acea-nsuşire
De-a declanşa fenomene, potrivit cu a sa fire.
Muncă aprigă se cere şi practică îndelungată,
Imaginea şi voinţa pe efecte relevată.

Aşadar, în puteri, forţe, însuşire deosebită,
Nu-i nicicum Divinitatea prin efectele Ei sfinte,
Ci numai un individ, condus cu infatuare
De "ego"-ul său pitic, urmărind a lui grandoare.

Uneori aceste forţe apar declanşări spontane,
Cauza fiind în trecut, vieţile anterioare;
Truda din acele vremuri a rămas înregistrată,
Capital cu-a lui tendinţă de-mplinire adecvată.

Asemenea însuşiri în fiinţe neîmplinite
Sunt prilej de îngâmfare, vanitate, orgolii nemărginite,
Ce degradează moral. Insul mai îndepărtat
De "Natura sa divină" – Sacrul Pur şi-adevărat.

Orice-însuşiri-fenomen atunci când le posedaţi,
Cu dragoste oferite celor ce-s interesaţi!
Nu vă-nsuşiţi interese egoiste, fragmentare
Care creează destin, plătit prin reîncarnare!

IUBIREA ESTE UN FAPT PREZENT

Dacă întâlnim Iubirea – noi cu Ea-n comuniune,
Nici trecut, nici viitor n-au acces la întâlnire
Rezemate pe amintire sau vădită anticipare,
Scop, ideal de-mplinit, drept seacă imaginare.

Dar, să mergem mai profund cu investigarea
noastră;
Nu ne putem aminti despre o iubire moartă,
La fel, nici nu proiectăm ceva ce-ar putea să fie
Într-un viitor nesigur – lipsit de statornicie.

În Iubire nu e altul – căci nu e dualitate;
Suntem, simplu: doar Iubire în "acum" – Realitate.
Fenomenul e global, deci atotcuprinzător,
În profunzime şi-afară prin sine revelator.

Astfel de-întâlniri transformă radical, necontenit
Insul de timp programat prin ştiutul însuşit:
Vorbe goale, seci imagini ce-i definesc comportarea
De făptură-înfricoşată – marcată de disperare.

Orice clipă de Iubire curăţă şi risipeşte
Structura cea egoistă care pe ins defineşte,
În ce spune, în ce face şi de-asemenea gândeşte;
Comportare milenară – educaţii nefireşti!

Într-o fericită zi, găoacea egocentristă,
Pierzând constant energii – de-atitudini
conformiste,
Deodată se prăbuşeşte! Faptul – surpriză totală,
Nedorită, aşteptată în vreo formă oarecare.

Acest fenomen spontan e numit Iluminare!
Mentalitatea schimbată, fără voinţă, sforţare,
Viaţa altfel înţeleasă, fără crezuri sau concepte;
Căci el şi Divinitatea sunt în relaţii directe.

Absorbit în Infinit, el devine Infinit!
Omul vechi a dispărut! Noul – un "Nimic" smerit,
Stare de Conştiinţă Pură! Necum "eu" şi nici
gândirea!
Ipostaza lui "a fi" – Sacră prin a sa-împlinire!

LĂSAȚI CORPUL CU-ALE SALE!

Cine suntem noi de fapt? Suntem oare corp şi
minte?
Astfel de dualitate poartă-n ea înscrisuri sfinte,
Care să ne demonstreze fiinţa cea nemuritoare?
Această investigare, pentru toţi folositoare!

Tot ce are început în Imensul Necuprins
Are-n sine şi-un final, din origine inclus;
Aşadar, corpul şi mintea sunt prin ele trecătoare!
Vă opuneţi cu ce ştiţi cu argumente contrare?

Dacă sunteţi de acord, nefiind nici-o-mpotrivire,
Să continuăm procesul cu întreaga lămurire
Despre câte se întâmplă omului prin timp format,
Coborât la reîncarnare, precum a fost destinat.

Corpul, ca o simplă haină, se uzează, şubrezeşte
Şi-n final, cu zisa-moarte în pământ se iroseşte;
Mintea, la fel, agregat insului funcţional
Cu-nscrisuri de cunoştinţe, ce dispar într-un final.

Dincolo de corp şi minte este Fiinţa Infinită,
N-are început, nici sfârşit, prin Ea fiind nemărginită,
Nimenea nu a creat-O, a existat totdeauna,
Este prin Ea Veşnicie şi-aşa va fiinţa întruna!

Trăind la acest nivel funcţionăm ca Iubire,
Frumuseţe, Bunătate, Puritate în perpetuă-nnoire,
Mintea-n fapt subordonată – folosită-n mod activ
Doar atunci când e nevoie – în momentul respectiv.

În această-mprejurare corpul fizic – dublat de
corpul vital,
E prin el independent – ca un tot funcţional:
Alimentarea, munca, odihna de el perfect dirijate
Dup-a lui inteligenţă şi justă necesitate.

Doar în liniştea totală, putem clar intercepta ale
lui solicitări:
Hrana, setea, frigul şi-alte fireşti arătări;
Practic, de corp dirijate, dacă ştim să-l ascultăm.
Asta Iubirea ne-ndeamnă când ca-ntreg
funcţionăm!

LA SUPRAFAŢĂ ACTIV, NECLINTIT ÎN PROFUNZIME

Titlul, două ipostaze cu înţelesuri aparte:
Mai întâi, e Neclintirea, apoi ferm-activitate;
E posibilă fiinţarea în aceast-activitate?
Să îi descifrăm misterul şi întreaga aventură.

Când trăim la suprafaţă cu mintea cunoscătoare
Toate le-mplinim cum vin, fără nici o complicare,
Căci în profunzime Sacrul stă de veghe-n
Neclintire,
Nu se ivesc contradicţii, nu există-mpotrivire.

Automat se-mpletesc prin impulsuri necesare
Existenţa pe plan fizic – fără nici o tulburare;
Nimic nu se proiectează în această vieţuire,
Totul vine de la sine – corpul condus de Iubire.

În acest context Sublim, intuiţia conduce
Întreaga activitate, veşnic de trecut desface
Prin acţiuni sfinţitoare de transformări radicale,
Împlinind destinul vieţii cu-nscrisuri folositoare.

Intuiţia e Sacrul cu vădita-i nemişcare
Ce luminează conştiinţa prin fulgerări creatoare;
Ea determin-atitudini sfinte, ca şi sfinţitoare
Şi-n schimb, nimica nu cere – nici efort, nici
aşteptare.

Atenţia şi Neclintirea ca simboluri diferite,
Exprimă acelaşi lucru – efecte sacre-nsuşite;
Numai simpla lor prezenţă produce înscrisuri clare,
Mintea e total absentă în această-mprejurare.

Orişiunde ne-am afla, frecvent, să ne întrebăm:
Sunt eu oare-ntreg "aici"? În "a fi" realizăm:
Starea de Pură Conştiinţă şi Imensa Integrare;
Ferma conştientizare – veşnic fie-nsoţitoare!

LINIŞTEA

Liniştea, odihna, pacea pentru făptura umană
O nepreţuită comoară – din păcate, foarte rară!
Când e condusă de minte – nicidecum nu e reală,
Căci încordarea voinţei nu-i decât o vorbă goală.

De fapt, mintea prin ea însăşi s-afirmă ca agitare,
Asta îi este substanţa prin reacţii, tulburare!
Şi-atunci, care-i calea de urmat pentru sacra liniştire
În a cărei atmosferă aflăm Izvoru-mplinirii?

O linişte căutată, chiar din start imaginată,
Nu e decât amăgire – o stare prefigurată!
În "Cunoaşterea de sine", de la fapte se porneşte:
Aici, de la tulburare, zbucium sau nelinişte.

Observată tulburarea cu Atenţia-Lumină,
Doar o simplă observare, de cuprindere deplină,
Îi destramă existenţa, în mod cert, fulgerător.
Şi-n loc, nu mai e nimic – "gol" atotcuprinzător.

În această liniştire e-acţiune şi progres
Pe drumul spiritual – Sursa de unde-am purces
Cu mii şi mii de ani în urmă de-a împlini o datorie
În lumea materială, marcată de inepţie.

În acest "gol psihologic" - corpul real odihneşte;
Singur curăţă, îngrijeşte şi-aruncă ce-i prisoseşte,
Deşeuri depozitate în celule şi organe,
Fără alte intervenţii din lumea exterioară.

Iar pe plan spiritual - Sfântul "Gol" - poartă deschisă
Spre Măreţia Divină - fiinţa infinit extinsă!
În această contopire fiinţa om - Divinitate
Află realul destin de făptură întrupată.

În această conjunctură ne aflăm sacra menire
De fiinţă nemuritoare, manifestă ca Iubire,
Bunătate, Frumuseţe şi constantă Fericire,
Liberă de orice scop - numai prin simpla trăire!

LUMEA REALĂ

Lumea: un termen complex, de amplă extensiune;
E întregul Univers - Cosmosul în întregime,
Ansamblul de corpuri cereşti, galaxii, sori şi planete,
Ce formează laolaltă sisteme prin componente.

La fel, globul pământesc, cu toate câte cuprinde:
Cele trei regnuri distincte - întâlnite-n jur şi oriunde,
Pe întreaga suprafaţă - stare atotcuprinzătoare
Unde făptura umană e, de fapt, stăpânitoare.

Le putem numi reale toate astea laolaltă?
Au ele oare-nsuşirea de energie-nsumată,
Ca prin ele să existe - ca certă independenţă,
Energie intrinsecă în profunda lor esenţă?

*

Iată deci distincţiunea ce se cere relevată
Între lumea cea reală, absolut adevărată,
Ce prin sine se conduce cu puterea sa deplină,
Depinzând numai de sine, drept însuşire comună.

Lumea, de care vorbim, n-are-nceput, nici sfârşit,
N-a fost creată de nimeni. Şi-i un etern început!
Ea curge din Veşnicie, către aceeaşi Veşnicie,
Existenţă totalmente ca Supremă Energie!

O numim şi Dumnezeu, Energie Infinită sau
Adevăr Absolut,
Tot la fel, si Necuprinsul, Nenumitul, Marele
Necunoscut;
Ea e fondul, temelia a întregii existenţe
Văzută şi nevăzută ca nelipsită prezenţă.

Aşadar, planeta noastră cu toate ce le cuprinde,
Ca şi Cosmosul întreg – ce-n infinit se extinde,
Au început şi sfârşit – existenţe dependente
De Eterna Energie prin ea peste tot prezentă.

Şi noi, omul – corp şi minte personală,
Suntem simple scânteieri, nu existenţă reală.
Dincolo de aparenţă stă Eterna noastră fiinţă
Ce ne-ndeamnă s-O întâlnim prin "a fi" – Pură
Conştiinţă.

Fiecare întrupare are sacra-ndatorire
Ca prin noi să ne cunoaştem adevărata menire,
De-a afla Natura noastră – pururea nemuritoare,
Manifestă ca iubire, Frumuseţe şi grandoare.

LUMEA SUBIECTIVĂ ŞI CEA OBIECTIVĂ

Când funcţionăm ca "sine" – existenţă personală,
Condiţionată-n timp – educaţie formală,
Privim şi apreciem prin formule egoiste,
Subiectivism concret prin decizii conformiste.

De ne socotim un corp şi o minte ştiutoare
Vom fi, practic, limitaţi de sinea cunoscătoare;

Lumea-ntreagă – apreciată prin fictiva importanţă
Ce singuri ne-o acordăm prin orgoliu-aroganţă.

Ştiutul şi neştiutul, bogăţia, sărăcia,
Cumpătarea, desfrânarea, vanitatea, dărnicia
Toate bine-apreciate ca-nsuşiri esenţiale,
De insul cel limitat, de condiţiile sale.

Este naştere şi moarte, are început şi sfârşit,
În constantă devenire, aspirant la infinit,
În conflict cu el şi alţii, pe idei, concepte, crezuri,
Niciodată mulţumit, biciuit de seci îndemnuri.

Acest om, precum îi firea, judecă şi-apreciază
Drept temei acestei lumi cu care s-asociază.
Lumea cea subiectivă în acest fel construită,
Oamenii fiind creatori cu-a lor fire mărginită.

În lumea obiectivă se află Realitatea,
Starea absolut concretă – Una cu Divinitatea;
Omul manifest ca fiinţă – în "a fi" – Pură Conştiinţă,
Fără început sau sfârşit – permanentă Existenţă.

Împlinirea lui ca fiinţă – e prin el universal
Aflat asemănător în oricare om carnal,
Nici un fel de contradicţii – la acest sublim nivel,
Totu-i pace, armonie realizată prin el.

Asemenea trăitori sunt prin sacra lor fiinţare,
Cu sau fără ştirea lor, centre purificatoare,
Care curăţă, destramă psihoza demenţială
Atâta de evidentă în lumea cea actuală.

MESAJUL

Titlul temei sorocit numai în acest moment,
A venit ca de la sine, printr-un îndemn insistent,

De a-l face cunoscut, cum mi-a fost dezvăluit;
Eu, doar simplu instrument de-al duce pân-la sfârşit.

Tot ce-am scris constant unit cu întreaga mea simţire
Adevăruri revelate, mai presus de-nchipuire;
După ce-am descoperit că, de fapt, nu este moarte
Am căutat sensul Vieţii şi a Ei însemnătate.

Teorii, credinţe, practici şi rostire de formule
Rând pe rând le-am încercat prin instrumente utile,
După cum era-ndrumarea – eu simplu executor,
Interesat de efecte – vizând scopul sfinţitor.

Toate au fost amăgire, căci ele priveau mintalul,
Structura mea egoistă, urmărindu-şi idealul;
Voinţa, imaginarea, efortul şi siluirea
N-au putut să depăşească "sinele" şi mărginirea.

Dimpotrivă, întreaga activitate mi-a dat falsă-nsemnătate
Şi mai mult înlănţuit de a mea naivitate,
Fiind total nemulţumit, de-acest fel de abordare
Am început în mod simplu, să privesc orice mişcare

A minţii cea nărăvită, prin timp-spaţiu înzestrată,
Atenţia folosită la-ntreaga capacitate.
Simpla privire-ascultare a mintalului meschin
Mi-a golit constant "ego"-ul şi-al său interes deplin.

Şi-ntr-o bună dimineaţă – la obişnuita trezire,
Am constatat cu surpriză, că fiinţam fără gândire;
Corp şi minte – unitate cu Viaţa laolaltă,
O perfectă-ngemănare, ca trăire adevărată.

Acest fenomen-surpriză e numit Eliberare,
Necăutată, dorită în vreo formă oarecare;

Cetatea egocentristă a fost tainic, fisurată
Şi-au început să dispară practicile de-altădată.

Credinţa religioasă şi cu ruga neîncetată,
Fără voia mea desprinse, ca fiind fără-nsemnătate.
Starea de Conştiinţă Pură în mod frecvent revelată,
Contactul cu Absolutul – realizat dintr-o dată.

"Cunoaşterea cea de sine" s-a impus cu fermitate.
Eu de-acuma, om complet privesc cu seninătate
Tot ce Viaţa-mi scoate-n cale prin eterna Ei mişcare;
Trecutul şi viitorul absorbit prin integrare.

Acesta-i, de fapt, mesajul ce-l ofer cu dăruire
Semenilor ce doresc propria desăvârşire.
Simplitatea aplicării, tuturora la-ndemână,
Fiindcă toţi avem în noi aceeaşi Sursă Divină.

MEDITAŢIA ŞI EFECTELE EI

Meditaţia îmbracă o mulţime de aspecte
Legate de-această lume cu diferite efecte,
Mintea impunându-şi legea cu înscrisurile sale
Totdeauna mărginite şi de-asemeni, ireale.

Se ia-n calcul o idee, o imagine sau gând
Şi-ncetişor, pe-ndelete, înaintând rând pe rând
Se destramă şi-adânceşte ce e rău şi ce e bine,
Intelectul asumându-şi ideala acţiune.

Voinţa şi cu efortul, atribute egoiste,
Stabilesc prin meditare viziuni idealiste,
Doritele energii permanent însoţitoare
Dau "ego"-ului vremelnic înţelesuri de grandoare.

Clarvederi, claraudiţii, precogniţii, levitaţii
Sunt doar câteva efecte, bazate pe aspiraţii,

Urmărite cu-ndârjire şi constantă-nverşunare
Drept interese meschine, păguboase-nşelătoare.

Toate astea laolaltă, miracole socotite,
Nu-s decât simple capcane de practicant însuşite,
Ce-l degradează moral şi, la fel, spiritual
Cu impulsuri de destin - şir de vieţi ca ins dual.

Meditaţia în sine nu-i legată de gândire,
Mintea condiţionată nu-i factor de împlinire,
Fiindcă în acest cuprins, totdeauna limitat,
Tot ce urmăreşte insul – măreşte-al său posedat.

"Sinele" îi dă sugestii eronate şi-ncâlcite
Că ar fi ajuns pe culmi – cu calităţi infinite,
Făptură realizată prin sfinţire consacrată.
Practic, fiind o biată fiinţă cu o minte dereglată.

*

Meditaţia reală n-are nici o legătură
Cu mintea idealistă, socotită aventură.
Nu e nici experienţă cu implicare dualã,
Ambele anticipând consacrare ideală.

În "Cunoaşterea de sine" mintea veche, clar dispare,
De la bunul început, prin a ei iluminare
De Atenţia lucidă, spontană şi vigilentă,
"Golul psihic" fiind fundalul de sfântă independenţă.

Este şi Conştiinţă Pură – prin Ea sacră acţiune
Care prin simpla prezenţă este şi Înţelepciune.
Acest mod de meditare curăţă, pe loc, sfinţeşte
Fericitul practicant, când ca sine se-ntâlneşte.

MINTALUL

Mintalul precum s-arată este un conglomerat:
De cunoaşteri, informaţii, experienţe de ins prin timp adunat.

Are în interior un nucleu fix – ca interes personal,
Iar în jur, întreg cuprinsul – aşa-zisul capital.

Totdeauna-i mărginit de hotare protectoare;
În acest interior – o veşnică frământare;
Aici nicicând nu-i lumină – gânduri, imagini,
dorinţe
Se-ntâlnesc pe întuneric prin diverse năzuinţe.

În exterior s-afirmă prin gândire, raţiune – ca
memorie adunată;
La fel, ca imaginare, fantezie – pe ficţiuni rezemată.
Minciuna – atât de frecventă – apreciată normală,
Socotită isteţime şi vremelnic ideală.

Un ins condus de mintal e, de fapt, un posedat
De întregul său trecut, ce s-afirmă automat,
Prin reacţii ca gândire, sentimente şi fapte
Ce neagă-nsuşiri umane, de fiinţe evoluate.

Sprijinit pe cunoscut: titluri, glorie, renume şi
de-asemenea, avere
Separă interiorul de lumea exterioară cu sau fără
a sa vrere,
Funcţionând fragmentar, lui îşi e propriul duşman,
Neînţelegând rostul vieţii – interesul momentan.

De-a descoperi Natura, fiinţa sa adevărată
Ce vine din Veşnicie şi nu piere niciodată.
Şi-atunci unde-i raţiunea de-a ne lega de
lumesc?
Ataşamentu-i capcană – gest nebun – ca firesc.

Mintalul e discontinuu – n-are-n sine permanenţă.
Deci, nu e realitate – prin el însuşi existenţă!
Dar cine oare observă lipsa de continuitate!
În mod cert observatorul – care e Realitate!

Vedeţi la fel ca şi mine că, dincolo de mintal,
E un "ceva" permanent – prin El Adevăr real?
Să nu rămâneţi la vorbe! Experienţa directă
Este singura-n măsură de-a afla fiinţa concretă!

Prin natura Sa divină – fără margini, Infinită
Care-apare în "golul" minţii ca Esenţă împlinită,
Adevăr şi Frumuseţe şi de-asemenea Iubire,
În măsură să ofere mult râvnita fericire.

MINTEA DISTRUGE CORPUL

Ce e mintea, ce cuprinde, prin ce-i ea folositoare
Insului legat de Terra în actuala-ncarnare?
Este ghid, orientare când e perfect sănătoasă;
Altminteri, este nocivă – pentru corp chiar
dezastruoasă.

Ştiinţa, tehnica, cultura aplicate, întreţinute
Şi transmise mai departe prin deprinderi însuşite,
Sunt înscrisuri conservate prin gândire, raţiune
La care insul recurge drept firească acţiune.

Folosită când e cazul, în anume-mprejurări
Impusă de existenţă prin a ei solicitare,
Este real preţioasă – tot timpul folositoare,
Pentru om, statornic sprijin şi deplin încrezătoare.

Avem noi astfel de minte, liberă, echilibrată,
Care tace liniştită când nu e solicitată?
Numai omul înţelept e stăpânul minţii sale!
În acest om fericit comportările-s normale!

În rest, oamenii conduşi vremelnic, de minţi
condiţionate,
Devin simple jucării de vânturi prin timp purtate;

Haosul prezent în lume, acestei minți datorează
Contradicții și conflicte, frecvent răul progresează.

*

Și ce face corpul fizic dirijat de-această minte?
Fără preget e stresat prin gânduri nesăbuite,
Cu energii negative, ce frecvent îi șubrezesc:
Organe, simțuri și creier – tot suportul său lumesc.

Mintea când dorește, speră, urmărește o-mplinire
Se creează un conflict – între ceea ce de fapt există
și fictiva-nchipuire
Energii ce se confruntă cu urmări distrugătoare,
Sănătatea afectată cu-a fizicului degradare.

Hoinăreala fără rost, în trecut și viitor
Este boală relevată de-al nostru interior,
Ce se cuvine tratată fără de întârziere
De "Cunoașterea de sine", ca unică izbăvire.

Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare,
Mintea fiind iluminată, instantaneu va dispare
Cu întreaga ei mișcare. Iar în "Golul" ce survine,
Pacea, liniștea deplină dau corpului prospețime.

În acest climat prielnic, în corp au loc vindecări,
Sănătatea se reface cu certe eliminări
De reziduuri adunate prin proasta funcționare
A organelor stresate de mintea deficitară.

MINTEA ȘI FUNCȚIILE SALE

Mintea-i un conglomerat de-nsușiri esențiale,
Prin care omul ajunge mai presus de animale;
Tot prin ea puse temei existenței din afară
Știința, tehnica, cultura – lumea sa exterioară.

Zestrea minții clar înscrisă și păstrată-n mod global
În corpurile mai subtile – conexate structural
Cu suportul brut, cel fizic, prin relațiuni vitale,
Creier și sistem nervos – împletiri neuronale.

În ea cuprins tot trecutul, legat de corpul carnal,
Care-i, practic, implicat la impactul actual,
La întâlnirea cu Viul în eterna Lui mișcare,
Ea fiind totdeauna vechiul, venit la întâmpinare.

Fiind dotată cu cinci simțuri, prin organe respective,
Clar orientează ființa în postura sa activă.
Și tot ca orientare și comportare normală
Dispune de patru funcții de importanță mintală.

Memoria ca depozit de cunoașteri, experiențe adunate,
În prezent simple imagini goale de realitate.
Gândirea – fluentă – activă din cumul memorial
Ca reacție spontană la șoc existențial.

Înțelegerea – însușire de-a percepe fapt concret,
O anume întâmplare, o idee sau concept.
Și-n sfârșit, mintea îmbracă "*sinele*" a-nsemnătate,
Calitate ce oferă densa personalitate.

Prin minte și suport fizic, descriem omul de rând,
Condiționat prin timp – estimat prin propriu gând
Ca persoană importantă, prin ea mult apreciată;
Vanitatea și orgoliul cu trufia infatuată.

Atât corpul, cât și mintea sunt prin ele trecătoare,
Au în ele început și, cândva, o lichidare.
Acest adevăr cuprins în întregul Univers
Nu-i ceva de contestat în acest concret revers.

Omul cel adevărat e cu totul diferit,
În Esența Lui divin, n-are început, nici sfârșit,

N-a fost de nimeni creat – a fiinţat dintotdeauna
Şi va exista de-a pururi prin "Acum", mereu, întruna.

În Imensul Necuprins au loc tot timpul mişcări
Pe un fond Nemişcător – Infinita Neclintire,
În esenţa Ei – Viaţa – Divinul în acţiune
Care-aşteapt-a-L întâlni prin Sfânta Inacţiune.

Aşadar, "acum şi aici" cu Atenţia lucidă şi
atotcuprinzătoare
Devenim Pură Conştiinţă şi-n stare de nemişcare,
Suntem chiar Eternitate cu Sublimu-în contopire;
Astfel e-mplinit mesajul prin simpla noastră trăire.

MINTEA ŞI MATERIA

În Măreţul Infinit nu-i decât o Energie Cosmică,
Universală.
Ea este Perfecţiune în natura Sa reală.
N-a fost creată de nimeni, Ea există doar prin Sine
Ca putere creatoare în a Ei nemărginire.

În imensul său cuprins aflăm imperfecţiunea:
Piatră, plante, animale şi oameni – zisă lumea,
Având fiecare-n parte şansa de evoluare.
Să venim cu precizări, inerentă explicare:

Orice progres – confirmat prin transformare,
Are loc prin moarte şi completă detaşare
De ce-a fost mai înainte şi îndată înviere,
Ca un veşnic început şi absolută înnoire.

Pentru a trăi din plin, moartea strict esenţială.
Altă cale nu există de transformare totală.
Deci, se moare şi-nviază în ritm cu-a Vieţii mişcare
Şi asta se-ntâmplă constant cu perfecta integrare.

*

Iar materia şi mintea nu sunt deloc separate,
Au aspecte diferite care, practic, le desparte.
Dar originea e-aceeaşi – o origine comună
Care-apare şi dispare prin degradare deplină.

Şi materia şi mintea sunt prin ele trecătoare,
Numai ceea ce e mort poate-n sine ca să moară.
Viul cel etern în noi e continuu trăitor,
Nu va pieri niciodată – fiind veşnic, nemuritor.

Ştiinţa prin acumulări de cunoaşteri trecătoare,
Cu vremea e dezminţită de altă investigare;
Aşadar, nesiguranţa o-nsoţeşte-n mod frecvent
Demonstrând cu prisosinţă cât de şubred e ştiutul de moment.

Ea susţine că materia e baza elementului mintal,
Iar atunci când vine moartea – omul dispare total.
Este oare adevăr?! Susţinerea-i inepţie
Cu efecte derutante pentru-ntreaga omenire.

Religiile, dimpotrivă, afirmă: Mintea-i sacru socotită
Cu-nsuşiri miraculoase. Materia de ea creată
Doar prin simpla comandare cu putere infinită.
Deci, religia susţine că mintea-i desăvârşită!

Ambele, prin tot ce-afirmă sunt păreri înşelătoare;
Mintea prin acumulări şi credinţă-amăgitoare,
Incapabile să afle Existenţa Infinită,
Care singură S-afirmă doar în mintea cea smerită.

MIRACOLUL

Miracolul sau minunea, un fenomen uimitor
Cu implicaţii adânci şi-n forul interior.

Multe lucruri neînțelese sunt socotite minuni,
Ignoranța-înscriind pagini prin astfel de acțiuni.

Toată istoria lumii demonstrează-n chip vădit
Astfel de aprecieri prin imagini și gândit,
Fenomene naturale deformat considerate
Răzbunări dumnezeiești de greșeli și de păcate.

Și în vremea actuală multe lucruri neînțelese
Au tentă miraculoasă prin aprecieri diverse.
Creștinii văd pe Cristos sau altă față creștină,
Budiștii îl văd pe Budha, cu a lor minte comună.

Miracolul și credința sunt în strânsă legătură,
Dorința, imaginarea, în această conjunctură,
Au o certă influență la șubreda-nchipuire;
Constant implicat "ego"-ul cu-ndrăgita amăgire.

Viața prin a Ei mișcare – prospețime-nnoitoare
De la o clipă la alta, pretinde la-ntâmpinare
Minte nouă, creier proaspăt, încontinuu disponibil
Să perceapă noutatea – Viul revelat, vizibil.

Numai în acest context, întâlnim Realitatea,
Noi cu Ea-n comuniune – percepem însemnătatea
Trăirii atemporale, unde "sinele" dispare
Și cu el, orice prilej de efecte-amăgitoare.

De fapt, noi aievea contopiți cu-Adevărul Absolut
Toți îl vom vedea la fel, El prin El fiind cunoscut.
Rațiunea întrupării doar așa este-mplinită,
Fiind comună tuturora, se vrea spontan însușită.

Văzând cum această lume este atât de degradată,
Din care și noi cu toții facem parte laolaltă,
Ne-ntrebăm: Ce-i de făcut? Continuăm degradarea
Cu-ale noastre viziuni, fără de nici o valoare?

Sau ne dizolvăm "ego"-ul cu-ale lui deşertăciuni
Care zilnic ne oferă minciuni şi amărăciuni?
Totul depinde de noi, de fiecare în parte,
"Cunoaşterea" clar oferă Sacra posibilitate!

MIŞCAREA MINŢII ŞI NECLINTIREA

Mintea prin natura ei agitată şi hoinară,
Rare clipe de odihnă şi pace interioară;
În rest, o alergătură către ieri şi către mâine,
Insul nicicând mulţumit de atitudini depline.

Ea e un conglomerat de-nscrisuri memoriale:
Informaţii, cunoştinţe, experimente personale,
Avere, titluri, renume – suporturi însoţitoare
Care prin vanitate, orgolii dau simţiri degradatoare.

Masa de acumulări e natură trecătoare
Precum vine, aşa pleacă, fiind constant înşelătoare;
Ataşamentul denotă cea mai aprigă-nrobire,
Insul devenind un sclav, ca trăire şi simţire.

Această minte nebună, pentru corp – calamitate,
Ambiţia, teama, ura, ca şi tulburarea, stres –
predestinare de moarte;
Tot ce-apucă degradează, bietul om o jucărie,
Iar efortul de schimbare se reflectă-n nebunie!

Căci cine, pe cine schimbă? Toată truda-amăgire,
Ipocrizia creându-şi alt prilej de vis-mărire!
De fapt, când privim cu mintea, vedem lumea
dimprejur,
Însă, când e doar privire – suntem numai simplu
martor.

Dar ce-i dincolo de minte? E golul Imensităţii,
Infinitul ce ne-absoarbe, în Sursa Realităţii;

Acesta e fondul nostru – Sacrul viu, nemuritor,
Care-i tot timpul cu noi, ca etern însoţitor.

Cine-i oare vinovat, care de El ne-a desprins?
Nimeni altul decât mintea cu al ei întreg cuprins.
Vedem asta-n mod real, nu doar intelectual?
Când e întâlnită spontan, ea dispare-n chip fatal!

Iar în "golul psihologic", realizăm Neclintirea.
Mort real, pentru trecut, înfăptuim contopirea,
Una cu Eternitatea, când ne atestăm Iubire.
Asta-i tot. Nimic în plus! Nici efort, nici siluire!

Preţ - "Cunoaşterea de sine" cu Atenţia – Lumină
Folosită-n mod constant, prin cuprindere deplină.
Sinceritatea şi truda, la fel de esenţiale,
Ca şi simplitatea firii în adâncurile sale.

MOARTEA ŞI SENSUL EXISTENŢEI

Vouă tineri şi mai vârstnici, iată ce vă-ndemn să faceţi:
Puneţi-vă întrebări şi voi prin voi să răspundeţi;
Care este rostul Vieţii? Mai e ceva după moarte?
Există continuare când Viul de corp desparte?

La aceste întrebări, fiecare va răspunde după condiţionare,
Mintea fiind judecătorul – o searbădă încătuşare.
Tot ce are început are şi-un deznodământ,
Corpul – materia brută – se risipeşte-n mormânt,

Spiritul şi-alte veşminte ajung în lumea astrală,
Unde prin imaginare şi trăire ireală,
Se repetă-ntreaga viaţă cu toate câte-am făcut,
Bune, rele laolaltă într-un chip desăvârşit.

Bucuria şi tristeţea, prin efecte trăitoare,
Ne vor fi un bun strateg, pentru propria-ndreptare,
De a evita păcate prin gândire, vorbe, fapte,
Şi-a-ndrăgi desăvârşirea, Unica Realitate.

După-această informare, să revenim în prezent,
La clipa ce-acum apare, la "Acum-ul" existent.
Înţelegem sensul Vieţii şi mintea deficitară
Care-apreciază prost prin mişcarea ei hoinară?

Cu Atenţia-ntâlnită, luminată integral,
În acea clipă dispare – rămânând un "gol" total;
Prin acest "gol" trăitorul e atras în Infinit,
Unde domină Iubirea şi-Adevăr desăvârşit.

În această performanţă se-mplineşte Existenţa
Şi trăirea înţeleaptă cu Sfinţenia-esenţă,
Insul devenind Iubire cu puteri transformatoare,
Care schimbă ins şi gloată numai prin a lui fiinţare.

Tacă deci făloasa minte cu-ntreaga acumulare,
Toată zestrea ancestrală cu sensuri înşelătoare!
Mesajul asta oferă, drept supremă împlinire,
Pentru-ntâlnit Absolutul cu firească înfrăţire.

NAŞTEREA ŞI RENAŞTEREA

Într-un corp încarcerat – născut om obişnuit,
Trupul carnal – dublul vital prin îmbinare unit,
Tata – mama creatorii ai aceste existenţe,
Materie – energie reflectă a lor prezenţă.

În acest lăcaş vremelnic, structurat în chip dual,
Coborât la reîncarnare Sinele etern real,
Spre a curăţa reziduuri din vieţi anterioare
Ca-mplinire de destin – Sacra perfecţionare.

Acest om, prin timp creat şi-ntr-o haină îmbrăcat,
Este preţ al ignoranţei de felul cum ne-am
purtat
În desăvârşirea vieţii prin înscrisuri de păcate,
Legea divină călcată – sensurile afectate.

Aflând pentru ce-am venit şi ce am de împlinit,
Mi-am pus ca scop al vieţii, să destram "eul" smintit,
Vinovat de întreg răul săvârşit prin neştiinţă,
Ori din calcul sau plăcere, după aspra mea voinţă.

Insuccesele din viaţă mi-au fost de real folos,
Vanitatea şi orgoliul, vizând insul nemintos,
M-au îndemnat să descopăr al Vieţii sens moral
În postura Infinită – structurată integral.

După multe bâjbâieli, rătăciri nenumărate,
Prin "Cunoaşterea de sine" – sensurile-adevărate
Mi s-au revelat, deodată, pe cărarea luminată
Adevărul Absolut – fiinţa Sacră adevărată.

Am pierdut întreg ştiutul – toate cele adunate;
Aveam cincizecicinci de ani şi-am rămas golit de
toate,
Un prunc abia născut – inocenţa ca fiinţare
M-a unit cu Necuprinsul într-o eternă mişcare.

Am pierdut şi corp şi minte cu-a lor autoritate;
Sunt doar un simplu Întreg în perfectă unitate.
Viaţa şi cu mine – Una într-un "Acum" ca
prezenţă,
Nici trecut, nici viitor nu au vreo interferenţă!

E mişcarea atemporală şi, la fel, aspaţială,
Unit cu Necunoscutul, cu viaţa strict reală,
Frumuseţe, Bunătate şi Iubirea-nsoţitoare,
Pururea-nceput de drum – prospeţime-nnoitoare.

Ca instrument la-ndemână doar Atenţia – Lumină,
Ea-mi oferă certitudini şi comportare divină.
Sensul real al Vieţii e trăirea-n actual
Uniţi cu Eternitatea – fericit şi integral.

NATURA, ENERGIA ŞI VIAŢA

Natura sau lumea materială, obiectiv organizată
Unitar şi coerent prin aspecte dezvoltată,
În permanentă mişcare, prospeţime-nnoitoare,
Nicăieri, în tot cuprinsul, nu există stagnare.

Energia e o forţă sau putere – vădită capacitate,
Având în sine vigoare, în a Ei integritate,
În măsură să-mplinească o firească acţiune
Prin ea însăşi programată într-un viitor anume.

Viaţa e o formă de mişcare, ceva mai deosebită,
Organisme infinite, de mărime diferite,
De la monocelulare la cele superioare,
O amplă diversitate dup-a lor organizare.

Asemenea trinitate, deşi aparent distinctă,
Totuşi ea-i neseparată – Unitate absolută.
Din Natură, un exemplu: piatra care pare moartă,
E doar o simplă părere, în esenţa ei, deşartă.

Materia-n profunzime, în a ei intimitate,
E o vastă Energie cu-nsuşiri nelimitate,
Energia fiind mişcare, care-n sine e Viaţă.
Asta e şi confirmarea relevată azi de ştiinţă.

Dar, să revenim la om – natură evoluată;
Noi suntem chiar chintesenţa a Vieţii însumată
De pe această planetă – în noi regnurile toate;
Milioane ani în urmă ne e vârsta adunată.

Însă dincolo de forme cu energii asamblate
Suntem Pură Energie – Unică Realitate;
Am fiinţat dintotdeauna şi vom fi în veşnicie,
Sursa Surselor din noi – Esenţă de-a pururi vie.

"Cunoaşterea" ne ajută să descifrăm tot misterul
Aflat dincolo de minte, când ne cuplăm cu Eternul.
Tacă deci, făloasa minte, fiind obstacol la-ntâlnire
Prin ce ştie, ce cunoaşte ea-i reală neghiobie!

NECLINTIREA

Neclintirea, infinită nemişcare, fixitate,
Vădită statornicie, în cuprins deplinătate;
O numim Divinitate atoatecuprinzătoare,
Tot la fel, Perfecţiune sau Iubire creatoare.

Ea, fiind peste tot şi-n toate este şi în noi prezentă
Ca stare de Neclintire intrinsecă, imanentă.
În această conjunctură Necunoscutul vorbeşte
Şi operează schimbări la toate câte-ntâlneşte.

Această Realitate singură prin Ea s-afirmă ca
putere, frumuseţe,
Faptele ca dovezi certe, ale Sublimei Esenţe;
La acest nivel cu toţii avem acces ca-mplinire
Folosindu-ne de "a fi" – absoluta Neclintire.

Atemporalu-întâlnit numai cu atemporalul
Care, practic, e aflat şi – în "acum" – cu actualul;
Prezenţa în totalitate face faţă la "ce este",
Faptelor clar, evidente care sunt realitate.

*

De evaluaţi ce-am scris cu mintea cunoscătoare
Totul pare a fi absurd – cuvinte fără valoare!
Nu vă grăbiţi! Reluaţi înlănţuirea
Prin întâlnirea directă – fără mintea ştiutoare!

Atenţia focalizată pe tot ce-apare-n mintal:
Gânduri, imagini, dorinţe – fondul emoţional,
Acestea spontan dispar – lăsând o uşă deschisă
Spre Etern, Infinitate, Măreţia Necuprinsă.

Am pierdut şi corp şi minte. Suntem doar Pură
Conştiinţă,
De asemeni neclintire, existând prin neştiinţă.
Progresul spiritual, de făptură pur lumească,
În acest fel se atinge, lăsând "golul" să sfinţească.

Firea cea neputincioasă, arogantă, nebuloasă
Ce pe sine se socoate înţeleaptă, armonioasă.
Asta-i totl Lăsaţi ştiutul – fiind obstacol şi povară
El vă-împiedică s-atingeţi Natura voastră reală!

NECUNOSCUTUL

Necunoscutul, Supremul, Dumnezeu, Eternitatea
Sunt doar câteva cuvinte ce cuprind Realitatea.
Dar cuvintele nu-s faptul – obiectul ca atare,
Deci, dincolo de expresii se află Sacra fiinţare.

Când ne vedem corp şi minte, ca fiinţă adevărată,
Atunci, şi pe Dumnezeu îl socotim laolaltă,
Imaginat ca persoană cu însuşiri omeneşti,
Şi cu anume-ndrăzneală Lui i te destăinuieşti.

În asta constă eroarea, că ne socotim lumeşti,
Corp şi minte trecătoare prin deprecieri fireşti,
Legaţi de timp şi de spaţiu – ca existenţă fictivă,
Dorinţe, temeri şi griji – haosul drept perspectivă.

Dacă prin investigare singuri ne descoperim
Fiinţa noastră adevărată, cu care ne contopim
În Imensa Energie – Suprema Unicitate,
Noi cu Ea în uniune suntem chiar Divinitate.

În acest experiment am pierdut şi corp şi minte,
Socotite drept anexe de-ncarnare dependente.
Aşadar, în orice om există drept temelie
Viul ca Eternitate – drept fiinţare infinită în
perfectă armonie.

În această viziune, Dumnezeu nu-i ceva obiectiv
De-ntâlnit şi conservat în chip imaginativ;
Nu-L căutaţi deci cu mintea, ea-i total
neputincioasă,
Ignoranţa-i e măsura, scurtă, îngustă şi făloasă.

Mintea, cu al ei ştiut e obstacol absolut
La descoperit Sublimul cu-al său etern conţinut;
Numai când totul s-aruncă, întâlnim seninătatea;
Smerenia nesfârşită, pacea, liniştea deplină oferă
Imensitatea.

Orişiunde vă aflaţi amintiţi-vă constant
De "a fi" – Pura Conştiinţă – fără scop anticipat!
Astfel apare Iubirea care curăţă, transformă fără
efort, siluire
Reziduurile ancestrale purtătoare de destin – drept
ispăşire.

NU LĂSAŢI CLIPA SĂ TREACĂ!

Clipa-i o străfulgerare care apare şi dispare,
La fel o clipire vie, care de-ndată şi moare;
Ea măsoară timpul fizic ce vine din Veşnicie
Cu mişcări înnoitoare de permanentă pruncie.

Fiind continuu noutate vrea-ntâlnire adecvată,
Adică la fel ca ea – minte nouă, neuzată,
Cu celule cerebrale ce n-au mai fost folosite
La întâmpinarea Vieţii – prin degradări irosite.

Poate mintea să atingă o atare performanţă
În a-şi folosi rezerva şi întreaga ei prestanţă?
Zestrea sa neuronală poate fi ea folosită
Prin uzură naturală şi la vremea potrivită?

Doar o minte sănătoasă, lucidă şi-armonioasă
E capabilă să-nscrie rezultanta preţioasă;
Când memoria dispare, golită de conţinut,
Minte nouă se iveşte – practicantul renăscut.

Numai în acest context, clipa-i bine-ntâmpinată
Şi fericitul cunoaşte Viaţa cea adevărată.
Clipa – om şi acţiune – totul e fulgerător,
Întregul urmărindu-şi cursul noului transformator.

Liniştea din pragul clipei, absolut esenţială
Pentru-întâlnit noutatea în structura ei reală,
Iar "Cunoaşterea" oferă cu vădita-i simplitate
Soluţia potrivită – certă prin exactitate.

Cu Atenţia lucidă, vigilentă şi spontană
Se-ntâmpină mintea veche, intempestivă şi vană;
Simpla ei iluminare de îndat-o risipeşte.
E momentul crucial: om şi clipă se-ntâlneşte!

NU SUNTEM NICI TRUPUL ŞI NICI MINTEA

Nu suntem nici corp, nici minte! Exprimat cu fermitate
Desigur că derutează minţile încătuşate,
De trecutul milenar, ca făpturi raţionale
Bazate pe aparenţe, socotite ca reale.

Oare acest corp carnal poate fi prin el însuşi existent,
Să nu depindă de nimeni, adică independent?

Nicidecum! E doar o haină legată de acest pământ,
Care la sfârşit de drum – praf devine în mormânt.

Buna lui funcţionare dependentă de-nvelişul său vital
Ce-i oferă energia în hrănitul natural;
El e hrană transformată de-o complexă prelucrare,
Nemaiîntâlnit în lume vreun sistem de comparare.

Respir, circuit sangvin, selecţii, eliminare,
O imensă industrie îi e firea în mişcare;
Simţuri, organe, celule – fideli colaboratori,
Iar durerea e semnalul unor vădite erori.

*

Şi-acum, să vedem şi mintea, la fel, prin investigare,
Care îi este valoarea, sursa ei de-alimentare:
Informaţii, cunoştinţe, experienţe personale
Adunate-n timp şi spaţiu – ca zestre memorială.

Existenţa ei înscrisă într-un alt corp zis-astral,
Având legături cu trupul prin cordon neuronal.
Prin repetări tot ştiutul devine obişnuinţă
Şi-apoi forţă obsesivă, ce posedă-ntreaga fiinţă.

Dominat de această minte, corpul e grav afectat,
Căci un astfel de stăpân, în mod frecvent agitat
De dorinţe, temeri, frici, permanente contradicţii
Degradează sănătatea prin boli şi-alte complicaţii.

Corp condus de către minte e, de fapt, dualitate,
E o stare trecătoare, lipsită de-nsemnătate,
Şi tot ce-ntreprinde insul, prins de-această existenţă
Nu-i decât deşertăciune, vanitate şi-aroganţă.

Când citiţi aceste rânduri, ce anume constataţi
Privind în lăuntrul propriu – practic, ce realizaţi?
Socotiţi a fi doar corp şi-o minte stăpânitoare,
Adică un centru "ego" şi-n jur zestrea-nsoţitoare?!

Această mentalitate falsă, deci păgubitoare,
Vine din timpuri străvechi, ca zestre moştenitoare,
Transmisă prin generaţii, până-n vremea actuală.
Oare-i vedeţi goliciunea – reacţia ei ireală?!

Când această minte tace şi nu aşteptăm nimic,
În noi pacea se aşterne şi cunoaştem "vidul psihic",
Dincolo de corp şi minte întâlnim Eternitatea,
Noi şi Ea-n comuniune trăim chiar Realitatea.

Acesta este mesajul chiar de Viaţă inspirat,
De-a afla starea de "a fi" – Adevărul sacrosanct.
Doar cu El suntem Iubire prin clipe înnoitoare,
Transformându-ne pe noi şi lumea-nconjurătoare.

NU VĂ AMĂGIŢI!

Cu mintea cea personală – mintea cea cunoscătoare
Cât de multe am cunoaşte este şi aşa rămâne
veşnic ne-nţelegătoare,
Incapabilă să afle ce e nou, Necunoscutul în
eterna Sa-înnoire,
Ea fiind totdeauna veche, relevată prin gândire.

Nu vă amăgiţi zadarnic! Lăsaţi orice închipuire
Şi întâmpinaţi prezentul printr-o sinceră-ntâlnire;
Mintea absolut tăcută – lipsă orice aşteptare,
Scop, ideal urmărit, anume realizare!

Numai ca goliţi total, de-ale noastre acumulări,
Suntem apţi să-ntâmpinăm ale Sacrului impuneri,
Noutate permanentă şi, prin ea, revelatoare,
Simplitate şi-Adevăr cu-nsuşiri transformatoare.

Necunoscutul cuprins şi-nţeles cum se cuvine
Numai cu mintea golită, încontinuu prospeţime,

Creier nou şi minte nouă pot cuprinde
noutatea,
Ceva nemaiîntâlnit, respectiv Realitatea.

Filozofi sau teologi, metodişti înverşunaţi,
Nu vă complicaţi viaţa! De ce ştiţi, nu v-ataşaţi!
Ataşamentu-i capcană, ce, practic, vă limitează
Legându-vă de trecut, prin tot ce imaginează.

Toată amăgirea piere când spontan e luminată
De Atenţia lucidă – instantaneu declanşată,
La-ntâlnirea cu prezentul: gând, imagine,
dorinţă,
Ce năvălesc în prezent – din a noastră neputinţă.

În acest context aflăm ce este, de fapt, Iubirea,
Adevărul Absolut, mai presus de-nchipuire;
Numai integraţi în El cunoaştem Pura
Conştiinţă,
Acea stare de "a fi", văduviţi de orice ştiinţă.

Trăind astfel de momente, ucenici începători,
Încet... încet vă goliţi şubredele comportări
De făpturi încătuşate, ca "ego"-uri nărăvite,
Condiţionate-n timp şi de trecut năpădite.

Corecta realizare cu-ndârjire urmărită
Va şubrezi amăgirea, firea mereu curăţată;
Şi-n final, Iluminare – drept surpriză întâlnită
Pe drumul evolutiv – astfel munca răsplătită.

Iar după pretinsa moarte – în alte dimensiuni,
Vom continua viaţa cu sfinte incursiuni,
Sursa Surselor vizată drept firească revenire,
Sacrul de unde-am pornit cu scop de
desăvârşire.

Străbunul îndepărtat neînțelegând natura cu-ale
ei manifestări:
Fulger, tunet, trăsnet, ale Terrei frământări
A inventat un divin, bun, dar și răzbunător,
Toate ființele supuse acestui judecător.

În decurs de mii de ani, imaginara credință
A-îmbrăcat diverse forme pe aceeași neputință,
Schimbând șubredele aspecte cu-altele mai elevate,
Fondul a rămas același – zeitățile schimbate.

În vremi mai apropiate au apărut pe pământ
Suflete iluminate care prin propriul cuvânt
Au demonstrat fără greș că certa Divinitate
E temelia din om, ca și-n toate celelalte.

Dar ei n-au fost înțeleși – omul supraestimat,
Nu descoperirea lor, prin practică confirmat;
Iar efectele se văd: religiile și-a lor secte
În constantă confruntare pe idei și seci concepte.

Toate astea demonstrează, fără nici o îndoială,
Lipsa de realitate – deci concepție ideală.
Adevărul Absolut o dată descoperit,
Toți Îl vom vedea la fel – cert prin Sine – adeverit.

În trecut, la fel și astăzi, religiile nu unesc
sufletele omenești,
Ci, din contră, le dezbină și-nvrăjbesc, prin
comportări diavolești
Asta, faptic, demonstrează credința amăgitoare
La care omul recurge în vremuri de grea-ncercare.

Omul cel religios prin timp condiționat,
Trăiește și-acționează prin corp și minte format;

Se mândreşte, socotind credinţa-i adevărată
Şi-ntreaga lui comportare, e prin ea, imaginată.

Credinţa c-ar fi dumnezeu – convingere personală,
Nu e decât o părere, drept proiecţie mintală,
La fel ca şi cea contrară – tot concept, idee seacă
Relevând o altă minte, tot atâta de săracă.

Adevărul Absolut, Realitatea Supremă
Se cere descoperită prin întâlnire directă,
Căci e-n noi în fiecare – ca-Împărăţie Cerească,
Fiind comună tuturora, Omu-îi dator s-O
întâlnească.

Numai când smerita minte tace-n chip desăvârşit,
Căci şi-a-nţeles neputinţa de "egou" închipuit,
Divinitatea din noi singură se revelează
Ca Iubire, Frumuseţe, când fiinţa se integrează.

În această ipostază, trăitorul poate spune:
"Eu şi Tatăl, Una suntem!" Aici nu-i "egou" sau
"sine",
De fapt, numai Existenţa! Noi cu El în contopire
Suntem doar Pură Conştiinţă şi de-asemenea iubire.

Asta pretinde trăirea omului religios!
Imaginara credinţă nu e de nici un folos
Pe cărarea cea îngustă spre Sublima împlinire,
Ea putând fi contestată de o altă închipuire.

PERSONALITATEA

Câteva sensuri utile privind personalitatea:
Tot ce-i propriu unui ins, firea, individualitatea,
Ansamblul de trăsături moral-intelectuale
Ce-i marchează existenţa, ca însuşiri personale;

Felul cuiva de a fi în multiple împrejurări,
Imprimându-i atitudini de anumite valori;
Însuşiri deosebite legate de-activitate
Consemnate ca progres prin vădita însemnătate.

Întreg setul de aspecte este de lume-acceptat
Fiind socotit ca valoare şi-n mod frecvent confirmat.
Dar cu a fi "cineva", apare dualitatea
Şi-n acest context, tot insul îşi arogă însemnătatea.

Dorinţe, temeri şi griji, ambiţii şi-nfatuare
Îi influenţează viaţa, degradând a lui valoare;
Persoana – o ficţiune din eroare născocită
Prin identificări cu trupul şi cu mintea-n el formată.

Pentru astfel de persoane laudele sunt fatale,
Vanitatea şi orgoliul şi de-asemenea trufia
cu-nscrisuri catastrofale,
Degradează psihic, fizic şi la fel, spiritual;
Insul un nefericit, trăind la nivel mintal.

"Cunoaşterea" clar oferă soluţii izbăvitoare,
De a depăşi lumescul cu efecte înrobitoare,
Şi-a întâlni Eternitatea, chiar în fiinţa sa reală,
Puritate sfinţitoare – ca făptură integrală.

Simplitatea practicării cu Atenţia lucidă şi
atotcuprinzătoare
Accesibilă oricui, fără efort, siluire – doar o simplă
observare
De gânduri, dorinţe, temeri – mintea ce le
deversează
În haotica-i mişcare, care pe om degradează.

Întâlnirea le destramă, iar în "vidul psihologic"
Devenim starea de "a fi" – rezultat spontan şi logic.
Dincolo de timp şi spaţiu ne descoperim Iubire,
Contopiţi cu Infinitul – fără vrere, fără ştire.

Aici totul am pierdut. Suntem doar un Punct
Conştiinţă;
Asta e Natura natura de fiinţare prin Nefiinţă.
Astfel de-ntâlniri destramă, curăţă şi risipeşte
Tot trecutu-înrobitor, ce pe om îl defineşte.

Numai desprinşi de persoană şi de tot ce e lumesc
Aflăm că în noi e Sursa întregului Univers.
Acesta ne este rostul de făpturi reîncarnate:
Să aflăm şi să trăim cu Sacra realitate.

PERSOANA ŞI MARTORUL

Persoana sau individul – omul cel prin timp format,
Are un corp şi o minte prin timp condiţionat
El se mişcă, acţionează concentrat pe "eu şi-al meu",
Egoismul îi e legea în comportamentul său.

Acest mod deficitar de gândire-acţiune,
S-a înscris dintr-o eroare – vina insului revine;
El s-a desprins de Divin, creându-şi altă natură,
Corp şi minte socotite ca fiind reala făptură.

De-aici toată tragedia şi-a vieţii amărăciune,
Ignoranţa şi trufia, cu-ntreaga deşertăciune
L-au atras în mod constant spre lumea exterioară,
Neglijând, ba, chiar uitând lumea sa interioară.

Greşita orientare, prin timp s-a tot adâncit,
Insul şi mai degradat ca "egou" închipuit,
Ştiinţa, tehnica, cultura "eului" i-au dat amploare
Şi cu ele aroganţa, c-o mai mare posedare.

Educaţia greşită, transmisă ca moştenire,
Succesive generaţii prin aceeaşi rătăcire,
Se reflectă-n mod fatal în lumea contemporană,
Cu previziuni precise pentru lumea următoare.

Dacă vedeţi toate astea – simplă conştientizare
Cu atenţia spontană – ce vedem pe loc dispare,
Noi, ca martori doar privim şi nu urmărim nimic,
Fiind doar un simplu privit – realizăm "golul psihic".

În acest "gol" pier, dispar reziduuri ancestrale,
Ce ne ţin prizonieri din vremi imemoriale;
Insistenta practicare va conduce în final
La eliberarea fiinţei de "eul" conceptual.

De-acum, prin Iluminare, neafectaţi de destin,
Trăim clipe înălţătoare cu Eul nostru divin.
Fiind desprinşi de timp şi spaţiu suntem Eternă Iubire,
Nici probleme, nici conflicte, nici un fel de amăgire.

Toţi oamenii destinaţi la această împlinire,
Muncă aprigă se cere, permanentă îndârjire;
Asta ne pretinde Sacrul, existent în fiecare,
De-a depăşi efemerul, "sinea" noastră trecătoare.

PE URMELE ABSOLUTULUI

Cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare,
Practic, se realizează starea de investigare;
Tot ce-apare ca obstacol, e văzut şi înţeles:
Idei, dorinţe şi temeri – spulberate-n mod expres.

Iar în "golul" ce rămâne, instalat normal, firesc,
Desprinşi de timp şi de spaţiu pierdem tot ce-i omenesc;
De-acum, doar Pură Conştiinţă atrasă în Necuprins
Suntem Una cu Absolutul şi la infinit extins.

Să vedem şi-alte aspecte – pentru-începători utile,
De adus la suprafaţă sensurile mai subtile:

Tot ce ştim, câte cunoaştem – în timp-spaţiu
împlinite
Şi nicicând cunoscătorul nu trece de a lui minte.

Atemporalul cunoaşte tot ce este temporar,
Dar acelaşi fenomen n-are şanse în sens contrar;
Mintalul fiind limitat, vede doar ce-i mărginit,
Infinitul, Adevărul Absolut n-are cum a fi-ntâlnit.

Când te cunoşti cine eşti, clar, precis, real, concret,
Nu există minte-n lume, pentru tine ca secret;
Vei cunoaşte-ntreaga lume, rezemată pe ştiut
Şi condiţionată-n timp – pe ce-a fost, pe cunoscut.

Un om este ignorant, când nu-şi vede ignoranţa,
Dar fiind conştient de ea, apare Inteligenţa;
Fiece moment de Viaţă este prilej de-mplinire,
De-a-ntâlni esenţialul – adevărata Iubire.

Liniştea, pacea, odihna nu este un climat static,
Când o faci nemişcătoare e ceva stupid, ilogic;
Ea-i dinamic-trăitoare, frontierele dispar
Fiinţa-n Necuprins extinsă – ca un Întreg unitar.

Când mărginirea dispare – o dată cu integrarea
O conştiinţă nouă apare, Cosmică, Universală;
Îi spunem Divinitate, Forţă Veşnic Creatoare,
Ce oferă existenţei prilej de evoluare.

De urmărit Absolutul într-o altă ipostază,
În activitatea minţii, aşa cum se derulează:
Observaţi că între gânduri sau cuvinte sunt
înregistrate "goluri"
Fără ele, în mod sigur n-ar exista înţelesuri.

Oare cine este acolo? Nu e greu de descifrat.
În mod sigur aţi ghicit! Sacrul prin El revelat!

Încercaţi să staţi pe "goluri", cât mai des, perfect atent;
Insistenţa şi cu râvna – tot secretul – evident!

PLĂCEREA ŞI DUREREA

Plăcerea şi cu durerea – oponente-n senzual,
Stau tot timpul faţă-n faţă, în postura de dual.
Când se referă la simţuri – una miere şi-alta fiere,
Abordate psihologic – mângâiere şi mâhnire.

Mintea le dă însuşirea, ca "egou" prin timp format,
Ele returnând efecte după propriul programat;
La nivel de corp – durerea – bun semnal de luat aminte,
Un organ e-n suferinţă, drept greşeli de mai nainte.

Hrana, stresul şi odihna – factorii incriminaţi
Ce trebuie revăzuţi şi de-ndată corectaţi.
Aici durerea-i reală, inteligent semnalată
De către corpul vital, pe adevăr rezemată.

Oare la nivel de psihic, au ele realitate
Şi-nscrierea lor în timp, le dă continuitate?
Existenţa lor precară – foarte-adesea schimbătoare,
Dulceaţa, de la-nceput, în final, otrăvitoare.

Aici toate-s relative, căci mintea năbădăioasă
Schimbă o stare cu alta, precum firea-i capricioasă;
Mulţumirea... o himeră, armonia... vorbă seacă,
Lipsite de conţinut, firea-ngustă şi opacă!

Această minte cuprinsă cu Atenţia – Lumină
Instantaneu se destramă cu structura sa deplină;
Iar în "golul psihologic", survenit conjunctural,
Uniţi cu Eternitatea, ne mişcăm atemporal.

În fericita postură plăcerea, ca şi durerea sunt la fel considerate,
Noi suntem stăpânul lor – privite cu simplitate;
În absenţa lor deplină, ne manifestăm Iubire
Şi cunoaştem prin trăire ce-i reala fericire.

Început-am deci problema cu mintea cunoscătoare
Plăcerea ca şi durerea cu-nţelesuri trecătoare,
Şi am ajuns la tăcere – fiinţa absolut smerită
În măsură să-nţeleagă Noutatea – Nou-născută.

Viaţa şi Necunoscutul – la tot pasul împreună,
Niciodată nu cunoaştem clipa care va să vină,
Noutate şi mister – singure se revelează
Omului tăcut total, ce-n prezent se integrează.

PROBLEMA ŞI DEZLEGAREA EI

Problema-i dificultate ce solicită răspuns,
O vădită-ncurcătură care defineşte-un ins,
Ce se mişcă-n timp şi spaţiu, ca real handicapat;
Structurare egoistă – "sine" prin el însuşi posedat!

Funcţionând ca "egou" – seci dorinţe-nchipuire,
Aberante năzuinţe, deşertăciuni, amăgire
Haosul creează patimi şi probleme nesfârşite;
Acesta-i omul dual cu-nţelesuri încâlcite.

Mintea-ngustă şi neghioabă e mereu nemulţumită,
Tot ce face sau gândeşte, se crede neîndreptăţită,
Critică şi-apreciază, chiar blestemă şi huleşte
Semeni şi Divin de-a valma, tot ce-n cale întâlneşte.

Creatoare de probleme de nuanţe infinite,
Zi şi noapte se frământă prin soluţii cunoscute
Să găsească rezolvarea prin a ei structură-ngustă,
Însă orice tentativă, tot soluţie injustă.

*

Problema este chiar mintea, cu-ntreaga-i comportare.
Ea se cere rezolvată chiar din prima ei mişcare;
Iar "Cunoaşterea" e cheia ce dezleagă prin fiinţare
În uniune cu-Ntregul – şi mintea-i complet smerită
Când îşi vede neputinţa prinsă-n sfera Infinită.

*

Oare vede asta mintea? Îşi vede ea neputinţa?
Prin ea însăşi nu o face, chiar când prinsă-i de-o credinţă,
Un divin imaginar, în care-şi pune speranţa,
Fiindcă totul este-n ea – umbră de altă nuanţă.

Însă totul se destramă când Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare
O cuprinde-n mod global cu Lumina-i sclipitoare.
Iar în "golul" ce rămâne, mintea nu-i decât oglindă
Fără pete, fără umbre – fiinţa-ntreagă goală, nudă.

În această ipostază trăitorul şi Divinul – ca perfectă unitate
Înţelege rostul Vieţii şi a Ei însemnătate.
Ca mişcare-i frumuseţe şi Iubire creatoare,
Insul prin el împlinindu-şi propria realizare.

Un astfel de trăitor bun temei de lume nouă,
Unde dragostea şi pacea în unire amândouă
Înscriu relaţii normale, om cu el în uniune
Şi cu-ntregul Univers pe clipe, drept prospeţime.

PROSPEŢIMEA VIEŢII ŞI NECLINTIREA

Scurgerea Vieţii clară, fără-nceput, făr-sfârşit,
Nicicând Ea nu se opreşte, fiind un etern început;
Nici nu face cale-întoarsă,urmărind un scop anume,
Calea înapoi fiind veche, Ea fiind veşnic prospeţime.

Deci, mişcarea Existenţei totdeauna-i noutate
Un Întreg conjunctural – Veşnică Realitate.
Oare ne-ntâlnim cu Ea şi realmente trăim
Sau doar ne închipuim, fără ca s-O întâlnim?

Viaţa fiind Necunoscutul, revelat prin orice clipă,
Ne pretinde la-ntâlnire să-L vedem cum se-nfiripă,
Minte nouă, creier proaspăt cu influx neuronal
În măsură să-nţeleagă acel moment actual.

Altă cale nu există de-a întâlni Eternitatea
Şi, prin Ea, Natura noastră – Una cu Realitatea.
Este grea... este uşoară... întâlnirea celor sfinte!?
Nu-i nici o dificultate! Ne stă, de fapt, înainte!

Şi ne-mbie s-O aflăm c-o imensă simplitate!
Tot s-aruncă – tot ştiutul în memorie adunate
Şi-n acest "gol" fără margini – de smerită Neclintire
Nenumitul spre noi vine cu impulsuri de sfinţire.

Acest mod de vieţuire, estimat Înţelepciune
Pus de-ndată-n aplicare se vădeşte acţiune,
Cu efecte evidente de transformări radicale,
Insul pierzându-şi "ego"-ul cu poverile-ancestrale.

În "Cunoaşterea de sine" pornim la drum cu
"ce este":
Gând, imagine dorinţe – toat-a "eului" poveste;
Toate astea luminate cu Atenţia globală:
Pier, dispar, se irosesc cu zestrea lor ireală.

În "golul", astfel creat, eliberaţi de trecut,
Ne mişcăm atemporal fără vrut, fără ştiut;
Suntem Pură Energie, Fericire fără margini
Şi Iubire sfinţitoare, eclipsată de imagini.

În această ipostază – topiţi în Divinitate,
Clipele ne sunt măsura, propria Realitate,

Prin ele murim – renaştem în perpetuă-nnoire;
Acesta-i rostu-ntrupării - drum deschis, desăvârşire.

PSIHIC - FIZIC - LAOLALTĂ

Stai, opreşte-ţi alergarea! Nu te vezi cum rătăceşti
Când spre ieri şi când spre mâine energia-ţi risipeşti?
Fără rost şi fără noimă toată truda vieţii tale
Se iroseşte zadarnic – prin impulsuri ideale!

Corpu-aici şi minte-aiurea, în loc şi timp diferit,
Chiar nu vezi!? Nici nu auzi? Eşti atât de-mpătimit?
Sau ai frică de-Adevăr – Veşnicul Necunoscut?
Întoarce-te în "Acum" – spaţiul Infinit văzut!

Fizic – psihic laolaltă, fără nici o aşteptare,
Redă unitatea fiinţei doar printr-o simplă mişcare,
Atenţia folosită fără scop sau siluire la această întâlnire.
Şi când rătăcirea piere: gânduri, imagini, visare,

Iată-ne Eternitatea, ca firească revelare,
Care curăţă, sfinţeşte vechea condiţionare.
Numai desprinşi de trecut sutem apţi să descifrăm
Viaţa cea adevărată şi-n Ea să ne integrăm.

De fapt, Viaţa-i un mister, o eternă noutate,
Orice clipă prospeţime şi, la fel, Realitate,
Şi-O-ntâlnim doar într-un fel – ca fiinţe eliberate,
Creier nou şi minte nouă cu însuşiri adecvate.

Astfel de-ntâlniri transformă, curăţă ce e lumesc
Şi transformă prin sfinţire tot ce este pământesc.
Prin ins lumea progresează la nivel universal;
Practic, asta e menirea fiecărui om carnal.

Graba sau întârzierea, delăsarea, lenevirea
Depinde de fiecare, cum îşi va face lucrarea.
Aflarea însă obligă - pus de grabă-n aplicare,
Totu-n viaţă se plăteşte prin bucurii şi-ntristare.

RĂMÂI ÎN OGLINDA MINŢII!

Aşa precum o oglindă fără pete, bine ştearsă
Ne reflectă în ea chipul - imagine luminoasă,
La fel mintea-armonioasă, ca şi perfect liniştită
Poate să ne reflecteze starea de Pură Conştiinţă.

Toată problema e mintea - starea ei obişnuită,
Care-i veşnic agitată - însuşire înnăscută;
De la naştere la moarte, ea aleargă neîncetat
Spre un trecut perimat - viitor imaginat.

Dorinţe, dinamizate de energii fragmentare
Şi cu frici asociate, îi înscriu preocuparea,
Hrana care-i dă viaţă şi-o-ntreţine-n mod fatal,
Spre nefericirea fiinţei în cuprinsul său dual.

Aşadar, tăcerea minţii, liniştirea ei totală
Dintr-un început se pune - absolut esenţială,
Dar nu oricum, nu prin sforţare
Căci acţiunea voinţei este, la fel, tulburare.

Adevărata tăcere, doar într-un fel împlinită,
Când mintea prin sine însăşi atinge starea smerită
Şi-o face-n mod real, când este iluminată
De Atenţia lucidă, instantaneu abordată.

Privind în oglinda minţii, fără nici o opţiune,
Întâlnim Conştiinţa Pură şi reala acţiune
Care spulberă, destramă vechea condiţionare,
Prin energii infinite cu puteri de înnobilare.

În acest climat sublim devenim Sacră Iubire
Cu determinări firești de supremă împlinire;
Rostul de ființe-ntrupate astfel e realizat,
"Cunoașterea" - punct de sprijin - cu Sublimul integrat.

RĂUL ȘI BINELE

Cuvintele: rău și bine au multiple înțelesuri,
Marea lor majoritate catalogate eresuri;
Susținute cu vigoare de mințile știutoare
Sunt prilej de multe certuri și idei înșelătoare.

Plăcutul, socotit bine și-ndrăgit prin repetare,
Omul îi devine sclav - certă condiționare;
Egoismul își clădește soarta și mentalitatea
Pe adversități confuze ce-i dau toată însemnătatea.

Neplăcutul numit rău este, practic, evitat
Sau tratat prin rezistență și continuu denigrat;
Asta face în tot timpul și-n oricare-mprejurare
Insul condus de-al său "sine" cu aplomb și-nfatuare.

În trecutul său istoric, al vieții pe pământ,
Binele devenit rău în întregul conținut,
Cuprinse-n legea morală pe interese țesută,
Oricând pot fi inversate de mintea nesăbuită.

Nu demult am cunoscut și trăit efecte-amare
Prin morala proletară, impusă cu-nverșunare,
De prostia omenească, dusă la extremitate
De minți static pervertite de trufașa-nsemnătate.

Nici morala din religii, bazată pe rău și bine,
Cu norme conducătoare spre fireasca acțiune,
Nu-i perfectă îndrumare spre trăire adevărată,
Spre marea eliberare a făpturii-ncătușate,

Fiindcă trecutul nu piere cu impunerea formală,
De-a face una sau alta, drept împlinire mintală.
Şi-aici aflăm o lozincă, socotită axiomă,
Care-adesea e rostită în sofisticata-i formă:

"A nu face celuilalt, ceea ce ţie nu-ţi place
Ca altul să-ţi facă ţie". Impunerea de-a nu face
Este la fel de relativă, ce se schimbă neîncetat
După timp şi-mprejurări, de insul prin timp format.

Şi-n final, tot o-ntrebare, ce solicită răspuns:
Există bine şi rău categoric, absolut, real şi concis?
Şi să-l vedem toţi, la fel ca unică existenţă
În momentul respectiv – totală independenţă?

*

Tot ce este necesar este bine absolut,
Iar ce nu e necesar, este rău în mod vădit.

*

Necesarul e-nţeles şi cunoscut de Fiinţa noastră reală,
Dincolo de corp şi minte ca fiinţare integrală!
Asta-i tot! Nimic în plus! Întâlnind pura fiinţare,
Ea ne spune şi ne-arată unic răspuns la-ntrebare.

RĂSPUNSUL MINŢII ŞI RĂSPUNSUL CONŞTIINŢEI

Zilnic ne-ntâlnim în cale cu tot felul de-ntâmplări:
Unele, aşa cum vin, la fel, trec fulgerător,
nemarcate de erori;
Altele, mai complicate, solicită întrebări şi
răspunsuri adecvate.
În acest context de Viaţă, două planuri angajate:

De-o parte, planul mintal – fiinţa condiţionată;
De-alta, Conştiinţa Pură – Fiinţa-n Etern integrată.
Deci, dimensiuni distincte ce nu pot fi comparate:
Lumescul şi Infinitul – "ego" şi Realitatea.

Fiecare întrebare pusă la nivel de intelect
Şi-apoi mintea amuţeşte – se opreşte-n mod complet,
Dar în clipa următoare, când prin ea vrea rezolvarea,
Se întoarce în trecut, răscolind prin memorare.

Un asemenea răspuns este dat cu-ntârziere,
El mai e şi relativ – extras prin apreciere
Din conglomeratul minţii insului care gândeşte
Prin formule programate, ce mereu le tot rosteşte.

Aşadar, răspunsul minţii e nesigur, schimbător,
Relativ, precum e firea insului vechi trăitor,
Dirijat de amintiri, în prezent fără valoare,
După "sinele" nevolnic şi mărunta fragmentare.

În a doua-alternativă, totul complet diferit:
Tăcerea – după-ntrebare – se-ntinde la Infinit,
"Ego"-ul spontan dispare, Sacrul singur se arată
Şi răspunsul absolut insului e dat de-ndată.

E răspuns fulgerător – certă valoare, absolută,
Prin el fiinţa dirijată pe cărarea-adevărată;
Fiind dat de Conştiinţa Pură, el destramă şi sfinţeşte
Impuritatea mintală ce pe ins îl mărgineşte.

Şi aici vedem cum Sacrul – Viul, peste tot prezent,
Ne oferă-mprejurări ca să-L întâlnim concret
Prin întrebări şi răspunsuri – ce nu pot fi contestate;
Asta este şcoala Vieţii, să-i dăm toată-nsemnătatea!

REALITATEA

Existenţă efectivă, fapt concret, lucru real, obiectiv
Întâlnită-n mod spontan cu "Nimicul" efectiv;
Pacea, liniştea reală, când nu-i nici o aşteptare
Realitatea-ntâlnită prin a fiinţei integrare.

Corpul, mintea laolaltă, cu spiritu-îngemănate
Oferă starea de "a fi" – Una cu Eternitatea
În care totul se pierde: ştiinţa, cultura, credinţa;
Existenţă Infinită, activând prin neştiinţă.

Investigarea începe cu "Nimicul psihologic",
Când atenţi privim mişcarea "eului" nostru nevolnic;
Prin iluminare piere, fiind doar umbră şi-amăgire,
Aduse de suprafaţă prin procesul de gândire.

Toată activitatea minţii, fiind mişcare posesivă,
Se exprimă automat ca rutină depresivă;
Cu ea nicicând a-nţelege a Vieţii noutate,
Permanentă prospeţime în a Ei realitate.

Când falsul e văzut fals, el de îndată şi dispare,
Creând climat favorabil – faptic, de realizare;
Cu Divinitatea – Una, ne mişcăm atemporal,
Desprinşi complet de lumesc – tot fondul memorial.

În această conjunctură ne manifestăm Iubire,
Frumuseţe neclintită, Bunătate, Fericire.
Preţul acestei pliniri constă-n moarte absolută
Pentru tot ce-am îndrăgit cu mintea sectară-
ngustă.

O dată întâlnit Adevărul, nu-L vom pierde
niciodată,
Atât în această viaţă, cât şi-n lumea cealaltă;
Totala eliberare, doar prin El realizată
Când destinul se destramă de făptură întrupată.

Nu rămâneţi la formule de minţi condiţionate!
"Cunoaşterea" vă oferă practici ferme, adevărate!
Folosiţi-le constant, sinceri şi cu fermitate
Pentru perfecta-ntâlnire cu Sacra Realitate!

REAL NUMAI ÎN ACUM FIINŢARE

Când funcţionăm ca "ego" – seacă personalitate,
Ne mişcăm în timp şi spaţiu prin reacţii programate:
Mâhnirea şi-amărăciunea – aberante însuşiri,
Niciodată mulţumiţi de-ale noastre împliniri.

Trecutul şi viitorul ne obligă să trăim
Fie amintiri deşarte, ce prin gând - mereu rostim;
Fie-nchipuiri precare, azvârlite către mâine,
Construind imaginar ceva care ne convine.

Ambele-nscrisuri fictive, goale de realitate;
Griji, amărăciuni şi temeri foarte-adesea asamblate.
Sesizăm noi toate astea, ce ne rup de actual,
De Viul care ne-aduce Adevărul virtual?

Dac-am înţeles spontan, Evanghelia-Împlinirii,
Că mintea noastră smerită e fundalul izbăvirii,
Transcendenţa ne oferă Împărăţia Cerească,
Fiecare-având prilejul ca evolutiv, să crească.

Rostul fiinţării prin trup, cu lumescul laolaltă,
Ne obligă să golim zgura în timp adunată,
În vieţile ancestrale prin neştiinţă, ignoranţă,
Vanitatea şi orgoliul însumate ca prestanţă.

Şi-acum ce-ar fi de făcut cu răul deconspirat?
Vom trăi ca mai-nainte – ca "egou" încriminat
Sau vom aplica mesajul "Cunoaşterii cea de sine",
Care ne oferă grabnic Măreţiile Divine?!

Fiindcă ştim ce-i împlinirea prin Sacra Inacţiune,
Când "ego"-ul se destramă, fără nici o opţiune,
Nu-s motive să fiinţăm, precum orice ignorant,
Care n-a avut acces la Eternul sacrosanct.

Sacrul ne-a prilejuit să ne vedem rătăcirea,
Purtată şi-ntreţinută şir de vieţi anterioare!
Dacă nu dăm ascultare şi fiinţăm ca mai nainte,
Ca lene sau nepăsare, în context cu cele sfinte,

Suferinţa va fi mare, după aşa-zisa moarte,
Căci judecătorul din noi ne va revela pe toate:
Bune, rele laolaltă cu bucurii şi regrete,
După cum ne-a fost trăirea în raport cu cele juste.

Vă-ndoiţi de toate astea? Autorul le dă girul prin trăire.
Datoria lui s-afirmă prin cărţi scrise – convorbire
Cu toţi cei interesaţi de-a lor sublimă sfinţire,
Legată de-această viaţă, destinată drept-plinire.

Aşadar, atent, lucid, în contact cu ce-i real
Vom trăi Sfânta Iubire cu efect potenţial
De a risipi "ego"-ul, cu-al său trecut ancestral.
Altă cale nu există de-a ne-mplini structural!

REALIZAREA ETERNITĂŢII

Ce este Eternitatea şi cum poate fi întâlnită
De o fiinţă omenească ca făptură mărginită?
Eternitatea s-afirmă Existenţă Infinită de nimeni determinată,
N-a fost creată de nimeni – esenţa Ei fiind Puritate.

Prin Ea Pură Energie ce dinamizează toate:
Văzute şi nevăzute prin aceeaşi calitate.
Existentă-n piatră, plante şi la fel, în animale,
Real prezentă şi-n om cu înscrisurile Sale.

Omul i-a dat multe nume, prin Ea dându-şi importanţă

Că ar şti ce-i rău şi bine – privite cu aroganţă.
Iată câteva din ele: Îi mai spune Dumnezeu,
Sacralitate,
Energie Infinită, Sublim sau Sfânta Divinitate.

Mintea, orişicât de cultă, în domeniu pregătită,
N-are cum s-O înţeleagă, fiindcă Ea-I
neţărmurită;
Prinsă fiind doar prin cuvinte e, de fapt, impietate,
Comportări de ignoranţi ce-şi arogă-nsemnătate.

"Cunoaşterea cea de sine" vă stă-ndată
la-ndemână
De-a realiza-ntâlnirea cu-nţelegerea deplină
A Sacrei Eternităţi – existentă-n orice om fără nici
o osebire,
De Perfecţiune Pură, manifestă ca Iubire.

Întâlnind mişcarea minţii, întregul ei conţinut:
Gânduri, imagini, dorinţe rezemate pe ştiut,
Acestea pe loc dispar, fiindcă nu-s realitate,
Ci imagini goale, seci, fără de însemnătate.

În "golul psihic" ce-apare -fără efort, siluire - mintea,
"ego"-ul dispare
Imensitatea din noi – cale liberă deschisă – spre
Sfânta Imensitate.
Acesta e fenomenul de atins Eternitatea,
Realizarea unind utilul cu justa Sacralitate.

Instrumentul folosit doar Atenţia lucidă şi
atotcuprinzătoare,
Ea-i Lumină din Lumină cu-nsuşiri
transformatoare;
Bezna fiinţei risipită precum razele de Soare
La-ntâlnirea-ntunecimii, face ca ea să dispară.

REÎNNOIREA FIINȚEI

Putem noi să ne privim sufletul, luat drept oglindă
Și așezați față-n față – secundă după secundă,
Să-ntâlnim mișcarea minții – noi, doar simplu spectator,
Întreaga desfășurare – ca fapt cert, revelator?

Ca martor imparțial, reușim să ne cunoaștem tot fondul memorial
Și de suntem mulțumiți de-ale sale deversări, în acest scurt interval,
Nu e nimic de făcut, ignoranța și necinstea ne domină integral.
Rostul vieții actual e pierdut în mod fatal!

Oare e destul de clară încercarea de trezire
Ce mă străduiesc s-o fac prin neputința slovire?
Cuvintele nu sunt faptul, realitatea concretă,
Ci doar simple semnalări de "Cunoaștere directă".

Investigarea fiind cheia – tuturora la-ndemână
De a descifra mișcarea din comportarea umană.
Totul pleacă din tăcere, cu Atenția – Lumină,
Ea fiind Sacrul din noi, în prezența Sa deplină.

Simplu martor, doar privim mintea în desfășurare:
Gânduri, imagini, dorințe, temeri înlănțuitoare
Care-apar în conștient cu energii consacrate
De a lor intensitate, drept stări condiționate.

Doar privite așa cum vin, ele-ndată și dispar,
Fiind doar umbre, amintiri – vag trecut imaginar;
Spațiul "gol" care rămâne, este Pură Energie
Cu care ne contopim – fiind Imensă Armonie.

În asemenea momente pier, dispar se risipesc

Reziduuri memoriale ce prin timp ne stăpânesc,
Impunându-ne destine - şir de vieţi de încarnare
Pentru justa ispăşire de cauze-nlănţuitoare.-

Corecta întâmpinare a tot ce ne-aduce Viaţa în fiecare moment,
Oferă reînnoirea – evoluţia morală – insul mai independent.
Acest sfânt reviriment se obţine prin distrugeri, risipire
A tot ce-am acumulat prin dorinţe şi-ndrăgire.

Dorinţa şi-n umbră teama, absolut dăunătoare,
Prin om răspândite-n lume ca forţe distrugătoare;
În structura ei, dorinţa e haos şi învrăjbire
Omul – factor poluant în întreaga omenire.

Dar, cum ea vine şi pleacă, aşadar, e trecătoare
Fondul pe care se-ntâmplă nu pleacă şi nu dispare,
Confirmă Eternitatea fiinţei noastre permanente
Drept Iubire, Frumuseţe cu-ale lor sacre efecte.

REZISTENŢA - ACCEPTAREA

Pe întreg parcursul vieţii, trăind ca fiinţă dual㠀,
Viaţa la fel ca un vis – comportare ireală;
Tot ce place, ne convine – acceptăm, făr-amânare,
Ce displace ne opunem, rezistând prin încordare.

În întregul Univers Viaţa curge făr-oprire
Ca un fluviu cu vad plin, în continuă mişcare;
Şi noi, greşit ne-agăţăm: fie de malul plăcerii,
Fie malul celălalt, apreciat al durerii.

Şi-ntr-un caz ca şi în altul Viaţa pe mijloc se scurge,
Noi, desprinşi complet de Ea, nu O putem atinge

Şi-nţelege-n mod real, nefiind cu Ea-n uniune.
Asta trebuie văzut şi-nţeles cum se cuvine!

Prinşi în astfel de dilemă, ne-ntrebăm: Ce-i de făcut?
E vreo cale, vreo metodă, ceva de îndeplinit?
Nici metode, nici credinţe nu ne sunt de ajutor,
Fiindcă toate au în ele "ego"-ul însoţitor!

Şi această ficţiune axată pe-acumulări se mişcă în jurul său
Imposibil să-ntâlnească ce-i dincolo de "egou",
Imensa Realitate – Puritate Absolută – fără dimensionare,
Existenţă prinsă-n toate, văzute şi nevăzute, ca supremă înnobilare.

Şi-atunci, ce-ar fi de făcut? Nimic! Chiar nimicul absolut
Privim simplu tot ce este, ce se mişcă! Nu-i decât simplu văzut!
Această simplă-ntâlnire, face "sinele" să piară cu întreaga lui mişcare,
Iar în "vidul psihologic" – poartă către Infinit – trăim clipe-nălţătoare.

Uniţi cu Imensitatea, prinşi în sferele divine,
Viaţa-ntâlnită cum vine, cu înţelesuri depline.
Iubirea nedirijată cu-ndemnuri intuitive
Nu vom greşi niciodată sub a Ei imperative.

Astfel de-ntâlniri corecte cu Viaţa-n derulare,
Ne vor oferi, cândva, starea de Iluminare;
Totul depinde de noi – graba sau încetineala,
Râvna, setea, îndârjirea unite cu acceptarea.

Pe drumul fără oprire de revenire la Sursă,
Unica Realitate – unde toate sunt incluse,

Materie, ca şi spirit în înfrăţire totală
Unicitatea creându-şi prin Ea fiinţare globală.

SĂNĂTATEA ŞI BOALA

Două stări contradictorii cu efecte-nsoţitoare,
Unele folositoare, altele dăunătoare,
Privind corpul omenesc şi a lui activitate
Legate de-această viaţă şi a ei prosperitate.

Pentru buna dezvoltare fizic şi spiritual,
Sănătatea, prin ea însăşi, e un element vital,
În măsură să înfrunte stările conflictuale,
Cotidian întâlnite – drept aberaţii mintale.

Un organism sănătos – comoară nepreţuită,
Nu-l simţim, nici sesizăm funcţia sa inerentă.
Acest semn esenţial, de bună desfăşurare
A vieţii pământene – e perfecta integrare.

După un anume timp, iată că, undeva doare,
Un semnal corect, normal – o vădită semnalare!
Că prin ceva am greşit, cu sau fără voia noastră
Şi o piesă în mecanism, a fost astfel dereglată.

Un abuz alimentar e adesea implicat,
Depăşit necesitatea – plăcutul fiind vinovat
De întreaga dereglare a funcţionării normale;
El, ca pată pe conştiinţă, apreciată greşeală.

Tulburarea, stresul psihic – un factor devastator,
Întregul corp bulversat – cuprinsul interior:
Inimă, ficat, rinichi, plămâni, pân-la ultima celulă
Otrăvite şi distruse de forţa gândirii nebune.

Mintea deci distruge corpul în ambele-mprejurări.
Când plăcutul, neplăcutul sunt socotite valori

De lacom şi ignorant – ca "egou" împătimit,
Necunoscând cumpătarea şi nici Sacrul
Neclintit.

Mintea veche vindecată ca stare funcţională
Când e perfect liniştită – armonie integrală,
Ea ascultă şi-nţelege ale ei nevoi trupeşti
Şi constant le împlineşte, în condiţiuni fireşti.

Practic, stresul dizolvat în Atenţia-Lumină,
Care limpezeşte mintea cu-nţelegerea deplină.
Marele vindecător şi-nţelept conducător
Se află în orice om prin îndemnuri salvator.

SCHEME EDUCAŢIONALE

Lumea-ntreagă e cuprinsă în tipare de gândire,
Credinţe amăgitoare cu îndemnuri de sfinţire,
Concepte, metode, practici filozofic conturate
Care dau asigurări de succese programate.

Fiecare cu-a lui schemă de cuprindere globală,
Privind linii sau idei de comportare morală;
Viaţa, fragmentar privită prin îndrumare sectară,
Oamenii convinşi să creadă doar atât cât le oferă.

Toate schemele propuse, privind Viaţa în mişcare,
Dau nevroze, contradicţii – insul în conflict cu el şi
lumea-înconjurătoare,
Pacea, liniştea şi fericirea sunt simple deziderate,
Efortul şi siluirea n-ating scopuri asumate.

Haos şi infern în suflet, cât timp omu-i divizat,
Eu şi scopul urmărit – "egou" hâd denaturat,
Ce pe sine se socoate mai presus de tot şi toate,
Fiindcă ştie şi cunoaşte nişte sfaturi memorate.

Prin practici îndelungate mintea se robotizează,
Totul devine rutină, insul psihic, degradează;
Bietul om devine sclav – el e stăpânit de minte
Şi repetă în neştire c-ar cunoaşte cele sfinte.

Asta se-ntâmplă mereu, când omul nu-i integral,
Adică, nu-i om întreg, om adevărat real,
Corp şi spirit laolaltă – un complex funcţional,
Una cu clipa Vieţii – în momentul actual.

"Cunoaşterea" ne oferă starea de Iluminare
Şi ne-arată prin trăire greşelile-anterioare,
Realizate prin tehnici – derutant-înşelătoare,
Cu efecte negative: nevroze, chiar nebunie.

Simplitatea lui "a fi" e stare de meditare,
Realizată din mers, cu clipele-nsoţitoare,
Complet desprins de trecut, de mintea conflictuală,
Intuiţia fiind mentor şi Înţelepciune reală.

SCOPUL REAL AL VIEŢII

Când funcţionăm ca minte şi corp fizic pe măsură,
Viaţa necum înţeleasă – zbucium, zarvă, tevatură;
Degeaba ne-am întrupat, căci trăirea neînţeleasă,
Pagubă-i în orice clipă şi-aventură nebuloasă.

Vedem asta-n mod precis, cu vădita claritate,
Nu doar intelectual – cu înscrisuri deformate,
Ci prin întâlniri cu Viul în eterna Lui mişcare,
Murind şi-nviind cu clipa şi cu minte-nnoitoare?

Asta Viaţa ne pretinde – sensul Ei adevărat
De a destrăma tot răul, ca trecut împovărat
De greşeli şi de păcate, din ignoranţă-nsumate,
Drept destin spre ispăşire cu efecte programate.

La nivel de corp şi minte - şir de vieţi înşelătoare,
De-aberante aspiraţii: glorie, averi, renume –
efemere, trecătoare.
Asta face omenirea – mii de ani de rătăcire,
Ignoranţa şi cu teama menţinându-o în robire.

Iată vremea deşteptării, sună ceasul dezrobirii!
Mai presus de corp şi minte, tu eşti flacăra
Iubirii,
N-ai început, nici sfârşit – ai fiinţat dintotdeauna
Şi aşa vei fi mereu – Viu – nemuritor întruna.

Scopul real al Vieţii de făptură întrupată:
Să descoperim prin noi Fiinţa noastră adevărată,
Atomul Nemuritor în esenţa Sa divină,
Aflat în oricare ins cu-nsuşirea Lui deplină.

La acest nivel, egali, clar firească înfrăţire,
Tată-mamă: Infinitul, prin eterna contopire.
Tacă, deci făloasa minte cu-a ei zestre trecătoare!
Oare la poruncă tace? Este ea ascultătoare?

Nicidecum! Fiindcă nu poate! În tot timpul agitată
Înspre ieri şi înspre mâine, de ce-i fals preocupată;
Doar Atenţia-Lumină spulberă a ei mişcare,
Iar în "golul psihologic" Viaţa – Viului răsare!

În această conjunctură dragostea ne defineşte,
Prin ea, fiecare ins viaţa proprie-şi sfinţeşte.
Grabnic pusă-n aplicare: ferm, onest, cu hotărâre,
Fără scop, crezuri, concepte, nici un fel de aşteptare.

Simplitatea întâlnirii cu "ce este", tot ce-apare,
Ne transcende-n Absolut! Cu El făpturi creatoare;
Bun temei de lume nouă. Un Paradis pământesc,
Unde laolaltă toate, reciproc se fericesc.

SCLAVI AI NECUNOSCUTULUI

Acest om legat de corp şi de-o minte ştiutoare
Poate el să demonstreze că-i de sine stătător,
Stăpân pe corp şi pe minte – absolut independent,
Că simţurile nu-l stresează, nici un gând prin el
potent?

Un astfel de năzdrăvan prin sine stăpânitor
Nu îl găsim nici în lume, nici în pustiu trăitor,
Fiindcă mintea ce-o posedă e natura tulburării,
Plăcutul şi neplăcutul tot timpul însoţitorii.

Apreciat corp şi minte ca natura sa reală,
S-a desprins de Sursa Vieţii, prin fiinţare ireală,
Construindu-şi centrul "eu" cu a lui egolatrie,
Prin ea toate-apreciate cu orgolii şi trufie.

De-aici toată ignoranţa, cu îndemnurile sale,
Au fost omului viaţa prin căutări ideale;
Ambiţia, teama, ura, violenţa şi prostia
Au proliferat continuu, amplificând nebunia.

Sclav, nesigur, timorat de o viaţă neînţeleasă,
Acest om îşi e duşman prin mintea-i ambiţioasă,
Care nu vrea să-nţeleagă sensul Vieţii-adevărat,
Legându-se de concepte şi crezuri -veritabil posedat.

*

Cu treizeci de ani în urmă, am fost la fel ca şi tine,
Dar mereu nemulţumit de conflictele din mine,
Urâciunea din lăuntru: gânduri, imagini, dorinţe
Le ascundem sub o mască, ruşinat de neputinţe,

Tot timpul obercăind, mânat de-a mea slăbiciune.
În final, am găsit calea prin "Cunoaşterea de sine".
"Ego"-ul şi-a mea prostie au fost, practic, dizolvate
De Lumina cea divină prin efecte nesperate.

De-atunci, fără a mea vrere, scriu acest mesaj divin,
Doar ca simplu instrument, Lui încredinţat deplin.
Nu vă lăsaţi păcăliţi de lumea exterioară,
Căutaţi în profunzime, în lumea interioară!

Sacrul – existent în toţi – v-aşteaptă să-L întâlniţi
Ca Suprem Conducător, Lui să vă destăinuiţi.
Nu vă-nşeală, nu vă minte şi nici nu vă speculează,
Doar în unire cu El, fiinţa noastră progresează.

El este Sfânta Iubire cu puteri transformatoare,
Prin om schimbă lumea toată, cu fiecare mişcare,
Unind Viaţa cu trăirea – Sacra binecuvântare;
Ea nu pretinde nimic! Fiţi cu Ea în conlucrare!

SERIOZITATEA

Seriozitatea-n sine are multe înţelesuri;
Pentru buna lămurire, amintim câteva sensuri;
Serios înseamnă: sobru, rigid, grav, sever sau ponderat,
Nu se ţine de glume, în ce spune sau afirmă e solemn şi măsurat.

Aceste manifestări cu caracter personal,
De "egou" prin timp format şi vădit în actual,
Educat în acest fel, prin rutină posedat,
De lumea exterioară tot timpul interesat.

Clara seriozitate stă-n "Cunoaşterea de sine",
Nimic mai de preţ în lume ca această opţiune
De-a ne întâlni cu Viaţa în continuă mişcare,
Noutate absolută, permanent înnoitoare.

Aici "ego"-ul dispare, fiinţa-n Viaţă integrată
Cunoaşte Realitatea – drept sublim realizată;

Nimic nu se urmăreşte, nimic nu s-anticipează,
Simpla tacere smerită! Asta-i sacra ipostază!

Ce ne rupe de lumesc, şi-absorbiţi în Infinit,
Suntem Pură Energie în Sublimul Absolut.
Tot ce născoceşte mintea, credinţe, filozofii,
Fiind lipsite de valoare – le socotim inepţii.

Nu-s cuvinte la-ntâmplare, rostiri intelectuale,
"Cunoaşterea" din adâncuri revelează stări reale,
Ce nu pot fi contestate – fiind în faţă, deci
prezente
Şi ne-ndeamnă a le privi, de sunt sau nu sunt
concrete.

Numai în starea de "a fi" – existenţă atemporală,
Adevărul e cuprins cu-nţelegerea reală.
Un astfel de trăitor e, de asemeni, creator
De lume nouă, prin al său interior.

Liniştea şi armonia, pacea, ordinea deplină,
Absolut esenţiale pe cărarea cea divină,
Unde om – Divinitate fiinţează prin contopire
Ca Frumuseţe, Bunătate şi de-asemenea Iubire.

Acesta e rezultatul – preţul seriozităţii,
Drept fereastră larg deschisă în pragul Imensităţii.
Toţi oamenii au acces la această împlinire,
Dacă-şi văd deşertăciunea – "ego" şi-a lui stăpânire.

SIHASTRUL - PUSTNICUL

Un fugar din faţa Vieţii, acel "sine" izolat,
Ce-şi urmăreşte sfinţirea; ideal realizat
Prin posturi şi rugăciuni spre un anume divin,
După-ngusta lui credinţă – un imaginar deplin.

Sihastrul şi pustnicia de la început alese
De insul cuprins în vraja unor reale excese,
Care-i promit mântuirea şi puteri exterioare
După unele modele de-vieţi asemănătoare.

Existenţa dură, aspră ... un şir de privaţiuni,
Strict legate de-a lui vrere, socotite acţiuni,
Demne de-mplinit, dorinţe, apreciate ca sfinte
De o minte încătuşată, limitată şi îngustă.

Setea, foamea, neodihna – buchet de necesităţi
Pot ele să aducă pacea şi-a fiinţei integrităţi?
Imposibilă-mplinirea în asemeni aventură,
Căci nădejdea sa-i himeră – o reală tevatură.

Câte născoceşte mintea, ca-mpliniri spirituale,
Nu sunt decât amăgiri cu efecte ireale
Proiectate de gândire ca-mpliniri deosebite
Pe drumul desăvârşirii – de adevăr consfinţite.

*

Asprimea şi duritatea cu voinţa-nsoţitoare
Înscriu multe fenomene prin ele revelatoare,
De puteri deosebite: clarvedere, levitaţii,
Citit gânduri, prevestiri – ca-nsuşiri şi înclinaţii.

Toate aceste rezultate sunt prin ele-amăgitoare,
Căci dau minţii importanţă şi-o vădită degradare.
Bietul pustnic socotindu-şi împlinirea lui sacrală,
Ignoranţa şi trufia fiindu-i sursa ideală.

Orice puteri sunt cuprinse la nivelul minţii sale
Prin imagini şi eforturi, fapte absolut reale,
Însă toate sunt cuprinse în a minţii închisoare,
Dimensiunea terestră cu-nscrisuri înşelătoare.

Numai când trecutul tace – mintea absolut smerită,
Practicantul fără vrere află împlinirea sfântă;

Ca întreg funcţional, Una cu Divinitatea;
Asta-i punctul crucial de-a trăi Realitatea.

Astfel de trăiri transformă omul vechi, prin timp
format,
Destrămând constant "ego"-ul, cu-al său moral
posedat
De energii fragmentare, egocentric însumate,
Ignoranţa fiind structura faptelor înregistrate.

Ţie pustnic m-adresez şi cu inima deschisă
Îţi ofer divina cale, de către Isus înscrisă:
"Eu şi Tatăl – Una suntem" – ca-mplinire absolută,
Când "ego"-ul se topeşte în trăirea Lui smerită.

Totul se realizează cu Atenţia globală,
Care prin simpla prezenţă, destramă firea duală
Şi în "vidul psihologic" afli fiinţa ta divină,
Drept Iubire, Frumuseţe şi Fericire deplină.

SPĂLAREA CREIERULUI

În lumea obişnuită un astfel de fenomen
Este sever condamnat ca ceva urât, nedemn
Pentru o fiinţă umană, violent influenţată,
La nivel de corp şi psihic – absolut denaturată.

Se folosesc chimicale şi sugestii depresive,
Criminal organizate – influenţe posesive.
Scopurile detracate des conduc la nebunie,
Sălbăticie umană ca blestem, dizarmonie.

*

În "Cunoaşterea de sine" e cu totul diferit.
Practicantul prin el însuşi, cu "ego"-ul întâlnit,
Fără efort, siluire doar ascultă şi priveşte
Cu Atenţia – Lumină, toate câte le-ntâlneşte:

Gânduri, dorinţe, imagini, temeri şi cu interese,
Amărăciuni, violenţe şi tot ce mintalul ţese,
Toate astea se destramă prin simpla iluminare,
Drept manifestări nocive şi-a omului degradare.

Risipirea lor spontană dă acel climat de pace
Când întreaga energie dintr-o dată se reface.
Şi-acum, ca un om Întreg ne mişcăm atemporal
Cu Viaţa-n uniune – într-un veşnic actual.

În această conjunctură, fiind cu Viu-în uniune,
Cunoaştem Eternitatea cu-a minţii inacţiune.
Şi astfel descoperim "Natura noastră divină"
Ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate - desăvârşire
deplină.

Aşadar, aici, spălarea are alte înţelesuri,
Ea destramă cunoscutul care generează stresuri
Şi în "golul psihologic", omul nou se revelează
Prin "Natura sa divină" – fericită ipostază.

Un astfel de trăitor prin totala lui schimbare,
Schimbă-ntreaga omenire doar prin simpla-i fiinţare,
Fiindcă ins-societate e o masă laolaltă
Şi schimbarea dintr-o parte, antrenează lumea toată.

STAREA DE AŞTEPTARE

Ce-i această aşteptare? Psihic, stare de-ncordare,
Vizând un anume ţel – scopul ca realizarea
Unei anume mişcări, prefigurând un final;
Ipostază relevantă – ins funcţionând dual.

Practic, toată-ncrengătura se petrece în "egou",
Omul un strict interes, legat de "eu şi al meu",
Veritabil posedat în cetatea blestemată,
Construită şi-ntărită de firea cea ignorantă.

Pe plan fizic, aşteptarea are sens, justificare
Fiecare acţiune are-n ea o confirmare,
Efortul având în sine rezultatul programat;
Totu-i logic şi firesc, înscrisul imaginat.

Un muncitor, negustor, anume cercetător
Prin ce fac şi împlinesc – drept final folositor,
Aşteptarea se înscrie ca o stare naturală,
Nu-i nimic de contestat – atitudinea-i reală.

La nivel spiritual, totul este diferit.
Nimic nu s-anticipează în calea spre Infinit
Şi nimica nu s-aşteaptă – un anume rezultat.
Împlinirea stă-n "Acum" şi "ego"-ul desfiinţat.

Firea, inima deschise şi Atenţia-Lumină
Spulberă mişcarea minţii prin acţiune
spontană,
Iar în "vidul psihologic", de "egou" eliberat,
Trăitorul viu, imens cu Sublimul integrat.

Divinitatea-ntâlnită cu Divinu-aflat în noi,
Nu există separare – nicidecum nu suntem doi!
În Imensul Necuprins nu-i decât o Energie,
Care pe toate le cuprinde, drept perfectă
armonie.

Ea-i Iubire, Bunătate, Fericire făr-de margini
Ce se află şi în noi, când dispar orice imagini,
Frământări de minte-ngustă, comportări de om
smintit
Care, practic, se destramă în prezentul Infinit.

A fi "acum şi aici" cu Sublimul ne-ntâlnim,
Realizând uniunea şi în El ne contopim.
Nu-i nimica de făcut şi nici ceva de-aşteptat,
Ne-ntâlnim spontan cu clipa, de Viaţă obligat.

Când "Cunoaşterea" domină, stăpâni suntem peste
toate,
Asta ne pretinde Viaţa – ca supremă-nsemnătate,
De-a afla ce-i Adevărul – Energia sfinţitoare,
Existenţă Absolută, peste tot şi-n fiecare.

Viaţa fiind un flux continuu prin clipe înnoitoare,
Ne solicită, obligă să-i ieşim la-ntâmpinare
Cu-ntreaga fiinţă-nnoită – desprinsă de-nchipuire
Ca trecut sau viitor – seci şi goale de simţire.

Practic, cum descoperim "ceva" ce-i în noi prezent
Şi mereu a fost cu noi, ca suport sau fundament?
Cum ne-am rupt de rădăcină? Cine este vinovat?
E vorba de vreun satan din exterior sau obstacol
derutant?

*

Nu-i nimica din afară – ca diavol ispititor!
Totul a pornit din noi – drept impuls rătăcitor
La o răscruce de drum: corpul, mintea socotite
Că ar fi natura noastră – noi prin noi, realităţi sfinte.

În loc de Divin, "ego"-ul şi-a statornicit structura,
Şi prin timp amplificată s-a-nscris proasta aventură;
Azi această ficţiune e obstacol permanent
Între noi, suportul fizic şi Sublimul, viu, prezent.

Nu-i "ceva" de căutat, fiindcă nimic n-am pierdut.
El a fost, întotdeauna, însă noi nu L-am văzut,
Obstacolul fiind "ego"-ul cu al său conglomerat
Ce-i susţine ficţiunea – omul de el posedat.

Acest "ego" – precum norii de pe cer, care-mpiedică
lumina,
Ne întunecă vederea de-a-ntâlni Sursa Divină

Aflată în profunzime cu pulsații de Iubire,
Lăsându-ne nouă grija de-a corecta rătăcirea.

Deci "Cunoașterea directă" spre obstacol se îndreaptă,
Cu Atenția-Lumină fiind tot timpu-asociată,
Ea spulberă, risipește structura cea egoistă;
Iar în "golul" ce rămâne – numai Sublimul există.

De-acum noi – topiți în El – trăim clipe minunate
Desprinși de timp și de spațiu – firească Realitate.
Fericirea nedorită, nechemată, neavând în sine margini
Numai astfel e-ntâlnită, fără scop, fără imagini.

SPULBERAREA AGITAȚIEI MINTALE

Mintea prin natura ei jucăușă și hoinară – agitație constantă,
Asta e structura ei. Din trecut hrana-și extrage și spre viitor o-ndreaptă.
Ea, ca "sine", niciodată nu-ntâlnește mulțumirea,
Ziua, noaptea, fără preget, e unită cu visarea.

Agitația e stres ce macină sănătatea, aducând prematur moartea.
Psihic – fizic dereglare – spulberă seninătatea,
Energii ce se confruntă pe-nțelesuri fragmentare,
Drept dorințe posesive – vrând a lor realizare.

Cum, de fapt, a apărut? Cine-o permanentizează
Și-o-ntreține în mod curent – veșnic o alimentează?
Ea s-a născut cu "ego"-ul, numit personalitate,
Împreună cu mintalul afirmat realitate.

Rătăcirea ancestrală se menține și-n prezent,
Corp și minte laolaltă – socotit independent;

De fapt, vis şi amăgire – ambele fiind trecătoare,
N-au nici sens, nici raţiune de-a fi realizatoare.

Văzând sursa agitării – structura sa ca dual,
Aceasta spontan dispare, în mod firesc, natural,
Căci Atenţia-Lumină e chiar Sacru-n acţiune
Care spulberă, destramă orişice deşertăciune.

Iar în "golul" ce s-aşterne – pace, ordine, deplină,
Drum deschis spre Infinit – spre Măreţia Divină.
În acest sublim context suntem, practic, absorbiţi
Fără efort, fără vrere în Imensul Neclintit.

E trăire atemporală, fără "eu", "egou" sau "sine",
Prin clipe înnoitoare şi firească acţiune
Cu efecte sfinţitoare – ins şi-ntreaga omenire.
Altă cale nu există de-a afla ce e Iubire.

Munca şi onestitatea, râvna şi cu simplitatea
Sunt prin ele garanţia de-ntâlnit Realitatea.
Astfel de clipe trăite conduc la Eliberare
Din cetatea egoistă, clădită prin ignorare.

SUPREMUL - UNICITATEA

Tot ce urmăreşte omul pe parcursul vieţii sale,
Interesat de plăcere, bogăţii, glorii, renume –
socotite ca vitale,
E un timp pierdut zadarnic, de căutări efemere,
Care-i dau şi-a lor măsură – amărăciuni şi durere.

Nu continuaţi lectura până nu verificaţi!
Propria investigare vă ajută să aflaţi,
Dacă cele relevate sunt cu-adevărat reale
Sau sunt simple repetări de-nscrisuri memoriale.

Dacă suntem de acord, continuăm cercetarea
Şi-mpreună să vedem ce-nseamnă realizarea
Prin întâlnirea cu noi, drept "Cunoaştere de sine",
Nu doar la nivel de vorbe ci, real, prin acţiune.

Vom începe cu-ntrebări. Ce e omul ca structură?
Ce e dincolo de corp? Care este-a lui natură?
Corpul fizic doar o haină care în timp se uzează,
Proces natural, firesc - vremea totul degradează.

Corpul e condus de-o minte - substanţă superioară
Care prin câte cunoaşte, s-apreciază comoară
Şi-acordându-şi importanţă, se socoate înţeleaptă;
În fapt, totu-i rătăcire - ea continuu e inaptă,

Fiindcă oricâte-ar cunoaşte, ea e totuşi limitată,
Conţinutul cerebral - închisoare adevărată,
Legată de efemer prin ce ştie şi cunoaşte - omul e prizonier,
Incapabil să-nţeleagă decât micul său ungher.

Aşadar, nici corp, nici minte n-au existenţe reale.
Adică, independente prin energii personale.
Oare de cine depind? Asta trebuie aflat prin a noastră căutare.
Împreună să pornim spre marea descoperire!

Dacă dăm deoparte corpul şi mintea tace smerită
Ce se-ntâmplă? Starea de "a fi" - liberă şi infinită,
Se afirmă de la sine, fără nici o opţiune;
Deci, Infinitul din noi în perfectă uniune

Cu Supremul Necuprins - Eterna Unicitate.
Iată cum, pornind din noi am atins Realitatea!
Aici "ego"-ul dispare - noi conduşi de Înţelepciune
Prin impuls intuitiv - în veşnică prospeţime.

Bunătatea, frumusețea, fericirea mult râvnită
În această conjunctură este firesc întâlnită,
Iar Iubirea fără margini și lipsită de imagini,
Pururea însoțitoare ne pătrunde ca-nsușire.

TEAMA - FRICA DE MOARTE

Neliniștea, tulburarea dată de un destin imanent,
Cuprins în cuvântul teamă sau frica de moarte
Este un tainic mister și puternic sentiment,
El fiind comun tuturora este generalitate.

Oare e justificată teama de necunoscut?
Cum e posibil să ne temem de-acel "ceva"
neștiut?!
Teama e fundamentată pe ce pierdem în viață:
Rude, prieteni, avere, îndrăgita existență.

În vădita ipostază, dorința este legată de acest
eveniment
Prin natura ei mișcare, agitată în mod constant
Și când vrem și când nu vrem, să ne desprindem
de toate
Fenomenul e același, noi, afar-de realitate.

Numai când dorința piere, dispar: temeri, frici,
mișcare
Și, în "vidul psihologic" – instalat ca nemișcare,
Întâlnim Divinitatea – "Natura noastră reală"
Fără început sau sfârșit, ca ființare integrală.

Dorința cuprinsă global, golită de conținut,
Ea îndată se destramă – dispare din intelect.
De-acum ca un Tot-Întreg și perfect
independent
Cunoaștem ce-i Nemurirea, revelată în prezent.

Trăind în afar-de timp şi spaţiu, fără nici o opţiune,
De-acuma teama de moarte pierde orice raţiune,
Iubirea şi fericirea se-mpletesc armonios
Oferind deplinătatea în extremul său folos.

TRECUT, PREZENT, VIITOR

Timpul ca realitate, drept timp fizic natural
Clipe în desfăşurare, prin eternul actual,
Vine din Eternitate şi-nspre Ea, la fel, se-ndreaptă,
Ţâşneşte din viitor şi-n "acum" – trecut s-arată.

Viitor, prezent, trecut însumat fulgerător
Printr-o simplă scânteiere prinsă de om trăitor.
Nu poţi vorbi de durată într-o astfel de sclipire,
Însă faptic, o-ntâlnim prin a noastră neclintire.

În această conjunctură ieşim din dimensiune
Şi trăim atemporal cu Sacru-n comuniune.
Astfel de clipe transformă, curăţă ce e lumesc,
Înregistrări ancestrale, ce destine făuresc.

Separat de-acest timp fizic, avem timpul psihologic,
Timp cu totul ireal, aberant, greşit, ilogic;
Fapte, cândva, petrecute – păstrate memorial,
Le aducem în prezent – în momentul actual.

Cu el stăm, ne delectăm sau, din contră, suferim.
Nefiresc întreg procesul, noi prin noi ne amăgim.
Întrebarea ce se pune: Cum scăpăm de ireal?
E vreo cale, vreo metodă, scop de-atins ca ideal?

Toate-aceste formulări sunt minte cunoscătoare,
Conexate de ce-a fost, cu-mpliniri înşelătoare,
Mintea prin ea divizată în confruntare deschisă;
Cu astfel de abordare Realitatea-i respinsă.

Cunoscutul nu-i în stare să-ntâlnească noutatea,
Ceva care n-a mai fost – însumând Realitatea.
Să dispară-ngusta minte, ea fiind veche,
perimată,
Incapabilă să afle Viaţa cea adevărată!

Numai când smerită tace – Viul nou se revelează
Ca Iubire, Frumuseţe – fiinţa-ntreagă invadează.
Aşa-ntâlnim Fericirea fără-suport exterior,
Energie prin Ea însăşi – un Întreg înnoitor.

Mintea cea înşelătoare de îndată va tăcea
Când Atenţia spontană o-întâlneşte, aşa precum
este ea,
Iar în "golul psihologic" – noi atraşi în Infinit,
Uniţi cu Imensitatea într-un chip desăvârşit.

Astfel împliniţi mesajul, oferit cu dărnicie
De Divinul Creator prin smerita mea pruncie,
Renăscut în lumea asta prin Sacra Eliberare,
Drept plinire de destin, ce-aşteaptă pe fiecare!

TRECI DINCOLO DE SPERANŢĂ!

Închipuiri, seacă minte ce proiectează imagini,
urmărind o împlinire
Cândva, într-un viitor, ca nădejde sau speranţă
dorită cu îndârjire,
Din început amăgire, suport şubred, nefiresc;
Proiectarea înspre mâine socotelile-ncâlcesc.

Dar cine e proiectantul, sursa care alimentează?
Este "ego"-ul bezmetic ce lacom s-asociază
Cu tot soiul de imagini, creându-şi singur destin
Prin neînţeles şi orgolii – un handicapat deplin.

Speranţă – scop şi-amăgire – este ceva cunoscut,
Cules şi apreciat din timpul care-a trecut;
Aşadar, se urmăreşte o anume repetare
Vizând constant interesul, rezemat pe aşteptare.

Habotnicul credincios prin toate câte le face îşi
urmăreşte sfinţirea
Dumnezeul său fictiv e luat doar ca-nchipuire
Şi nu ca Realitate, ce se vrea descoperită,
Prin "Cunoaştere de sine", tuturora oferită.

Practic, orice negoţ urmăreşte şi-un final,
Speranţa înavuţirii urmărită-n chip fatal.
Încordarea aferentă, grijă, teama neîmplinirii
Sunt consum de energie - şocuri ale-nchipuirii.

Câte planuri şi proiecte pot fi-ndată spulberate
De nesigurul de mâine – surprize neaşteptate;
A trăi fără speranţe e atitudine înţeleaptă
Cu prezentu-n uniune, chiar de Divin dirijată.

În uniune cu Viaţa, în prezentul viu şi-activ,
Săvârşim numai ce este în momentul respectiv
Şi speranţa n-are sens, nici un fel de raţiune,
Fiindcă toate se-mplinesc cu fireasca acţiune.

Lasă-ţi de-o parte speranţa – aberantă
închipuire!
Şi treci dincolo de ea, dincolo de timp-gândire!
În uniune cu clipa prin râvnă şi insistenţă
Vei cunoaşte fericirea doar cu simpla existenţă.

Speranţa, precum s-arată, e absentă la-ntâlnire
Cu mobilitatea Vieţii şi-a Ei veşnică-nnoire;
Simplitatea întâlnirii cu "ce e", cu tot ce-apare
Va înscrie transformări – evolutiv-sfinţitoare.

TREZIREA

Nu trezirea după somn este aici abordată,
O simplă banalitate, cotidian relevată;
Aici cuvântul include "Natura noastră divină",
De care ne-am despărţit – prin somnolenţă deplină.

Şir de mii de ani în urmă, dintr-o anume eroare,
Ne-am apreciat trup-minte – dându-ne certă valoare
Şi desprinşi de-atunci întruna ducem altă existenţă
Cu amărăciuni şi temeri – o searbădă dependenţă.

Prin acumulări mintale din lumea exterioară,
Mult, prea mult evaluate, trăim mai mult în afară
Şi mai mult îndepărtaţi de-al nostru interior,
"Adevărata Natură" – devenit un vag mister.

Când citim aceste rânduri înţelegem noi greşeală,
Puşi în faţă noi cu noi, chiar în clipa actuală?
Sau apreciem remarca, doar o simplă teorie
Amintită dintr-o doară, din dorinţa de a scrie?!

Tulburarea şi mâhnirea, stările conflictuale
Care ne ţes pânza vieţii, n-au existenţă reală;
Toate-s artificiale, proiectate în mintal
Pe fondul de-acumulări – în prezent fapt ireal.

Când atenţi privim trecutul, conservat memorial,
Acesta, pe loc, dispare, neavând suport real,
În prezent imagini moarte, umbre care se
destramă
La contactul cu Lumina din Atenţia spontană.

În "golul", astfel creat, liberi de corp şi de minte
Ne descoperim Natura cu-nsuşirile Ei sfinte;
Ăsta-i momentul trezirii, atât de mult căutat
De întreaga omenire, din trecutu-îndepărtat.

Astăzi, la fel ca-n trecut – se face-aceeaşi greşeală,
Căci se caută Sublimul cu mintea cea personală,
Stare îngustă, fragmentară, ambiţioasă, trufaşă,
Care este şi rămâne totdeauna nevoioasă.

Aşadar, "acum şi-aici" să lăsăm mintea deoparte,
Să nu-i mai dăm nici un fel de-nsemnătate;
Ignorarea ei completă ne oferă libertatea,
Complet liberi de trecut întâlnim Realitatea.

Pacea, ordinea deplină, liniştea interioară
Unica modalitate de trezire sfinţitoare,
Când ne vom cunoaşte Fiinţa – Sacra Ei seninătate
Ca Iubire, Frumuseţe şi imensă Bunătate.

UNITATEA TRINITĂŢII

Spiritul, mintea şi corpul însumând o trinitate,
Integrate laolaltă formează o unitate,
O Sacră dimensiune prinsă-n sferele divine
Ca un Tot funcţional, relevant prin acţiune.

Un ins când s-apreciază corp – îi devine prizonier,
Senzualul se dezvoltă – lacom, pofticios, sever,
Fără limite-ndrăgeşte corpuri asemănătoare
Şi întreaga-i existenţă – o veşnică-nvolburare.

Acest corp material este hrană transformată,
Complicate prelucrări prin formule programate;
Dublat de corpul vital se mişcă şi-acţionează
După timp şi-mprejurări în duala ipostază.

El e zestrea pământească – mama, tata creatori,
Doar atâta moştenim, în acest context datori;
Prin culoare, înălţime, frumuseţe corporală
Toate greşit înţelese ca structură ideală.

Mintea un conglomerat: informaţii, cunoştinţe,
experienţe trăite,
Tot ce-n timp s-a adunat, şir de vieţi neostoite,
Unele-nscrise recent şi folosite frecvent,
Altele vin din vechime şi-s ascunse în prezent.

Corp şi minte – asociate definesc fiinţa dual㠍
La fel, un produs hibrid, nicidecum fiinţa reală,
Fiind structură fragmentară, deci meschină şi
îngustă
N-are cum să înţeleagă Existenţa Pură, justă.

Când aceste componente îşi văd şubreda fiinţare,
Asocierea dispare şi-n "gol" liniştea apare.
Într-o astfel de postură spiritul se revelează
Ca Iubire, Frumuseţe, firea noastră integrează.

Iată deci cum noi prin noi şi "Cunoaştere de sine",
Singuri ne-am descoperit trinitatea-n acţiune,
Stare de Pură Conştiinţă, permanentă prospeţime,
În măsură să-nţeleagă relevanta Înţelepciune.

VIAŢA - O CĂLĂTORIE ÎN NECUNOSCUT

Viaţa-i veşnică mişcare, prospeţime-nnoitoare,
De la o clipă la alta – niciodată repetare;
Suntem noi oare prezenţi la acest mod de-ntâlnire?
Căci doar contopiţi cu Viaţa aflăm ce-i reala trăire!

Această călătorie de-o viteză uimitoare,
Nu dă timp nici de-analize şi nici de acumulare;
Creier nou şi minte nouă într-un iureş permanent
Prin străfulgerări se schimbă în acest etern prezent.

Anticiparea-i exclusă, la fel, orice cugetare,
Căci timpul lor acordat, dă loc la întârziere;

Se-ntrerupe deci contactul cu veşnica prospeţime
Şi-acea clipă e pierdută – goală prin inacţiune.

Numai în contact direct suntem fiinţă integrală,
Spiritul, mintea şi corpul – o unitate globală.
Nimic nu se urmăreşte – lipsă orice aşteptare,
Simpla prezenţă – oglinda – drept eternă reflectare,

Dar, ce-i Viaţa – Existenţa, în a Ei desfăşurare?
Ea e chiar Divinitatea în continuu creatoare,
Unica Realitate, Veşnicie fără margini în Imensul Necuprins,
Fiind prezentă-n tot şi toate – deci şi noi în Ea cuprinşi!

Căutată în afară, dă prilej la rătăcire,
Acest mod de abordare de la-nceput amăgire!
Se divinizează oameni, case şi diverse obiecte,
Neglijând esenţialul – Sublima Unitate cu-ale Ei sacre aspecte.

Aflată mereu în noi – O-ntâlnim doar într-un fel:
Când atenţi privim mintalul – aşa cum se mişcă el:
E o simplă întâlnire, fără scop, anticipare.
În această ipostază aflăm pacea sfinţitoare.

Mintea, inima smerite – fiinţa Pură Energie
Suntem Sacra Energie ca Iubire şi-Armonie;
Fericita transcendenţă din lumea cunoscătoare
Ne-a unit cu Infinitul printr-o unică mişcare!

VIAŢĂ IRAŢIONALĂ

Corpul fizic, întreg trupul, dublat de forţa vitală,
Are-n propria structură înţelegere reală;
Îşi cunoaşte necesarul pentru buna vieţuire,
Lipsurile, ca substanţe în firească lui hrănire.

Foamea, setea – semnalizate de simţuri,
Îi spune cât să consume, urmărind proprii
impulsuri;
Munca, precum şi odihna, la fel, precis conturate,
Asta e realitatea prin efecte revelate.

De-am fi, practic, receptivi la acest asociat
Cu mintea noastră smeritã – onest cu adevărat,
L-am privi şi înţelege cu respect şi-apreciere,
Dându-i toată libertatea în fireasca asociere.

Vom avea corp sănătos – mai puţine griji
mintale,
Pe răboj un şir de ani, ca şi succese reale.
De ce nu se-ntâmplă astfel? Cine este vinovat?
Nu e dificil răspunsul! A fost deja relevat!

Mintea condiţionată de trecut – imagini moarte,
Care se cer repetate prin plăceri nenumărate;
Plăcutul cel gustativ, conduce la lăcomie,
Bietul corp supra-încărcat suferă de inerţie.

Organele implicate mult peste capacitate
Obosesc şi-n scurtă vreme, ele devin chiar
inapte
În a lor funcţionare, cu depuneri de deşeuri.
Asta se-ntâmplă frecvent, prin greşite înţelesuri,

De "ego"-uri derutante, Viaţă iraţională;
Mintalul deci vinovat de întreaga vânzoleală;
Faptul înţeles ca fapt şi corect întâmpinat,
Se dezagregă spontan – şi-n "gol": omul integral.

Funcţionând ca Întreg, orice abuzuri dispar,
Corp şi psihic laolaltă, descoperim propriul har
De fiinţă desăvârşită, manifestă ca Iubire;
Acesta ne este fondul de înţeleaptă vieţuire.

VIDUL PSIHOLOGIC

Vidul socotit în sine ca un gol, lipsă totală
De substanţă, conţinut sub formă materială;
Aici tratăm "golul" minţii de întregul conţinut,
Indicat ca fapt concret, când tace orice ştiut.

Acest "gol" singur s-afirmă în procesul de rostire
Între un cuvânt şi altul, în oricare convorbire;
El se-nscrie ca fapt cert, inerent de natural,
Nicidecum anticipat – produs absolut normal.

De asemenea-ntâlnit şi-n procesul de gândire,
Care, practic, se afirmă ca o tăcută vorbire;
Spaţiul liber dintre gânduri sau cuvinte,
E marcat în mod constant de "goluri" independente.

Cât de rapid am gândi sau rosti prin exprimare,
"Golurile" îşi au rostul şi precisa lor valoare.
Ce se-ntâmplă, ce simţim, când cu el ne întâlnim!
E posibilă-ntâlnirea? Nu doar de ea să vorbim!

Cuplat simplu noi cu el – vedem că mintea dispare?
Şi-n această uniune are loc o transformare:
Devenim Imensitate – prinşi de-o mare bucurie
Suntem starea de "a fi" – Conştiinţă Pură – chiar Iubire.

Acest "gol" cuprinde-n el finitul şi Infinitul
Care e, de fapt, şi-n noi – confirmat cu întâlnitul,
După cum am demonstrat cu a minţii neclintire
Dintre cuvinte şi gânduri prin deplina contopire.

*

În "Cunoaşterea de sine" acest "gol" e obţinut
Când nevoile o cer, fiind impus în mod vădit
La-ntâlnirea cu Viaţa, în eterna Ei mişcare,
Absolută prospeţime prin clipe înnoitoare.

Dominaţi de corp, prin simţuri şi o minte
ştiutoare,
Nu putem percepe Viaţa, nici Fiinţa nemuritoare
Făr-a-mplini unitatea şi-a risipi neputinţa,
Trecând dincolo de ele – eliminând ignoranţa.

Cu Atenţia lucidă focalizăm spaţiul mintal:
Gânduri, dorinţe şi simţuri – fondul emoţional,
Care prin iluminat piere – risipit automat,
Iar în "golul", ce survine, noi complet eliberat.

În acest climat de pace au loc sfinte transformări,
Sacrul prin simpla prezenţă, curăţă şi risipeşte
fondul de acumulări
Aplicarea insistentă cu elan şi îndârjire duce la
Iluminare
Când fericitul îşi pierde "sinea" lui stăpânitoare.

ÎNCHEIERE

Iată-ne din nou aici, la o nouă încheiere
Şi ca-n oricare lucrare, finalul e-apreciere,
Tot la fel şi bucurie că am dus la bun sfârşit
Ceea ce mi s-a cerut prin trăire-n chip vădit.

Mai întâi, o precizare, privind temele tratate:
Peste patruzeci de titluri dintr-o dată revelate
Eu, doar simplu-ascultător – intuitiv le-am cuprins
Şi le-am aşternut în scris – oarecum ca într-un vis.

Tratarea lor diferită, de ce-am scris mai înainte,
Nicidecum nu sunt creaţii dependente de-a mea
minte.
Forma lor pătrunzătoare, obligă pe cititor
Să-şi demaşte propriul "ego" şi-al său fond
inhibitor.

Acest volum e şi test pentru flămânzi şi-nsetaţi
După Sacrul Adevăr; dar şi pentru ceilalţi
Mulţumiţi doar cu ştiutul, cuprins intelectual;
Versul pentru toţi, prilejuri de-a trăi atemporal.

Aşadar, proza exclusă – socotită inutilă
Pentru orice trăitor în structura lui deplină;
Fiecare strofă-n parte, ajută pe cititor
Să-şi descopere uşor propriul său interior.

Citirea şi aplicarea – absolut esenţială,
Memorarea e obstacol. Ea-i tendinţă personală
De "egou" interesat de propria importanţă,
Acumularea, tot timpul, dă impuls spre aroganţă.